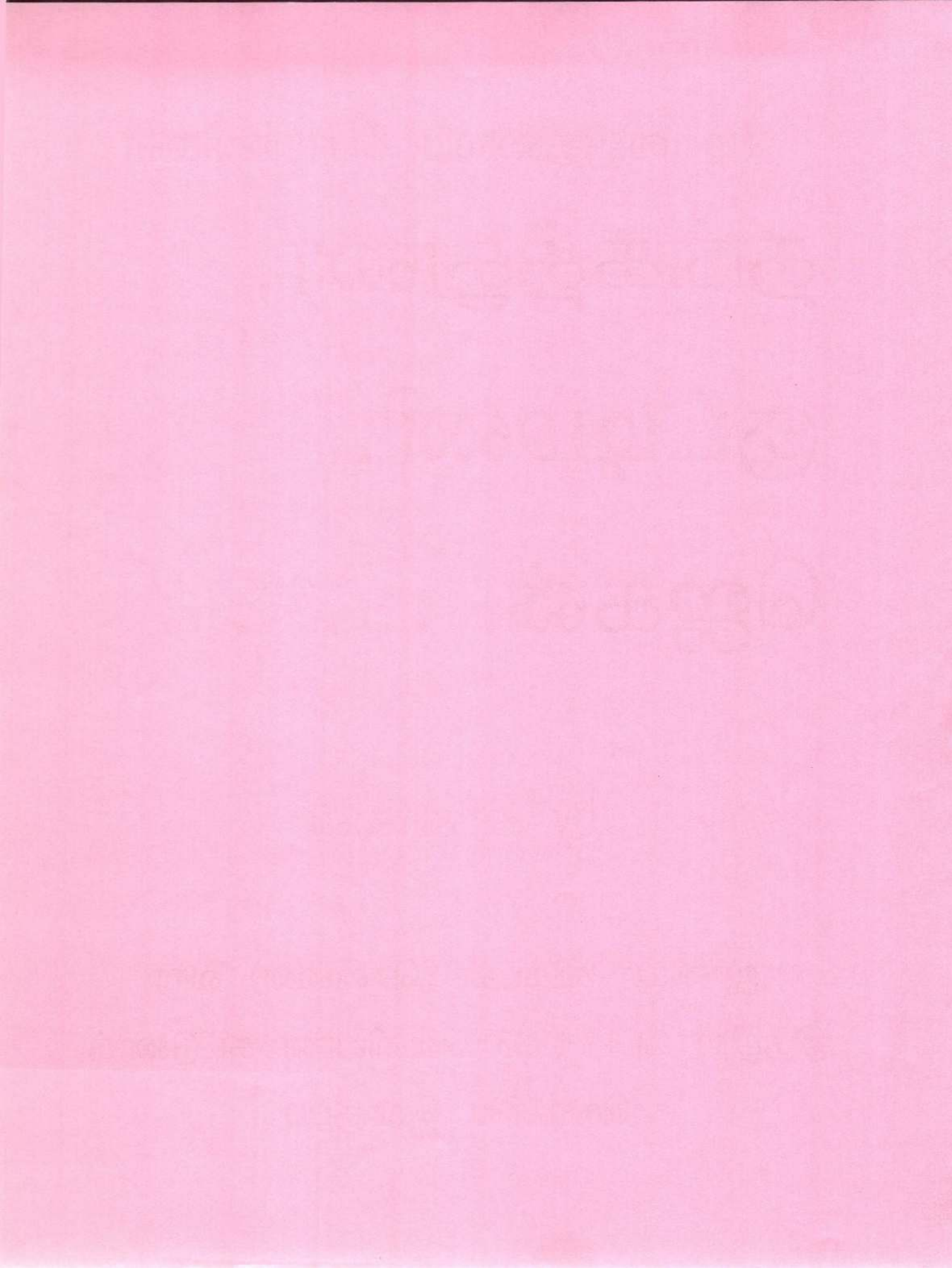

ஈழ விடுதலைப் போராளிகள்
தங்கத்துரை,
குட்டிமணி,
ஜெகன் . . .

by கரிகாலன்

ஜூனியர் விகடன் (சென்னை) வார
இதழில் 21.12.1983 வெளியான கட்டுரைத்
தொடரின் தொகுப்பு

காவகத்துவா

கடமரை

செக்கல

1981 செப்டம்பர் மாதம் இறுதி
 வாரத்தில்.....
 நீதிமன்ற உத்தரவுடன் குட்டிமணி,
 தங்கமலை, ஜெகதல், தேவன் ஆகியோரை
 புகழகொடை இராணுவ முகாமில் சந்திக்க
 வழக்கறிஞர்களாகிய நாங்கள் புறப்பட்டோம்.
 முன் மண்டபத்தில் மூலக்கொண்டிராக
 வழக்கறிஞர்களாகிய எம்மை உட்கார
 வைத்தனர்.. அப்பாக்கியைத் தாங்கிய
 சிப்பாய்கள் கூட்டுக்குள்விருந்த குட்டிமணியையும்
 மற்றவர்களையும் எங்கள் முன்னே கொண்டு
 நிறுத்தினர். அவர்களுக்கு இருக்கைகள்
 தரப்படவில்லை. கைகளை விலங்குகள்
 பினைத்திருந்தன. போதிய ஆகாரமின்றி
 நலிந்து மெலிந்த சடலங்களைத்
 தாங்கியிருந்தனர்.
 குட்டிமணியின் முகத்தை உற்ற
 நோக்கினேன். ஊ நேரம் மௌனம்
 சாதித்தார். பிறகு.....

எழுத்தமிழ்
 வீரர்களின்
 நெருங்கிப்
 பழகிய
 வழக்கறிஞர்
 கிருகாலன்
 எழுதும் கட்டுரைத்
 தொடர்.....

ஐனியார் விகடன்

பாம்பு குரல்

'பாம்பு மனசு' சபு அர்த் மரோ

சுர்ப்பு ஓட்டி

50 21-12-83 90௯௯

தங்கதுரை
குட்டிமணி
ஜெகன்

— ஈழம் வழக்கறிஞர்
கரிகாலன் எழுதும்
தொடர் கட்டுரை

ஒரு நிமிடம் ப்ளீஸ்...!

தமிழ் ஈழ விடுதலை வீரர்களைப் பற்றிய என் நினைவுகள் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு அல்ல; அவர்களுடன் நெருங்கி உறவாடிய வழக்கறிஞன் ஒருவரின் அனுபவங்களே! இந்த வீரர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள் ஈழத் தமிழரின் அரசியலுடன் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன என்பதாலும், வழக்கறிஞனும் அதே அரசியல் இலக்குகளோடு இணைந்திருப்பவன் என்பதாலும் எனது அனுபவங்கள் சிறிது உணர்ச்சிபூர்வமானவையாகத் தொனிக்கலாம்.

இந்தப் போராளிகளின் தீரத்தையும் தியாக உணர்வையும் கண்டு நான் பிரமித்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட சித்திரவதைகளைப் பார்த்து வேதனையால் வெம்பியிருக்கிறேன். நெஞ்சரம்மிக்க இந்த மாவீரர்களில் பலர் சிறைக்கூடத்தில் கொடூரமான முறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டதை அறிந்து உலகெங்கும் பரவியுள்ள கோடிக்கணக்கான தமிழர்களைப் போல நானும் பதறித் துடித்திருக்கிறேன்.

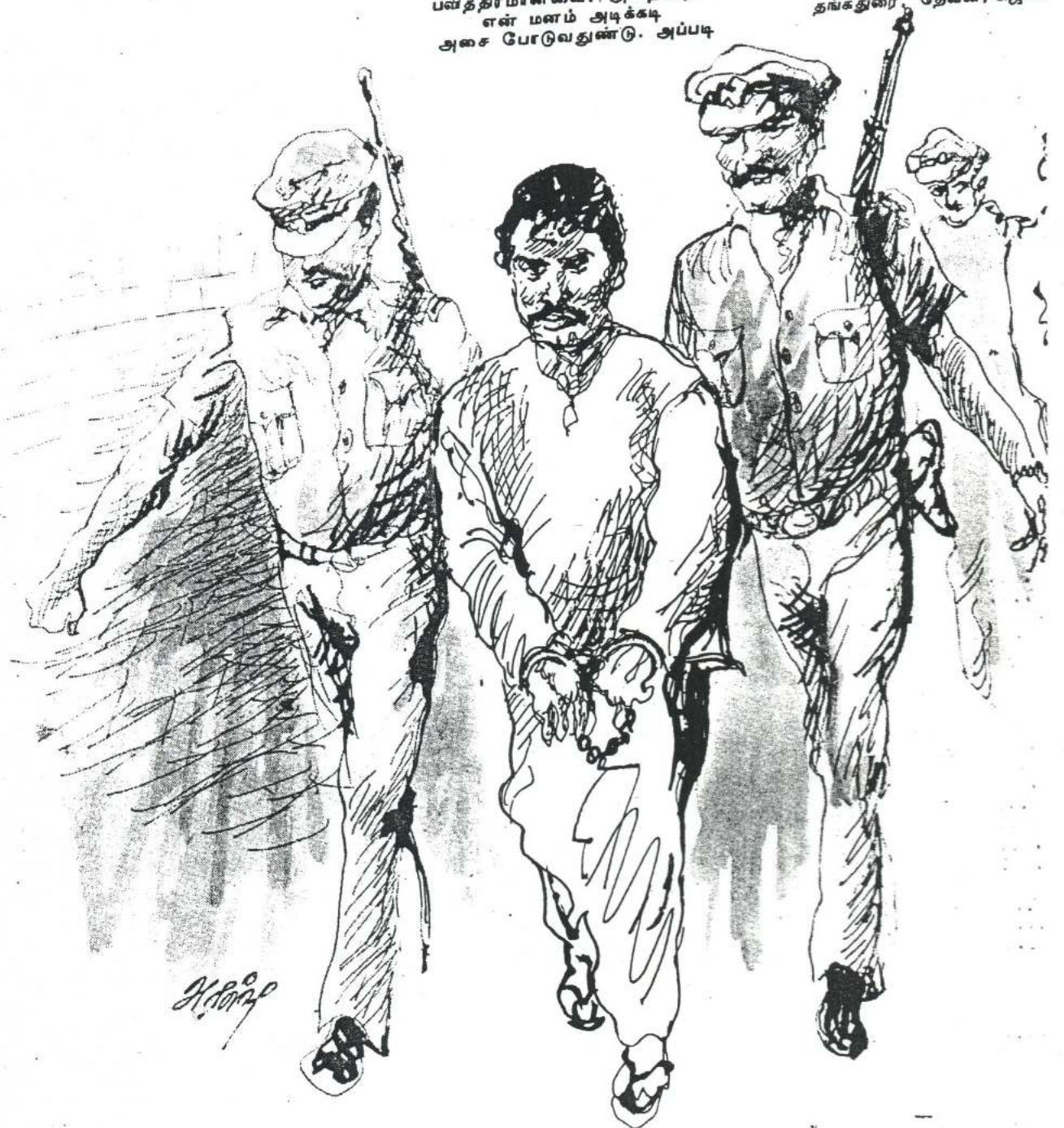
இந்த விடுதலை வீரர்கள் வீரவழிபாட்டுக்கு உரியவர்கள். இவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட நினைவுகள் எனக்கு மிகவும் பவீத்திரமானவை. அவற்றை என் மனம் அடிக்கடி அசை போடுவதுண்டு. அப்படி

அசை போடும் வேளைகளில் தெரிந்து விழ்ந்தவற்றை மட்டுமே இங்கு திரட்டித் தருகிறேன். சம்பவங்கள் கோவையாக இல்லையே என்பது ஒரு குறைதான். After all, these are random thoughts in retrospect.

—கரீகரல.

1981 ஏப்ரல் மாதம் 5-ம் தே. தங்கதுரை, குட்டிமணி, தேவன் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்ட 22-ம் தேதி ஜெகன் கைதாகி இரு தொடர்ந்து ஏனைய விடுதலை வீரர்கள் பலர் கைதாகினர்.

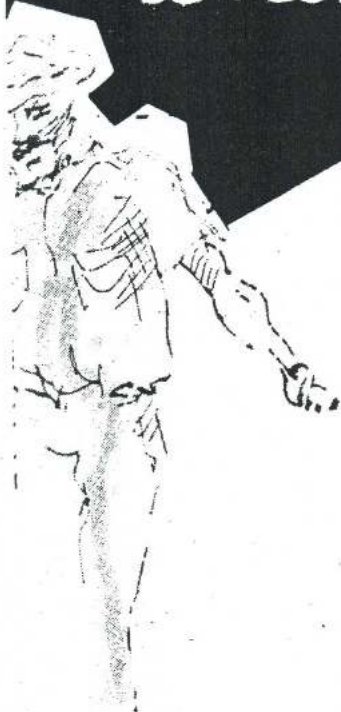
1981 செப்டம்பர் மாதம் இரவாரத்தில் என நினைவு. நீதிமன்ற உத்தரவுடன் குட்டிமணி, தங்கதுரை, தேவன், ஜெகன்

ச.கரீகரல

தங்கதுரை குடமணி ஜெகன்

கரிகாலன்

ஆகியோரை, பனுகொடை இராணுவ முகாமில் சந்திக்க வழக்கறிஞர்களாகிய நால்வர் புறப்பட்டோம். பனுகொடை என்ற இடம் கொழும்பு நகரிலிருந்து சுமார் 16 மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது.

கைதான நாள் முதலாக வழக்கறிஞர்களோ, உறவினர்களோ தொடர்பு கொள்ள முடியாதவாறு இராணுவ முகாம்களில் வைத்து விடுதலை வீரர்கள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். சித்திரவதைக்கூடங்களிலிருந்து தப்பித் தவறி சிந்திச் சிதறிய செய்திகளைக் கேட்டு ஈழத் தமிழரின் — குறிப்பாக இனிய தலைமுறையினரின் — இதயம் கனன்றிருந்தது.

நானே மிகவும் உணர்ச்சிவசப்படும் பேர்வழி. அந்தக் கனலிலே குளிர் காயவா முடியும்? என் உள்ளம் கனத்திருந்தது.

வெங்கொடுமைக்கூடங்களில் வெந்து கொண்டிருக்கும் வீரர்களை அவர்கள் கைதாடி ஆறு மாதங்களின் பின் வழக்கறிஞரைச் சந்திக்கச் செல்கின்ற என் நெஞ்சிலே கொப்பளிக்கின்ற ஆவல்-ஆர்வம்-ஆதங்கம் ஒருபுறம்; இன்னொருபுறத்தில் விடுதலை வேட்கை கொண்ட கல்லூரி மாணவரை இதே இராணுவ முகாம் கட்டடத்தில் நான் பல்லாண்டுகளுக்குமுன் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த நினைவுகள். அப்போது ஸ்ரீமா பண்டார நாயக்கா அம்மையாரின் ஆட்சி! அப்போது மறைந்த தமிழ்த் தந்தை செல்வநாயகம், தலைவர் அமிர்தவிங்கம் ஆகியோரும் அங்கு காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அன்று இராணுவ முகாம் புதிதாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்ட காலகட்டம். நாம் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டடம் எது என்று ஒரு கணம் தடுமாறினேன். உள்ளே புதிய கட்டடங்கள் எத்தனையோ முளைத்து விட்டன.

கரிகாலன்...

வழக்கறிஞர் கரிகாலன் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்பிலும் படித்தவர். கொழும்பில் வழக்கறிஞராக இருந்துவரும் இவர், ஈழத் தமிழ் வீரர்களான குட்டிமணி, ஜெகன் மீது சுமத்தப்பட்ட கொலை வழக்கில் சீனியர் வக்கீல் எம். சிவசிதம்பரம் எம். பி-யுடன் ஆஜராகி வாதாடியவர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் (அமிர்தவிங்கம் கட்சி) பாஸ்டீரோ உறுப்பினர். ஈழத் தமிழ் வீரர்கள் தங்கள் உடன்பிறவா சகோதரராக இவரைக் கருதினார்கள்....

சுமார் ஒன்பது மாத காலமாக நாம் உறைந்து உறவாடிய கட்டடத்தை அடையாளம் காண முடியவில்லை. இந்த இடத்திற்கு நான் புதியவனல்ல என்ற எண்ணம் என் நெஞ்சில் ஒருவிதக் கிளர்ச்சியையும் இறுமாப்பையும் தந்தது. எமது வீரர்களமீது இழைக்கப்பட்ட சித்திரவதைகள் உண்மையில் புத்தம் புதிய உத்திகளே.

பழைய நினைவுகளின் பனிப்படலத்தை விலக்கிக் கொண்டு புதிய வரலாறு படைக்கப் புறப்பட்ட வீரர்களைக் காண விரைந்தேன். 'பயங்கரவாதிகள்' என்பது எமது வீர இளைஞர்களுக்கு ஆட்சியாளர் தந்த விருதை! அரசு சார்பான பத்திரிகைகளும் வாடுவி, தொலைக்காட்சி செய்திகளும் 'பயங்கரவாதிகள்' என்றே இவர்களைக் குறிப்பிடும். 'பயங்கரவாதிகளின் வழக்கறிஞர்கள் வருகிறார்கள்' என வாசலில் சார்ஜ் ரூமிலிருந்து காவல் முகாமுக்குத் தகவல் கூறியிருந்தார்கள். உள்ளே சிறைக்கூடம் இருந்த கட்டடத்தில் நுழைந்ததும் பளபளக்கும் யந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் பரபரக்கும் சிங்களச் சிப்பாய்களின் நடமாட்டம் அதிகரித்தது. இராணுவ பந்தாக்களும் துப்பாக்கிகளைத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்கும் 'கிரீச்' 'கிளிக்'

"கட்சி நிதிக்காகக் குலுக்கிய உண்டியல் சம்பந்தமா உங்களுக்குத் தலைவருக்கும் தகராறாமே?"

"உண்டியல் சாவியைத் தாந்தான் வெச்சுப்பேன்னு சொன்னார். அப்ப உண்டியலை நான்தான் வெச்சுக்கு வேன்னு சொன்னேன்... ஒரே தகராறு."

- ஆர். பி. ராஜ்

"ஏன் டாக்டர், தேங்காய் சட்னி, தேங்காய் எண்ணெய் பலகாரம் எதுவும் சாப்பிடக்கூடாதுன்னு சொல்றீங்க?"

"அதெல்லாம் சாப்பிட்டுகிட்டு என் 'மிஸ்தியும் செட்டில் பண்ண உங்க சம்பளம் உண்டுப்படியாகும்' தாராளமா சாப்பிடுங்க!"

- வி. பாலவருஷன்

"விவசாயிகள் பட்டிமன்றம் நடக்கு தாமே...?"

"தலைப்பு என்னவாம்?"

"நெல்லில் சிறந்தது கண்ணியா? மாதவியா?"

- ஆர். எஸ். சுப்பிரமணியன்

போன்ற ஓசைகளும் பயங்கரச் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்கென்றே அவர்கள் பண்ணிய சாகசங்கள். முற்றிலும் அந்நியமான ஒரு அந்தகார நிலை அந்த இடத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

முன்மண்டபத்தில் மூலைக்கொருவராக வழக்கறிஞர்களாகிய எம்மை உட்கார வைத்தனர். துப்பாக்கியைத் தாங்கிய சிப்பாய்கள் கூண்டுக்குள்ளிருந்த குட்டிமணியை என் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். இவ்வாறே ஏனைய வீரர்களும் இதர வழக்கறிஞர்களின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர்.

அவர்களுக்கு இருக்கைகள் தரப்படவில்லை. கைகளை விலங்குகள் பிணைத்திருந்தன. போதிய ஆகார மின்றி நலிந்து மெலிந்த சடலங்களைத் தாங்கியிருந்தனர்.

சித்திரவதைக் கூடங்களிலே பல்வேறு கொடுமையான கருவிகளைத் தூரிகையாகக் கொண்டு இந்த வீரர்களின் இரத்தத்திலே தோய்த்து வரையப்பட்ட சித்திரங்களைத் தாங்கியிருந்த சடலங்கள். அந்தத் தழும்புகள் தமிழ்நாடு விடுதலை வரலாற்றின் பரிமாணங்களைக் கூறும்.

மாதக் கணக்கில் கொடுமையின் கோரப் பற்களிடையே சிக்கிச் சீரழிந்தவர்கள் முதன்முதலாகத் தம்மை நோக்கி முறுவலிக்கும் முகங்களைச் சந்திக்கின்றனர். எம்மிடையே பரிமாறிக் கொள்ள முடியாத பரஸ்பர நெகிழ்ச்சி-அகத்திலும் முகத்திலும். குட்டிமணியின் முகத்தை உற்று நோக்கினேன். கண நேரம் மௌனம் சாதித்தார்.

அந்த மௌனம் என் காலை அடைத்தது. அந்த கணப்பொழுதில் ஒரு கோடி சேதிகளை உரத்த குரலில் ஒப்புவித்தார். எங்களுடன் என்ன பேசுகின்றனர் என்பதைத் தமிழ் தெரிந்த சிங்களச் சிப்பாய் ஒருவன் காலைத் தீட்டியபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். குட்டிமணி கண்ணைச் சிமிட்டி எச்சரித்தார். சற்று ஜாக்கிரதையாகி விட்டேன். சுமார் அரை மணி நேரம் அவலச் சுவையுடன் கடுமையான பண்டிதத் தமிழில் சிப்பாய்க்குப் புரியாவண்ணம் பேசிக் கொள்கிறேன். குட்டிமணிக்கு அந்த நடை நன்கு கைவரவில்லையாதலால் என் கேள்விகளுக்கு இரண்டொரு வார்த்தைகள் மூலம் பதில் தருகிறார். "அன்னவனுக்கு எம்மொழி தேரும் போலும்" என்றேன் நான்.

"சற்று... உம்... உற்றுக் கேட்கிறார்." குட்டிமணி வறட்சியுடன் கூறினார். மன நிறைவுடன் பேச முடியவில்லை. எதையெதையோ சுற்றி வளைத்துப் பேசினேன்.

எதிரே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். தங்கதுரை. என்னுடன் வந்த வழக்கறிஞர் நண்பர் விவேகானந்தனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பார்வை என்மீது படிந்திருந்தது. அவரது கீர்த்தி ஏற்கெனவே நான் கேள்வியுற்றதுதான். நான் அரசியல் அரங்கினைச் சேர்ந்தவனாதலால் என்னையும் அவர் அறிவார். மூர்த்திகள் இப்போதுதான் சந்திக்கின்றன.

ஆளுனப்பட்ட குட்டிமணிக் கே ஞானகுரு என்று தங்கதுரை பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருந்த காரணத்தால் குட்டிமணியைவிட ஆஜானுபாகுவான ஓர் ஆளைச் சந்திப்பேன் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

தங்கதுரையின் பலம் அறிவுடன் கூடிய ஆன்ம வலிதான் என்பதை உணர்ந்தேன். தங்கதுரை என்னைப் பார்த்து முறுவலித்தார். அந்தப் புன்னகையைப் புரிந்துகொண்டேன்.

கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் சிப்பாயைப் பார்த்தேன். "தலைவருடன் சிறிது உரையாடினால் நல்லது!"—குட்டிமணி கூறினார். பொறுப்பாக இருந்த இராணுவ காப்டனிடம் தங்கதுரையுடன் பேச அனுமதி கேட்டேன். "ஒரு வழக்கறிஞர் ஒரு கைதியிடம்தான் பேசலாம்" என்ற நறுக்காகக் கூறினார். அதற்குமேல் அங்கு அப்பீல் இல்லை. தங்கதுரையின் முகத்தில் கார் கப்பியது.

"வெலாவ ஹரி" (நேரம் சரி) என்ற கடிக்காரத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் கடுமையாகக் கூறினார் சேவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த சிப்பாய். எனது கைக்கடிக்காரத்தைப் பார்த்தேன்.

இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன வாதிப்பதற்கு அது வழக்குமன்றமா, என்ன? பாதி அபிமானமும் மீதி அனுதாபமுமாகக் கலந்து அத்தனை வீரர்களையும் பரிவுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"யண்ட யண்ட" (பேர்... போ) என்ற கூச்சலுடன் அவர்கள் முதுகில் பிடித்துத் தள்ளியவாறே நால்வரையும் சிப்பாய்கள் உள்ளே இட்டுச் சென்றனர். குறுக்கே நின்ற சுவர்த் திரையைத் தாண்டும்வரை எம்மைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணமே அந்தத் தமிழ் வீரர்கள் சென்று மறைந்தனர்.

என் நெஞ்சத்தின் கமையின் ஒரு பாகத்தை ஒரு நெடுமுச்சிலே வெளியே இறக்கிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தோம்.

வீதிக்கு வந்து வெளியூவகின் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசியதற்கு முன், அதே இராணுவ பந்தாக்கள், பரபரப்புகள், 'கிறீச்' 'கிளிச்' ஒலிகள்.. (தொடரும்)

நீவிரவாத இளைஞர் இயக்கங்களின் முன்னோடிகள் பலர், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில்

வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து சுமார் பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள வல்வெட்டித்துறை என்ற ஊர், திரைகடலோரத்தில் தீவிரமாகச் 'செயல்பட்டு'க் கொண்டிருக்கும். இது மறவர்கள் பிறந்த மண். தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன், பிரபாகரன், நடேசதாசன் போன்ற விடுதலை வீரர்கள் பிறந்ததும், பள்ளிப் பருவத்திலே துள்ளித் திரிந்ததும், துப்பாக்கிகள் ஏந்தியதும் இந்த மண்ணிலேதான். வல்வெட்டித்துறையைச் சமாளிப்பதற்கென்றே இங்கு இராணுவ முகாமொன்று ஸ்பெஷலாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அத்துடன், இந்த ஊரில் பொறுப்பேற்க வரும் போலீஸ் அதிகாரிகள், வரும்போதே ஒரு சவாலைச் சந்திக்க வரும் தோரணியில்தான் வருவார்கள்! இதனால் துப்பாக்கி வேட்டுகளின் 'ரம்மியமான' ஒசை அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்.

வன்மையான இந்த ஊரின் வரலாற்றுக்கு மென்மையான இன்னொரு பக்கமும் உண்டு. அதாவது, வல்வெட்டித்துறை

துப்பாக்கி
குட்டிமணி
ரஜகரன்
-காக்காலன்

வாசிகளுக்கும், தமிழ்நாட்டில் வேதாரண்யம் வாசிகளுக்கும் நிறைய குடும்ப உறவுகள் உண்டு. அன்றாடம் போலீஸ்—கடற்படையினர் கெடுபிடிகளுக்கு ஈடு கொடுக்கும் வல்வெட்டித்துறை வணிகர்கள் கடல் கடந்து வேதாரண்யத்தில் பெண்களை வரித்ததுண்டு. இல்லறத்தில் வாழ்ந்ததுண்டு. இதனால், அவர்கள் அக்கரையிலே புறநானூறு படைப்பதாகவும், இக்கரையிலே அகநானூறு படைப்பதாகவும் கூறப்படுவதுண்டு.

தங்கதுறை, குட்டிமணி, தேவன் மூவரும் பருத்தித்துறை என்ற இடத்திலுள்ள மணற்காடு என்ற கடற்கரையில்தான் கைதானினர். இந்தக் கடற்கரை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சுமார் 25 மைல் தொலைவிலுள்ளது. இவர்களைக் கைது செய்வதற்கு அரசு எத்தனையோ முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. இலங்கைத் தீவு முழுவதும் வலை

வீசிக்கொண்டிருந்தது. எத்தனையோ தடவை அந்த வலைகளையும் அறுத்துக் கொண்டு தப்பியிருக்கிறார்கள் இந்த வீரர்கள். திடீர் வேட்டைகள், அதிரடிப்படையின் தாக்குதல்கள் ஆகியவற்றை அனாயாசமாகச் சமாளித்திருக்கிறார்கள். அரசும் போலீஸ்—இராணுவம் படையணிகளும் அவமானத்தால் குமுறிக்கொண்டிருந்தன.

1981-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 5-ம் தேதி விடுதலை வீரர்களுக்கு மிகவும் துர்ப்பாக்கியமான நாள். மணற்காடு கடற்கரையின் புதைமண்ணிலே மூவரும் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் குட்டிமணியின் கையில் தற்காப்புக்கென இருந்தது ஒரு பிஸ்டல் மட்டுமே.

சன சஞ்சாரமற்ற அந்தப் பிரதேசத்தில் திடீரென கடற்படை ட்ரக் வண்டிகள் பல எதிர்ப்படவும், வீரர்கள் மலைத்து விட்டனர். எதிர்பாராத சந்திப்பு. எதிர்த்துப் போராடுவதென்றுவோ இவர்கள் நிராயுதபாணிகள்—ஒரே ஒரு பிஸ்டலை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய?

ஒடித் தப்புவதற்கும் வாய்ப்பில்லை. எங்கும் திறந்தவெளியும், செறிந்த மணற்பரப்பும்.

இந்த இக்கட்டான நிலையைக் குட்டிமணி பின்பு என்னிடம் விவரமாகக் கூறினார்.

படையினர் வந்து கொண்டிருக்கின்ற திசையில் அவர்களை நோக்கி வேகமாக ஒடிச் சென்று பிஸ்டல் குண்டு பாயக்கூடிய ரேஞ்சுக்குள் நின்று சுட்டுத் தள்ளலாமா என்றுகூடக் குட்டிமணி ஒரு கணம் யோசித்தாராம். அதற்குள் அவர்களின் சக்தி வாய்ந்த குண்டுகள் தங்களை நோக்கி வரும் என்பதை அறிவார். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் அவர்களின் கையில்

அகப்படக்கூடாதென்று குட்டிமணி தம்மைத் தாமே தலையில் சுட்டுக் கொண்டார்.

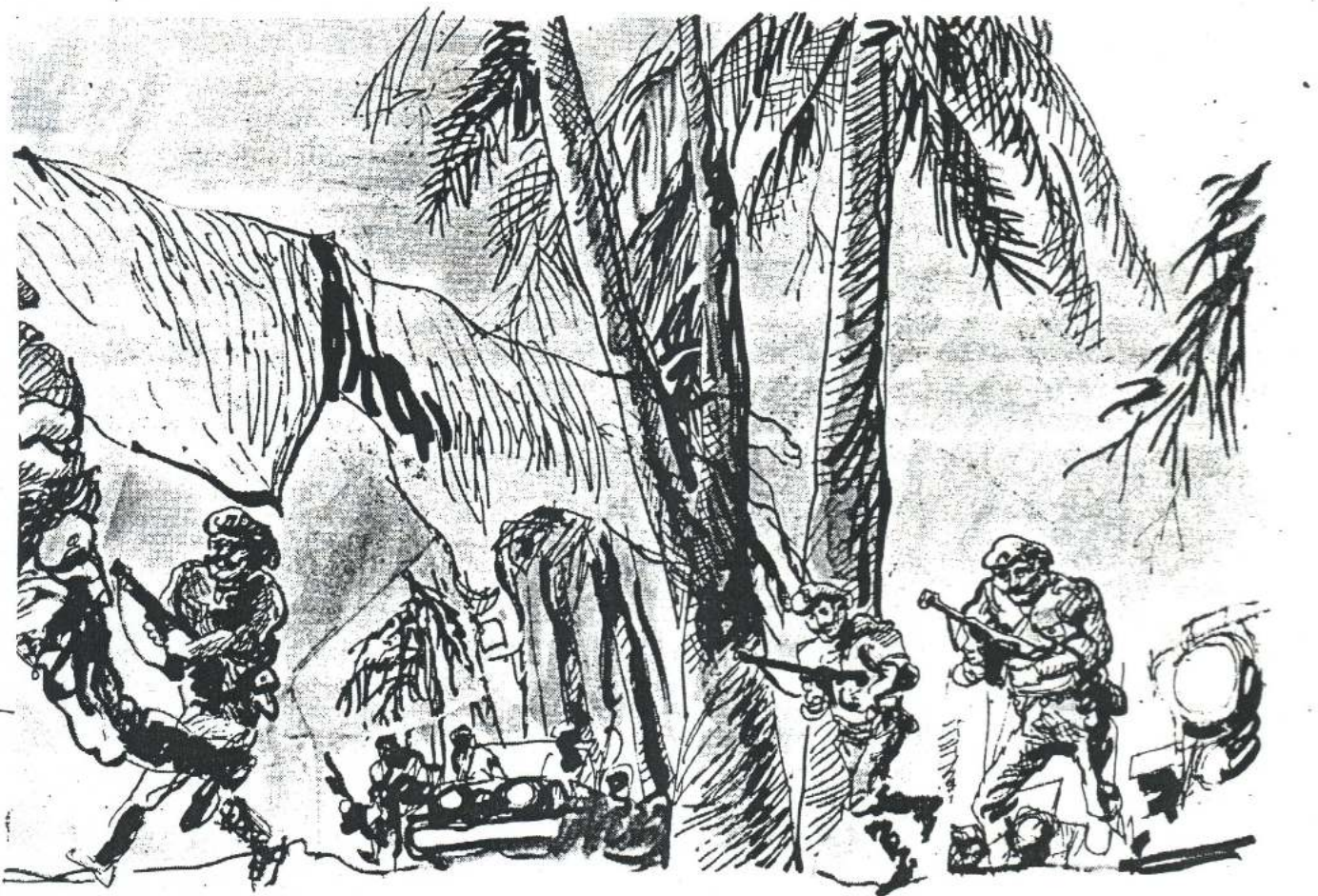
அதிலும் துரதிர்ஷ்டம். திடீரென கால் மண்ணில் புதைந்து தடுக்கியதால் கை தடுமாறி விட்டது. குண்டு தலையின் பின்புறத்தில் பாய்ந்தது.

“சே...! கொஞ்ச நேரமாவது அவங்களோட மோதச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் செம்மறியள் போல பிடிபட்டு விட்டம், அதை நினைச்சாத்தான் வேதனையாயிருக்கு” என்றார் தமக்கே இயல்பான யாழ்ப்பாணத் தமிழில்.

துப்பாக்கிச் சமரொன்றை நடாத்தித் தோற்றாலும் பரவாயில்லை. எதிர்த்துப் போர்புரிய வாய்ப்பில்லாமலே தாங்கள் கைதானது குறித்துத்தான் இந்த வீரர்கள் பெரிதும் கழிவிரக்கப்பட்டனர்.

நம் வீரர்கள் அந்த நேரத்தில் மணற்காட்டுக்கு வரும் செய்தி கடற் படையினருக்கு எட்டியது எப்படி? இறுக்கமாகப் பின்னப்பட்டிருந்த இரகசிய வலையின் ஒரு முனையிலே முடிச்சுகளை அறுத்து விட்டது யார்? யார் அந்த ஜூடாஸ்? வீரர்கள் அறிவார்கள். காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருக்கின்றனர்.

கைது செய்யப்பட்ட வீரர்கள் பருத்தித்துறை போலீஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். தலையில் குண்டு பாய்ந்த காயத்திலிருந்து

சுரங்கத்தூறை, குட்டிமணி, வெங்கலி

3

விடுதலை வீரர்களைக் கைது செய்வதற்கென தேடுதல் வேட்டையில் இறங்கிய போலீசாரும் முப்படையினரும் அரைகுறைத் தகவல்களை வைத்துக்கொண்டே தமிழக கிராமங்களில் அராஜகத் தர்பார் நடாத்திக் கொண்டிருந்தனர். தீவிரவாத இளைஞர்களின் உற்ரூர் உறவினர் இல்லங்களை, பீதியும் கிலியும் பீடித்திருந்தனர்.

நிர்மலமான நள்ளிரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வரும் ஜீப் வண்டிகள். அவற்றிலிருந்து குதித்தோடி வரும் சிப்பாய்கள் வீடுகளைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டே திடீர் வேட்டைக்காக அர்த்தராத்திரியில் நடாத்துகின்ற ஆக்கிரமிப்பு. செவிப்புலனில் ஜீரணமாகாத பூட்ஸ் ஒலிகளுடன் உள்ளே நுழையும் சிப்பாய்கள் உறங்கியவர்களின் முகத்தின்மீது பளிச் என்று பாய்ச்சுகின்ற டார்ச் விளக்கு வெளிச்சம். அந்த வெளிச்சத்திலே ஒளிர்கின்ற துப்பாக்கிகள். இப்படியொரு தில்லியமான சூழ்நிலையில் திடுக்கிட்டு திருப்பள்ளியெழுச்சி கொள்ளும் வீட்டுப் பெரியவர்களும் பெண்களும். நடப்பது கனவா, அல்லது நனவா என்று கண்களைக் கசக்கியவாறே அவர்கள் நிச்சயிப்பதற்கு முன்பே

இராணுவத்தினர் துப்பாக்கி முனைகளை அவர்களின் நெஞ்சின்மேல் பதித்துக் கொண்டு "ஏய்... ஜெகன் எங்கே? எங்கே நேசுகாசன்?" என்று கர்ஜிக்கின்றபோது கதிகலங்கிப் போவார்கள். இளம் பெண்கள் வாழும் வீடுகளில் இப்படியான நேரங்களில் குடிபோதையிலிருக்கும் சிப்பாய்களின் சில்லறைச் சேட்டைகள் பெண்களின் மானத்திற்குப் பெரிய அச்சுறுத்தல்.

வல்வெட்டித்துறையில் வலதுகோடியில் இருக்கும் கிராமம் தொண்டைமாறாறு. செந்தில் முருகன் கோவில் கொண்டுவந்த செல்வச்சந்தி என்ற பழம்பெரும் திருத்தலம் இங்கிருப்பது-இந்தக் கிராமத்திற்கு மகிமை. விடுதலை வீரர்கள் தங்குதூறை, ஜெகன்

(என்ற ஜெகநாதன்) ஆகியோர் இந்த கிராமத்து மண்ணின் மைந்தர் என்பது வேறொரு விதத்தில் வலிமை.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைப் படுகொலையின்போது வெறியர்களால் மண்டை பிளக்கப்பட்டும் எப்படியோ உயிர்த்தெழுந்த ஓர் அற்புதத்திற்குப் பெயர் யோகராஜா. இந்த இளைஞனாக்காகவும் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகியிருக்கிறேன். வெலிக்கடைப் படுகொலையை அடுத்து மட்டக்களப்புச் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்பட்ட பின்னர் சிறையையும் உடைத்துக்கொண்டு தப்பியுள்ள யோகராஜா இதே கிராமத்து ராஜாதான். ஜெகனின் கூட்டாளி.

செல்வச்சந்தியைச் சுற்றி பக்தர்கள் பூஜை நேரத்திலே மட்டும் வலம் வருவார்கள்.

குட்டிமணி கைதானதைத் தொடர்ந்து ஆயுதப்படையினர் ஜெகனின் வீட்டை இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் வலம் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

விடுதலை வீரர்கள் தம் வீடுகளில் தங்குவதில்லை என்ற அற்ப விஷயத்தைக்கூட ஆயுதப்படையினர் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஜெகன் இவ்வேளையில் தன் வீட்டிலிருந்து பதினாந்து மைல் தூரத்தில் யாழ்ப்பாண நகர எல்லையில், முடமாவடி என்ற இடத்தில் அமிர்தலிங்கம் என்ற சகாவுடன் தங்கியிருந்தார்.

தன் தலைவர்கள் கைதான செய்தியும் தம்மை வேட்டையாட அரசபடையினர் ஆலாய்ப் பறக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிவார். அந்த இடத்தைவிட்டு எங்கும் நகர முடியாதபடி சி. ஐ. டி. போலீசாரின் கழுக்குக் கண்கள்

சுழல்விளக்குப்போல சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. ஏப்ரல் 23-ம் தேதி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் பிரபாகரன் ஜெகனைச் சந்திப்பதாகவும் ஜெகன் வெளிநாட்டுக்குச் செல்வதற்கு வேண்டிய பத்திரங்களைக் கையளிப்பதாகவும் ஏற்பாடு.

22-ம் தேதி அதிகாலை. பொழுது இன்னும் முற்றாகப் புலரவில்லை. இரவெல்லாம் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக விழித்திருந்துவிட்டு காலையில்தான் கண்ணயர்ந்தார் ஜெகன். நிம்மதியாகத் தூங்கி நெடுநாட்களாகி விட்டன. போலீஸ் ஜீப் வண்டிகளின் ஓசையும் தொடர்ந்து சரக்... சரக் என்ற பூட்ஸ்களின் ஒலியும் தூக்கத்திலும் அந்த வீரனின் புலன்களைத் துளைத்துத் துயில் எழுப்புகின்றன. துடித்தெழுந்து அறைக்கு வெளியே வருகிறார். அங்கே....

இரண்டு ஜீப் வண்டிகளில் வந்திருங்கிய போலீஸ் படை. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கணேசு முன்னே வந்துகொண்டிருக்கிறான். மனோவிகாரத்துடன் விடுதலைப் போராளிகளைப் பின்னர் கொடிய சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கியவன் இந்த கணேசு. கத்தி தன் கழுத்துக்கு நேரே வருகிறது என்பது ஜெகனுக்குப் புரிந்தது. எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்ற சஞ்சலம். ஆனாலும் பரபரப்பு எதுவும் காட்டவில்லை. வெகு சாவதானமாகத்தான் இன்ஸ்பெக்டரை எதிர்கொண்டார்.

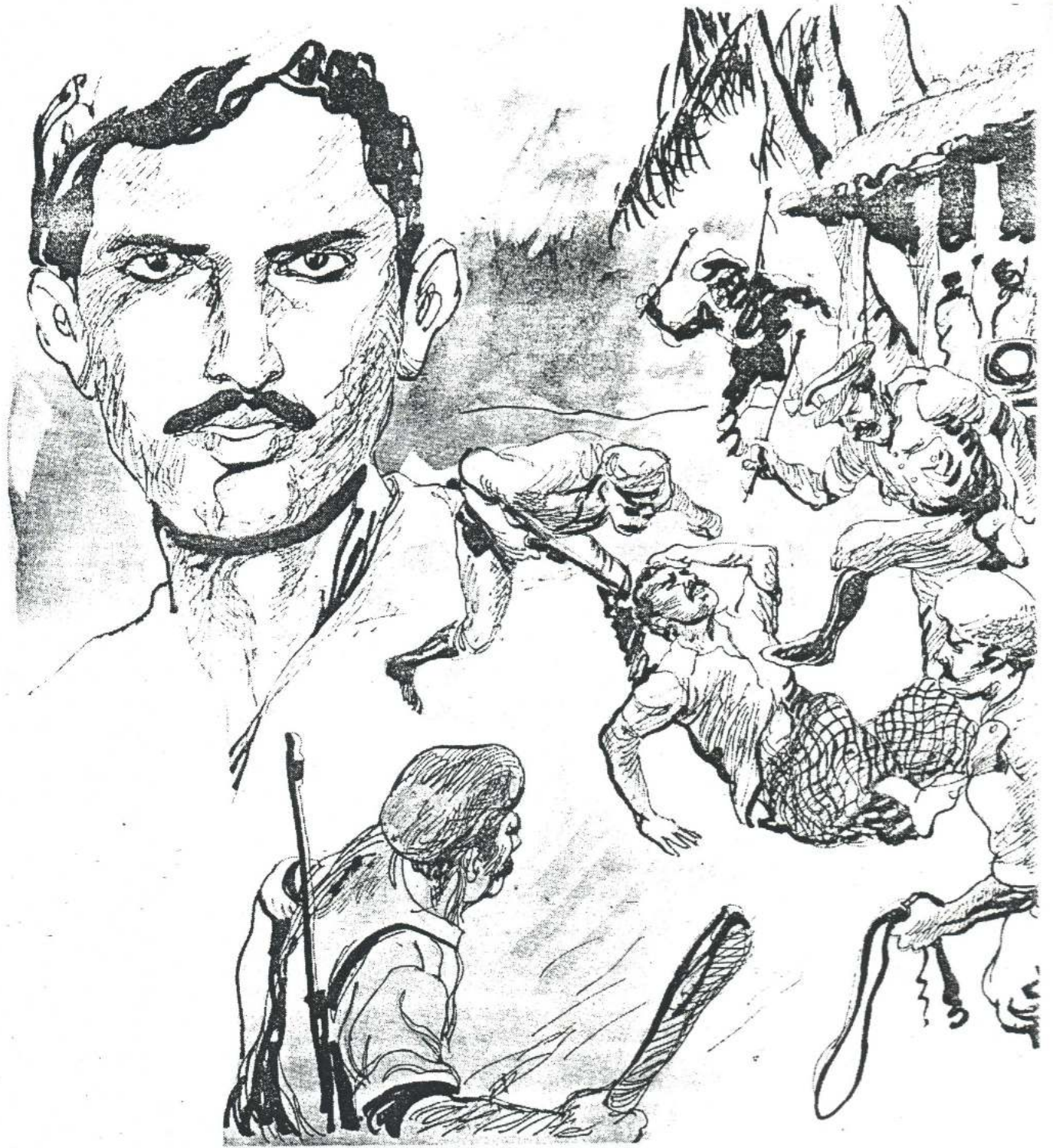
"ஜெகன்கிறது யாரு?" சிங்களத்தமிழில் உறுமிகுள் கணேசு. உள்ளே இருக்கிறான் என்ற அர்த்தத்தில் யதேச்சையாகக் கையால் சைகை காட்டுகிறார் ஜெகன்.

கணேசுமவும் போலீஸ் கோஷ்டியும் அறையினுள்ளே புருந்ததும் ஜெகனின் கால்கள் தூரிகையில் இயங்குகின்றன.

வேகமாக வேலையை நோக்கி ஓடுகிறார்—தாண்டிக் குதித்துத் தப்பியோடிவிடலாம் என்ற யோசனையில். யோசனை

நிராசையாகிறது. சூரியோதயத்திற்கு முன்பாகவே வீட்டைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு இராணுவம் நிற்கிறது. கையறுந்த நிலையில் அறைவாசலுக்கே திரும்புகிறார். அறையின் உள்ளே நுழைந்த இன்ஸ்பெக்டர் கணேசு அங்கு தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் அமிர்தலிங்கத்தைத் தூக்கி நிறுத்துகிறான். ஜெகனின் துரதிர்ஷ்டம்;

கற்காலன்

அமிர்தலிங்கம் இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஏற்கெனவே அறிமுகமான பேர்வழி. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கணேசம் ஜெகன் தேடி தொண்டைமானாறு சென்ற இடத்தில் அமிர்தலிங்கம் தீவிரவாதிகளின் 'தாரத்து உறவு' என்பதை அறிந்திருக்கிறான். அமிர்தலிங்கம் எதிர்ப்படவும் அலக்காகத் தூக்கி ஜீப்பிலே போட்டுக்கொண்டு போய் போலீஸ் நிலையத்திலே போட்டு உதைத்திருக்கிறான். உதைபட்ட

அமிர்தலிங்கம் மருத்துவமனையோடு நின்றிருக்கலாம். நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றிருக்க வேண்டாம். அமிர்தலிங்கம் நீதிமன்றத்தில் கணேசமவுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரவும், விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர் மனத்திலே விஷமாகப் பரவிவிட்டது. பின்னர் வழக்கு வாபஸ் பெறப்பட்டதாயினும் விஷம் இறங்கவில்லை.

"அடே, நீ அமிர்தலிங்கம் இல்லை?... எங்கேடா ஜெகன்?" -ஆத்திரத்துடன் கூச்சலிட்டான் கணேசம். பதிலுக்குக்

காத்திருக்கவில்லை. அமிர்தலிங்கத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டுப் பாய்ந்தோடி வெளியே வந்தான். அங்கே ஏதுமறியாதவன்போல நின்ற ஜெகனின் லுங்கியைத் தூக்கிக்கொண்டே தொடையைப் பார்க்கிறான். கணேசமவின் முகத்திலே ஒரு கஞ்சத்தனமான முறுவலிப்பு. அது வெற்றிப் பெருமித்தின் பிரதிபலிப்பு. போலீஸ் பதிவேடுகளில் விடுதலை வீரர்களின் அடையாளக் குறிப்புகள் சில அட்சரகத்தியுடன் இருக்கின்றன.

கணேசம லுங்கியைத் தூக்கியபோதே சங்கதி என்னவென்று ஜெகனுக்குத் தெரியும். தொலையிலிருந்த துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்த தழும்பு துல்லியமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது — இவ்வந்தான் ஜெகன் என்று.

அத்தனை போலீஸ்காரரும் சுற்றிவளைத்து நின்று அந்த இளைஞனை துப்பாக்கி அடியாலும் பூட்ஸ் காலாலும் தாக்குகின்றனர். நிலத்தில் விழுந்தவனை பூட்ஸ்களால் மிதிக்கின்றனர். நைந்துபோய் அரை மயக்கத்திலிருந்த ஜெகனை ஜீப்பிலே தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு புறப்படுகின்றனர். புறப்படுமுன் அமிர்தவிங்கத்தையும் நையப்புடைத்து அதே ஜீப்புகள் தூக்கிப் போட்டுக்கொள்ள போலீஸார் மறக்கவில்லை.

போலீஸாரின் ஜீப் வண்டிகள் இராணுவ ட்ரக்குகள் பின்தொடர ஆணையிறவு இராணுவ முகாம் நோக்கிப் பறக்கின்றன. அரசபடைகள் தமிழ் வீரர்களைக் கைது செய்துகொண்டு செல்லும் காட்சியை மறைந்து நின்று வேலி இடுக்குகளின் வழியாக வேதனையுடன் சிவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஜெகனைக் கைது செய்த இடத்திலிருந்து ஆணையிறவு இராணுவ முகாம் சுமார் முப்பது மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. ஜீப்பின் தளத்திலே போடப்பட்டிருந்த ஜெகனை ஒரு படுதாவினால் முடியிருந்தார்கள். போலீஸார் பூட்ஸ் கால்களை அவன் உடல்மேல் அழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தளத்தின் இரும்புத் தட்டு சூடேறி ஜெகனின் உடலை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. இதனால் மயக்கத்திலிருந்த மறவன் உணர்வு பெற்றான். குஷியாக சிகரெட் புகைத்துக்கொண்டிருந்த போலீஸார் படுதாவையும் விலக்கிக் கொண்டு சிகரெட் நெருப்பினால் ஜெகனின் உடலை அடிக்கடி குடு போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வலி தாங்க முடியாமல் காளை முன்கிணை. இந்த வேடிக்கையை போலீஸார் நன்றாக ரசித்து வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். இரையொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு பறக்கும் வல்லூறைப் போல வண்டிகள் தொடர்ந்து பறந்து கொண்டிருந்தன.

பருத்தித்துறை மணற்காட்டிலே குட்டிமணி முதலானோர் கைதாகி இரண்டொரு நாட்களுக்குள்— ஜெகன் கைதாவதற்கு முன்பாகவே— குலசேகர ராஜசிங்கம் என்ற இளைஞன் கைதானார்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் புன்னாலைக்குள் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த புரட்சித் தென்றலுக்குப் பெயர் குலசேகர ராஜசிங்கம். புரட்சித் தென்றல் என்றேன். இந்த வீரனிடம் சமுதாயக் கொடுமைகளைக் கண்டு குமுறுகின்ற உணர்வும் இருந்தது. அமைதியாக நிதானமாக பிரச்சனைகளை அணுகும் உள்ளமும்

இருந்தது. ஏனைய விடுதலைப் போராளிகள் பலரைப் போலவே எளிமையான குடும்பத்திலே பிறந்தவர். இவர் இப்போது வெளிநாட்டில் இருக்கிறார். உள்நாட்டில் ஊதியம் போதாது என்பதால் வெளிநாட்டுக்குப் போனவரல்ல. அரசின் படைகள் அவரது உயிரை அபகரித்துவிடும் என்பதால் சென்றவர். அங்ஙனம் செல்லுமாறு தூண்டியவர்களில் நானும் ஒருவன்.

இவர் தங்கதுரையின் தலைமையிலான இயக்கத்தவரல்ல. எனினும், எப்படிக்கைதானார்?

1978-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 7-ம் தேதி ஜெயவர்த்தன அரசு புதிய குடியரசு அரசியல் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தியது. புதிய அரசியல் சட்டம் ஈழத் தமிழினத்தின் அடிமைச்

சாசனம் எனக் குரல் கொடுத்தார்கள் தமிழர்கள். இதனால் தமிழினத்தின் குரல்வளையை நெறித்துக் கொண்டே புதிய சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அன்றைய தினம் அரசு யந்திரங்கள் அனைத்தும் கோலாகலமான குடியரசுக் கொண்டாட்டத்திற்காக ஆலோசனைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட வேளை. காலை நேரம்.

பலாலி விமானதளத்திலிருந்து கொழும்பு புறப்பட்ட ஏர்-சிலோனுக்குரிய ஒரேயொரு 'அவ்ரோ' பயணிகள் விமானம் கொழும்பில் இறத்துமலாளை விமான தளத்தையடைந்து பயணிகள் அனைவரும் இறங்கியவுடன் பயங்கர சப்தத்துடன் வெடித்துச் சிதறித் தீப்பற்றிச் சாம்பலாகிற்று.

(தொடரும்)

கலைஞர் காட்டிக் கொடுக்காரா?

தமிழ்நாட்டில் தலைமறைவாக இருந்த குட்டிமணியை இலங்கை அரசிடம் கையளிப்பதற்கு 1973-ம் ஆண்டு கலைஞர் உடந்தையாக இருந்தார் என்ற சர்ச்சைக்குரிய குற்றச்சாட்டு கடந்த வாரம் மீண்டும் வாதத்திற்கு வந்திருக்கிறது. குற்றச்சாட்டியிருப்பவர் முதல்வர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள். கலைஞர் அவர்கள் இதனை மறுத்திருக்கிறார். சிறையிலிருந்து குட்டிமணி என்ற மூலம் அனுப்பி இங்கு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கடிதத்தையும் ஆதாரம் காட்டியுள்ளார்.

1982 டிசம்பர் மாதம் பிற்பகுதியில் நான் தமிழ்நாடு வந்திருந்தபோது இந்தக் குற்றச்சாட்டு பத்திரிகைகளில் அடிப்பட்டு ஒய்ந்திருந்தது. இங்கிருந்த நண்பர்கள் இது குறித்து என்னிடம் விசாரித்தார்கள். நான் இலங்கை திரும்பியதும் முதல் வேலையாக வெவிக் கடை சிறைச்சாலைக்குச் சென்று குட்டி மணியிடம் இது பற்றிக் கேட்டேன். அப்போது ஜெகனும் உடன் இருந்தார்.

"கலைஞருக்கு இதில் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை. அவருக்கு இது பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. கள்ளக்கடத்தல் காரன் என்று பொய் சொல்லியல்லவா என்னை மத்திய அரசின் ஒப்புதல் பெற்றுப் பிடித்து வந்தார்கள்" என்று குட்டிமணி.

"நண்பர்கள் மூலமாகது கலைஞருக்குத் தகவல் அனுப்பியிருக்கலாமே" என்றேன்.

"செய்திருக்கலாம். அவரும் உதவி விட்டார். இயக்கத்திலுள்ள ஈடுபாடுள்ள அப்போது மிகவும் ரகசியமாக வைத்திருக்கும்படி தலைவரிடம் (தங்க துரை) கட்டினேன். அதனால் கலைஞருக்குச்

செய்தி அனுப்ப முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது" என்ற குட்டிமணி, உண்மை நிலையை விளக்கி ஒரு கடிதமும் தந்தார். அக்கடிதத்தை அப்போது பராகொடை இராணுவமுகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இயக்கத் தலைவர் தங்கதுரையிடம் காண்பித்துவிட்டு அவரின் அங்கீகாரத்தின்பின் தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி கூறினார். அவ்வாறே செய்தேன். அக்கடிதம் 5-5-83-ம் தேதி 'முரசொலி' இதழில் வெளிவந்தது.

1973-ம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் கைதான குட்டிமணி 1975-ம் ஆண்டு விடுதலையானார். அதே ஆண்டில் மீண்டும் கைதாகி 1977-ம் ஆண்டு விடுதலையானார். 1981-ம் ஆண்டு கைதான பின்னரே 1983-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் சிறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

1973-ம் ஆண்டு கலைஞர்தான் காட்டிக் கொடுத்தார் என்று ஒரு வாதத்திற்காக வைத்துக் கொண்டாலும், 1983-ம் ஆண்டு குட்டிமணியின் சாவுக்கு 1973-ம் ஆண்டு கைதானது காரணமாகாது. சட்டக் கோட்பாட்டினை ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறுவதாலும், 1973-ம் ஆண்டு கைதான பிறகு இரு தடவை புதிய காரணங்கள் குறுக்கிட்டு 1973-ம் ஆண்டு கைதானதன் விளைவுகளைத் துண்டித்து விடுகின்றன. (Actus novus interveniens snaps the chain of causation).

இந்த விளக்கத்தை நான் தருவது கலைஞரைக் காப்பாற்ற அல்ல. மதிப்பிற்குரிய கலைஞரையோ, மாண்புமிகு முதல்வரையோ, தமிழ்நாட்டின் வேறு தலைவர்களையோ நாம் வந்து காப்பாற்ற வேண்டிய நிலையில் அவர்கள் இல்லை. விடுதலை வீரன் ஒருவனின் பெயர் 'வாவிபால்' போல அங்குமிங்கும் அடிபடுகிறதே! அதனைக் காப்பாற்றலாம் என்பதே என் அற்ப ஆசை. பெரியவர்கள் என்னைப் புரிந்து கொள்வார்கள் என நம்புகிறேன். அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தவர்கள் நாங்கள். இன் உணர்வினால் எம்மை ஆதிதீசனாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது தமிழ்நாடு. இங்கு பல உட்கிகள் இருக்கலாம். எல்லோருடைய அர்வனைப்பும் எமக்குத் தேவை.

—காரீசரசன்

தங்கதுவாரகுட்டிமணி!

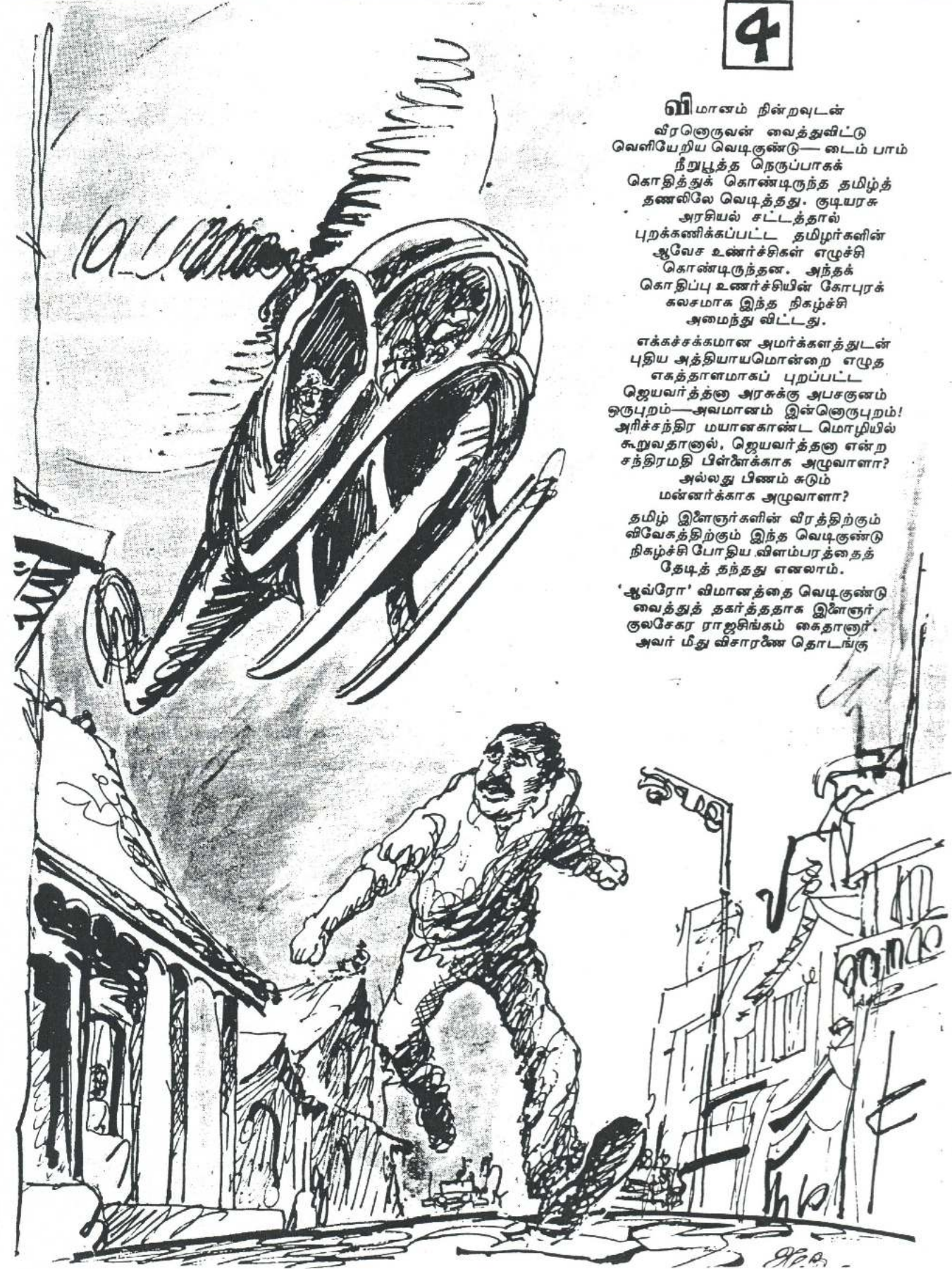
4

விமானம் நின்றவுடன்
வீரனெருவன் வைத்துவிட்டு
வெளியேறிய வெடிருண்டு—டைம் பாம்
நீறுபூத்த நெருப்பாகக்
கொதித்துக் கொண்டிருந்த தமிழ்த்
தணலிலே வெடித்தது. குடியரசு
அரசியல் சட்டத்தால்
புறக்கணிக்கப்பட்ட தமிழர்களின்
ஆவேச உணர்ச்சிகள் எழுச்சி
கொண்டிருந்தன. அந்தக்
கொதிப்பு உணர்ச்சியின் கோபுரக்
கலசமாக இந்த நிகழ்ச்சி
அமைந்து விட்டது.

எக்கச்சக்கமான அமார்க்களத்துடன்
புதிய அத்தியாயமொன்றை எழுத
எகத்தாளமாகப் புறப்பட்ட
ஜெயவர்த்தன அரகக்கு அபசகுனம்
ஒருபுறம்—அவமானம் இன்னொருபுறம்!
அரிச்சந்திர மயானகாண்ட மொழியில்
கூறுவதானால், ஜெயவர்த்தன என்ற
சந்திரமதி பிள்ளைக்காக அழுவாளா?
அல்லது பிணம் சுடும்
மன்னர்க்காக அழுவாளா?

தமிழ் இளைஞர்களின் வீரத்திற்கும்
விவேகத்திற்கும் இந்த வெடிருண்டு
நிகழ்ச்சி போதிய விளம்பரத்தைத்
தேடித் தந்தது எனலாம்.

'ஆவ்ரோ' விமானத்தை வெடிருண்டு
வைத்துத் தகர்த்ததாக இளைஞர்
குலசேகர ராஜசிங்கம் கைதானார்.
அவர் மீது விசாரணை தொடங்கு

முன்பாக (சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள்!) அவர் ஜெயிலில் 'ரிமாண்ட்'யில் வைக்கப்பட்டிருந்தார். இலங்கை அரசின் சித்திரவதை உத்திகள் இன்று பெரிய அளவில் 'பரிணாம வளர்ச்சி' பெற்றிருக்கின்றன. அடி, உதை, பூட்ஸ் காலர்ஸ் மிதித்தல் போன்ற புராதன மாழல் முறைகளே அன்று இந்த இளைஞர் விஷயத்திலும் பின்பற்றப்பட்டன. கொழும்பு ஹைகோர்ட்டில் இந்த இளைஞருக்காக சீனியர் வழக்கறிஞர் மு. சிவசிதம்பரம் எம்.பி. அவர்களுடன் நானும் ஆஜராகியிருந்தேன். வெலிக்கடை ரிமாண்ட் ஜெயிலில் வைக்கப்பட்டிருந்த இந்த இளைஞரிடம் விவரங்களைக் கேட்டுக் குறிப்புகள் எடுப்பதற்காக அடிக்கடி இவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். இவரின் பணிவும் பண்பும் இதமானவை. கண்ணியமும் கண்டிப்பும் மிக்கவரும், வழக்கறிஞர்கள், சக நீதிபதிகள் ஆகியோரின் அபரிமிதமான மதிப்புக்குரியவருமான சிவா செல்லையா

என்ற தமிழர் 'ஆவ்ரோ' வழக்கினை விசாரணை செய்த நீதிபதி. ஜோடிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களையும், புணையப்பட்ட சம்பவங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அரசு தரப்பினரால் குற்றச்சாட்டை நிரூபிக்க முடியவில்லை. சாட்சிகளாக முன்வந்து, சிவசிதம்பரம் அவர்களின் குறுக்கு விசாரணையைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத சி.ஐ.டி. அதிகாரிகள் முன்னுக்குப்பின் முரணாகக் குளறுபடிகள் செய்தனர். இளைஞர் குலசேகர ராஜசிங்கம் விடுதலை செய்யப்பட்டார். கூண்டிலே சிக்கிய வேங்கையொன்று தமது கௌரவத்தையும் கடித்துக் குதறிவிட்டு விடுதலைபெற்று வெளியேறியதை போலீஸாரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. பழி தீர்ப்பதற்கு சமயத்தைப் பார்த்திருந்தனர். குட்டிமணி கைதானதைத் தொடர்ந்து போலீஸ்—ஆயுதப்படை அதிகாரிகள் காட்டெருமையின் கட்டற்ற

சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். அந்தச் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திப் பின்னிய சூழ்ச்சிவலையிலே விழுந்த வேங்கை குலசேகர ராஜசிங்கம். இவர் கைதானதைத் தொடர்ந்து படுகொடை இராணுவ முகாமிலும் பின் ஆணையிடுவ முகாமிலும்பட்ட கொடுமைகள் ஒரு தவிக்கதை. குலசேகர ராஜசிங்கத்தைத் தொடர்ந்து சுமார் மூன்று மாத இடைவெளிக்குப்பின் கைதாகியவர் நடேசதாசன்... செனேட்டர் என்றொரு சிறப்புப் பெயரும் இவருக்கு உண்டு. வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த இந்த வீர இளைஞர் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு மேற்கு ஜெர்மனிக்குச் சென்று நல்ல வருவாயுள்ள தொழில் பார்த்தவர். தம் சம்பாத்தியத்தைக் கொண்டு விடுதலை இயக்கத்திற்குத் தீனி போட்டவர். பின், தொழிலையும் உதறி எறிந்து விட்டுத் தோழர்களுடன்

போராட்டத்தின் பின்னணி!

1948 பெப்ரவரி 4-ம் தேதி இலங்கை வெள்ளைக் காரரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற நாள் முதலாக தமிழன்படிப்படியாகஉரிமைகள் இழந்த வரலாற்றை இளைஞர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். பத்து வட்சம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் குடியரிமையும், வாக்கு உரிமையும் இழந்ததும், இலங்கைத் தமிழர்கள் நிலவரிமை இழந்ததும், 1956-ம் ஆண்டு தனிச் சிங்கள சட்டத்தால் அனைத்துத் தமிழரும் மொழியரிமை இழந்ததும் சம்பகாலச் சங்கதிகள். இன்றைய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் முன்னோடியாக இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி இருந்தது. இந்தக் கட்சி 1956 முதல் 1971 வரை பதினைந்து ஆண்டுகளாக, மறைந்த தமிழ்த் தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் காந்திய நெறியில் மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்கள் அனைத்தும் சிங்கள குண்டர்களாலும், ஆயுதப்படையினராலும் முறியடிக்கப்பட்டன. போராட்டத் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர். சிங்கள அரசியல் தலைவர்களால் இனவெறி

ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அப்பாவித் தமிழர்கள் அடிக்கடி தாக்குதலுக்கு இலக்கானார்கள். 1956-ம், 1958-ம், 1961-ம் ஆண்டுகளில் கொலைஞருக்கும் கொள்ளையருக்கும், கற்பைக் கவருவோருக்கும் நல்ல அறுவடை. 1970-ம் ஆண்டு ஈழத்தில் உருவான மாணவர் பேரவை தமிழ் இளைஞர்களின் வேதனைகளையும், விரக்தியையும் பிரதிபலித்தது. அப்போது சிறிமா பண்டார நாயக்கா அம்மையார் ஆட்சிப்பீடம் ஏறியிருந்தார். கல்வியே கருத்தாக இருந்தவர்கள் தமிழ் இளைஞர்கள். இருந்தும், அரசின் இனவிரோதக் கொள்கையினால் வேலை வாய்ப்புகள் கிட்டவில்லை. இந்த நிலையில் கல்வித் துறையிலும் தமிழ் மாணவருக்குத் தீங்கிழைக்கும் திட்டமொன்றை சிறிமா அரசு நடைமுறைப்படுத்தியது. 'தரப்படுத்தல்' என்ற அத்திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் குறிப்பாக மருத்துவ, இன்ஜினீயரிங் துறைகளில் இடம் பெறுவதற்குத் தமிழ் மாணவர்கள் சிங்கள மாணவர்களைவிடக் கூடுதலான மதிப்பெண்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்த ஓரவஞ்சனைக்கு எதிராகத் தமிழ் மாணவர் சமூகம் கொடுத்தெழுந்தது.

கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்ட மாணவர்கள் போலீஸாரினால் வேட்டையாடப்பட்டனர். அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. தமிழ்த் தலைவர்கள் மேற்கொண்ட உண்ணாவிரதப் போராட்டங்கள், காந்தியக் கிளர்ச்சிகள் அனைத்தும் ஆயுத முன்னிலை அடக்கப்பட்டன. இதனால் சாந்திய நெறிகளிலும் சத்தியாக்கிரக உத்திகளிலும் இனிய தலைமுறை நம்பிக்கை இழந்தது. 'சப்பாணிப் போராட்டம்' என்று அத்தகைய கிளர்ச்சிகளை நிராகரித்தது. அரசாங்கத்தின் வன்முறையை வன்முறையினாலேதான் சந்திக்க முடியும் என நம்பியது. தங்கதுரைகளும், குட்டிமணிகளும், ஜெகன்சனும் ஆங்காங்கே உருவானார்கள். சிறு சிறு தீவிரவாத அணிகள் தோன்றின. இத்தகைய ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் சத்தியஸேன் என்பவரும் ஒருவர். சில காலம் சிறையிலிருந்த இவர் இப்போது மேற்கு ஜெர்மனியில் அரசியல் தஞ்சம் பெற்றிருக்கிறார். வன்முறையைத் தம் வழிமுறை என்று தேர்ந்து கொண்ட தீவிரவாதிகள் அரிச்சுவடி பாடத்துடன் ஏந்துகின்ற ஆயுதம் கைக்கைக்குண்டுகள் தீவிரவாதி

களின் Cottage Industry. ஆரம்ப காலத்தில் ஒரு நாள் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருந்தபோது திடீரென தீப்பற்றிக் கொண்டதாம். தங்கதுரை அதிர்ஷ்டவசமாகத் தப்பிவிட்டார். வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையிலே கொடையுண்ட நடேசதாசனின் கன்னம், காது எல்லாம் தீய்க்கப்பட்டுவிட்டன. பிரபாகரனின் கால்களிலும் தீப்பற்றிக் கொண்டது. பரமரகசியமான தயாரிப்பு முயற்சி. இதனால், திடீரென்று தீப்பற்றியபோது அந்த வேதனையில் கூட அவர்களால் வாய்விட்டு அவர் முடியவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே ஒரு முன்கூட்டல் வேதனையை விழுங்கிக்கொண்டனர். விடுதலை வீரர்கள் பலர் இப்படியாக உடல் வேதனைகளையும் மன வேதனைகளையும் ஊருக்குத் தெரியாமல் விழுங்கிக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம். 1974-ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு அசம்பாவிதங்கள் தீவிரவாத இளைஞர்களின் புதிய முயற்சிகளை நியாயப்படுத்தின. அகிலத்தின் பல்வேறு திக்குகளிலிருந்தும் மொழியாராய்ச்சி அறிஞர்கள் பலர் வந்து கூடி தமிழ் இனத்தின்

தோளோடு தோள் நின்று பணியாற்ற நாடு திரும்பியவர். நாடு திரும்பியவர் தம் வீடு திரும்பவில்லை. விமான நிலையத்திலிருந்து நேரே விடுதலைப் பாசறைக்குச் சென்றார்.

1981-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் என நினைவு.

தங்கதுரையின் கூட்டாளிகளுக்காக போலீஸார் விரித்த வலைகள் இன்னும் அப்படியே இருந்தன.

யாழ்ப்பாணம் நகரிலிருந்து ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ள சிறுநூர் கன்னகம். இந்த ஊரில் போராளிகளுக்குப் புகலிடம் தருகின்ற ஓர் இல்லம் இருந்தது.

சி.ஐ.டி. போலீஸார் சில வேளைகளில் சரியான தகவல்களையும் தருவதுண்டு. நடேசுதாசன் அங்கு வந்திருக்கும் தகவல் கிடைத்து விடுகிறது.

தகவல் கிடைத்த சில நியிட நேரத்தில் இராணுவத்தினர் அந்த வீட்டைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். வளைத்துப் போட்ட இராணுவ வலையை அறுத்துக் கொண்டு இந்த வீரன் ஓடினான். ஆயினும் அரசின் படைகள் அபூர்வமான சாதாரணத்துடன் செயற்பட்டன.

விமானப் படையினரின் ஹெலிகாப்டர் விமானம் நடேசுதாசன் தப்பியோடும் பாதை வழியே தாழ்ப் பறந்துகொண்டே துரத்தி வந்த இராணுவப்படையினருக்கு

வழி காட்டிக் கொண்டிருந்தது. நெஞ்சிலே ஈரம் மிக்க சிலர் வேட்டை நாய்களினால் விரட்டப்படும் அந்த வீரனுக்குத் தங்கள் வீட்டில் தஞ்சம் கொடுக்க முன்வந்தனர்; எனினும் முடியவில்லை.

காரணம், ஹெலிகாப்டர் விமானம் அந்த வீடுகளை முற்றுகையிட்டுப் பறந்தது. நடேசுதாசனால் நகர முடியவில்லை.

கைதான இக்காளை ஆணையிறவு இராணுவ முகாமுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு பயங்கரமான கொடுமைகளுக்கு ஆளானார். பல நாட்கள் ஆகாரம் கொடுக்காமல் குண்டாந்தடிகளாலும் இரும்புக் கம்பிகளினாலும் அடித்து நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். முழங்கால்களின் கணுக்கள் அடித்துச் சிதைக்கப்பட்டன. பிறகு ஒரு நாள், வழக்குத் தொடர்பாக இவரைப் புகுகொடை இராணுவ முகாமில் முதன் முதலாகச் சந்தித்தபோது நிரந்தரமான நொண்டியாகவே கண்டேன். திரண்ட தோள்களும் பரந்த மார்பும் வாடி வதங்கிக் கிடந்தன. தீட்சண்யமான கண்கள் உலர்ந்து போய்விட்டன.

ஆணையிறவிலிருந்து நடேசுதாசனைப் புகுகொடைக்கு மாற்றுவதற்கு நெடுநாளாயிற்று. சித்திரவதைக் கூடத்திலிருந்து நீண்ட நாட்களாக இவரைப் பற்றிய சேதிகள் வெளிவரவில்லை. இதனால் இவர் அங்கு கொல்லப்பட்டு விட்டதாகவே வெளியுலகம் நினைத்தது.

இதே நேரத்தில் ஆணையிறவு முகாமில் இவருடன் சித்திரவதைக்குள்ளான கனகசுவசிங்கம் என்ற இளைஞர் கொடுமையான தாக்குதல் மூலம் இராணுவத்தினரால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்.

கனகசுவசிங்கம் நடேசுதாசனைவிட அதிர்ஷ்டசாலி என்றே கூறவேண்டும்.

நடேசுதாசன் ஆணையிறவு கொடுமைகளிலிருந்து உயிர் பிழைத்தது— பின்னர் புகுகொடை இராணுவ முகாமில் மலும் கொடுமைக்குள்ளாகவும் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் படுகொலை செய்யப்படுதற்கும் தான் என்றுகிவிட்டது.

(தொடரும்)

புகழ் பாடியதைச் சிங்கள போலீஸாரினால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இறுதி நாள் நிகழ்ச்சியின் போது பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூட்டத்தில் போலீஸார் செய்த அட்டகாசத்தினால் பதினேரு தமிழர்கள் அநியாயமாக உயிரிழந்தனர்.

தமிழ்நாடு-திருச்சி ஜமால் முகம்மது கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர் நயினார் முகமது அவர்கள் அருமையாக உரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் செந்தமிழ் மழையிலே தமிழர்கள் ஆனந்தமாக, அமைதியாக நனைந்து கொண்டிருந்தனர். மின்சாரக் கம்பிகளை அறுத்தும், கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளை வெடித்தும் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தும் போலீஸார் வெறியாட்டம் தொடங்கவும் பொதுமக்களும் அறிஞர்களும் சிதறி ஓடினர். எங்கும் குய்யோ முறையோ என்ற ஒலம்; தாய்மாமர்களின் கூக்குரல்; தவித்த குழந்தைகளின் அழுகரல்.

இந்த நிர்க்கதியான சம்பவங்களை நேரடியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களின் மனத்திலே அவை விசாரமான தழும்புகளாகப் பதிந்து விட்டன.

அந்தத் தமிழ் மாநாட்டிலே தொண்டைக் கைவழைத்த ஓர் இளைஞர் சிவகுமாரன். சுட்டுலும் களை பொருந்திய முகமும் கொண்ட இந்தக் காணியின் சிலை, இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் உரும்பிராய் என்ற இடத்தில் உருக்குலைத்துப் போய் நிற்கிறது. உருக்குலைத் தவர், இராணுவத்தினர். இந்தச் சிங்கம் எப்படிச் சிவியானான்? மாநாட்டிலே பதினேரு தமிழரைப் பவி கொண்ட போலீஸாருக்கும் அன்று பொறுப்பாக இருந்தவர் இன்ஸ்பெக்டர் சந்திர சேகரா என்ற அதிகாரி. அந்த அதிகாரியைப் பழி வாங்குவதெனச் சபத மெடுத்தான் வீரன் சிவ குமாரன். அவன் வைத்த வெடி குண்டுகள் சந்திர சேகராவின் ஜீப் வண்டியைத் தகர்த்தனவாயினும் அதிகாரி தப்பி விட்டார். போலீஸ் கோஷ்டியுடன் தன்னை வேட்டையாட வந்த சந்திரசேகராவை நிரந்தர தப்ப வீரன் சிவகுமாரன் ஒரு தோட்டத்தின் வழியே ஓடியிருக்கிறான். பிடிப்பட்டு விடுவோம் என்ற நிலையில் கைமருந்தாக எப்போதும் வைத்திருக்கும் 'சயனைட்' விஷத்தை உட்கொண்டு உயிரைப் போக்கியிருக்கிறான்.

தமிழ் மாநாடு நடைபெற்ற வேளையில் குட்டி மணியும் இன்னும் பல இளைஞர்களும் சிறைச்சாலையிலே காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். விசாரணை என்ற பெயரால் தமிழ் இளைஞர்களைக் கொடுமைப்படுத்தியும், தமிழ்ப் பெண்களை மாண்பங்கப்படுத்தியும் அக்கிரமம் புரிந்த பல போலீஸ் அதிகாரிகள் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். சந்தேகத்தின் பேரால் 1973-ம் ஆண்டு கைது செய்யப்பட்ட பல இளைஞர்களில் குட்டிமணி யும் ஒருவர். தங்கதுரையின் TELO இயக்கத்திற்கு இப்போது பொறுப்பாயிருக்கும் ஸ்ரீசபாரத்தினம் இன்னொருவர். 1975-ம் ஆண்டு இவர்களுக்கெதிராக சாட்சியம் எதுவும் இல்லாததால் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இக் கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் மேயர் அல்பிரட்டுரையப்பா கொல்லப்பட்டார். தமிழ் மாநாட்டின் போது நடைபெற்ற அக்கிரமங்களுக்குத் துணைநின்றவர் என்றொரு குற்றச்சாட்டு துரையப்பாவுக்கு எதிராக இருந்தது. தமிழ் வீரர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்ட சில மாதங்களுக்குள்ளாக 'குற்றச் செயல்களுக்காகத் தேடப்படுகிறவர்கள்' எனப் பெரிய வெளி கவரொட்டியுக்களை அரசு வெளி

யிட்டது. ஏற்கெனவே விடுதலையானவர்களின் புகைப்படங்களையும் போட்டு, பிடித்துத் தருவோருக்கு ஐம்பதிலுயிரும் முதல் ஒரு வட்சம் ரூபாய் வரையில் சன்மானம் கொடுப்பதாகவும் விளம்பரப்படுத்தியிருந்தனர். இவர்களில் குட்டிமணி உட்பட, பெரும்பாலான இளைஞர்கள் மீண்டும் கைதாகி 1977-ம் ஆண்டு விடுதலை செய்யப்பட்டனர். 1977-ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன ஆட்சிப் பீடம் ஏறினார். அவர் ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தவுடன் வெடித்த இனக் கலவரத்தில் பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, தீவைப்பு ஆகிய கொடுமைகளுக்கு ஆளானார்கள். இந்த இனப் படுகொலையிலே போலீஸாரும், ஆயுதப் படையினரும் சிங்கள. குண்டர்களுடன் சேர்ந்து பெரும் பங்கு வகித்தனர். இதனால் தீவிரவாத இளைஞர்கள் அரசு யந்திரங்களை நிர்மூலமாக்குவதில் அசர வெகத்தில் செயற்பட்டனர். இதில் சிறையிலே படுகொலை செய்யப்பட்ட விடுதலை வீரர்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு.

தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன்...

5

தங்கதுரை கைதானதைத் தொடர்ந்து 'தங்கண்ணா'வுடனும், 'அண்ணாச்சி'யுடனும் 'குட்டிமணி' அப்போது சிறிது காலம் இணைந்து செயற்பட்ட 'தம்பி'யை (பிரபாகரன்) வேட்டையாடுவதற்கு ஆயுதப்படைபினர் அலைந்தார்கள். பிரபாகரன் தமது வலயிலிருந்து மயிரிழையில் தப்பிவிட்டார் என்று மனம் சலித்துக் கூறினால் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி. 'பிரபாகரனைப் பிடிக்கப் போன இடங்களில் சில சமயம் இரண்டு நிமிடம் முந்தி விட்டோம், அவன் வராமலிருந்து விடுவான்; அல்லது இரண்டு நிமிடம் பிந்தி விட்டோம், வந்து விட்டுப் போயிருப்பான்!' என்பது அவனது பிரலாபம்.

தங்கதுரையின் இயக்கத்தினர் கண்டோடு பிடிபடவில்லை—பூண்டோடு அழிந்து விடவில்லை என்பது இலங்கை அரசுக்கு இங்கிதமான செய்தியல்ல. முக்கிய புள்ளிகள் சிக்கிக் கொண்டனராயினும், விழுப்புண்டை வீரர்கள் சிலர் திக்குக்கு ஒருவராக ஓடித் தப்பியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலருடைய தலைகளுக்கு இலங்கை அரசு குறித்த விலைகள் உண்டு. ஸ்ரீ சபாரத்தினம் ஏற்கெனவே குட்டிமணியுடன் மூன்றரை ஆண்டுகள் வெலிக்கடைச் சிறையில் இருந்தவர். இவரைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் சன்மானம் உண்டு. இராசுப்பிள்ளை என்ற இளைஞர் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர். தலைவர்களுடன் பல கணங்களைக் கண்டவர். தலைவர்கள் கைதானபின் ஸ்ரீ சபாரத்தினத்துடன் இணையாக இயக்கத்தை வழி நடத்தி வந்த முன்னணி வீரர். இவர் தலைக்கும் இரண்டு லட்ச ரூபாய் சன்மானம் உண்டு. சாந்தி என்ற இராமநாதன் துரை பேரில் சன்மானம் ஒரு லட்சம். பார்த்தசாரதி என்ற இளைஞரைப் பிடித்துக் கொடுப்போருக்கும் ரூபாய் ஒரு லட்சம் கிடைக்கும்!

இலட்சங்களுக்கும் இலட்சியங்களுக்கு மிடையில் நடைபெற்ற போராட்டத்தில் தமிழர்கள் இலட்சியங்களுடன் நின்று விட்டார்களோ என்னவோ. இந்தச் சன்மானங்களைப் பற்றி யாருக்குமே சபலம் வரவில்லை! இராசுப்பிள்ளையைத் தேடி வல்வெட்டித்துறை போலீஸார் அடிக்கடி அவர் வீட்டுக்கு வருவார்கள். சில சமயம் இராணுவத்தினரும் வருவார்கள், அட்டகாசம் செய்வார்கள். இராசுப்பிள்ளை கிடைக்காமல் கோபம் கொண்டு அவருடைய தம்பி சோம சுந்தரத்தை இழுத்து ஜீப்பில் போட்டுக் கொண்டு போவார்கள்.

அவலை நினைத்துக் கொண்டு உரலை இடிப்பது என்பது பழமொழி. அண்ணனை நினைத்துக் கொண்டு தம்பியை உதைப்பார்கள் இலங்கை போலீஸார். இங்ஙனம் நன்றாக உதைபட்ட தம்பி சோமசுந்தரத்தின் கம்பீரமான தோற்றம் போலீஸாரின் கண்களை உறுத்தியது. தமிழ் இளைஞன் எவனும் ஆண்மைக்கு அழகு தரும் புதுபல பராக்கிரமத்துடன் நடமாடுவதை சிங்கள போலீஸாரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

வழக்கம் போல் அன்றும் போலீஸ் நிலையத்திற்கு விசாரணைக்கு வருமாறு சோமசுந்தரத்தைக் கூப்பிட்டார்கள். தமது மோட்டார் வேன் வண்டியைத் தெருக்கோடியில் நிறுத்திவிட்டு போலீஸ் நிலையம் சென்ற சோமசுந்தரம் அதன் பிறகு வீடு திரும்பவே இல்லை. மறுநாள் வல்வெட்டித்துறைக்கு ஒரு நண்பனைக் காணச் சென்ற என்னிடம் சிலர் இந்தத் தகவலைக் கூறினார்கள். உடனே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் மு. சிவசிதம்பரம் எம்.பி. அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன். தலைவர் அயிர்தவிங்கதையும் நண்பர்கள் சந்தித்தனர். தலைவர்கள் வல்வெட்டித்துறை போலீஸ் நிலையத்திற்குப் பொறுப்பான யாழ்ப்பாணம் எஸ்.பி-யுடன் பேசினார். விசாரணைக்கு வந்த அன்றே அந்த

இளைஞனைத் திருப்பியனுப்பி விட்டதாக எஸ்.பி. மூலம் 'விளக்கம்' கிடைத்தது.

நான்கு நாட்களின் பின் வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள வயல்வெளியில் பாழடைந்த ஒரு கிணற்றில் அடையாளம் காண முடியாத ஒரு பிணம் இருப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளிவந்தது. சோமசுந்தரத்தின் மனைவி பதறித் திடித்து ஓடிச் சென்று பார்த்தார். அழுகிய நிலையில் இருந்த தன் கணவன் உடலை, கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கொண்டு அடையாளம் கண்டு கொண்டார். போலீஸாரின் துப்பாக்கி ரவைகள் அந்த இளைஞனைச் சல்லடை

பரமுடைந்த கிணத்தில்.....

யாகத் துளைத்திருந்தன. பின்னர் கிடைத்த தகவலின்படி, விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்ட அந்த இளைஞன் குறிப்பிட்ட ஓர் இருளடர்ந்த சந்து வழியாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என்பது போலி ஸாரின் கட்டளை. அவன் திரும்பி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தபோதே பின்னே வந்த ஜீப் வண்டியில் அவனைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டுபோய் ஜனசஞ்சாரம் ஓய்ந்து போன வயல்வெளியில் அவன் கதையை முடித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கடைசி கைங்கரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வல்வெட்டித்துறை போலீஸ் நிலைய தலைமை அதிகாரி மாற்றலாகி சிங்கள ஊருக்குப் போய்விட்டார். இப்படியான திட்டமிட்ட 'விபத்துக் க'ளினால் இளம் பெண்கள் பலர், ஈழத்

தமிழ் மண்ணில் கைம்மை நோன்பைப் பேணுவது நெகிழ வைக்கும் காட்சி!

சிறைப்பட்ட 'பயங்கரவாதிகளின்' கதையைச் சோகக் கவையுடன் முடிப்பதற்கு வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளை அரசு கண்காணப்பட்டு செய்துகொண்டிருந்தது. பயங்கர சட்டங்கள் புதிதாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. நீதி நிர்வாக யந்திரங்களும் இதற்கென புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

நாகரிகமான நவயுகமொன்றில் நீதியின் பெயரால் நடந்த நீசத்தனங்களை அசல் நிர்வாண கோலத்திலே தரிசிப்பது கூச்சம் தருகின்ற ஓர் அனுபவம். இதற்கு நேர்மாறாக, சுதந்திரத்தெவியின் திவ்விய தரிசனத்துக்காகத் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்ட தமிழ் வீரர்கள் பேணிக் காத்த மனித நேயத்தையும் வீரத்தையும் — சந்தித்த சத்திய சோதனைகளையும் முதலில் பார்த்து விடுவோம்.

கார்காலன்

நீங்கதூரை என்ற பெயர் சட்டத்தின் செவிகளுக்கு எப்போதோ எட்டி விட்டது. போலீஸ் இலாகாவில் 'ஃபைல்' திறந்து விட்டார்கள். இலங்கை போலீஸ் அதிகாரிகள், வருமானவரி இலாகா அதிகாரிகளிடம் கண்ணியமானவர்கள். மாட்டிக் கொண்ட சந்தேக நபர்களைக் கொண்டு விட்டு ஃபைல்களைக் கச்சிதமாக மூடி விடுவார்கள். வருமானவரி அதிகாரிகள், மாட்டிக்கொண்ட ஆள் மரணமடைந்தாலும் 'ஃபைல்' அவசரத்தில் மூட மாட்டார்கள்!

தங்கதூரையின் ஃபைலில் ஒரு 'குறை' இருந்தது.

அவரின் சாதனைகள் பற்றிய, 'கிசுகிசுக்கள்' எல்லாவற்றையும் பயபக்தியுடன் குறித்து வைத்திருந்தார்கள். உருவத்தை யாரும் தரிசித்ததில்லை! தங்கதூரையின் போட்டோ ஒன்றைப் பெறுவதற்கு போலீஸார் எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. சற்று மிகையாகக் கூறுவதானால், தங்கதூரையின் போட்டோவைப் பெறுவதற்கு விலையாக எடைக்கு எடை தங்கம் தருவதற்கும் போலீஸார் தயார்! 'புகை பிடிக்காதே' என்று மருத்துவர்கள் கூறுவர். 'புகைப்படம் பிடிக்காதே' என்று ஈழத் தமிழ் மறவர்கள் கூறுவது வழக்கம்.

(சென்ற ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் பிற்பகுதியில் நான் தமிழ்நாடு வந்திருந்த வேளையில் தம்பி பிரபாகரனைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இருவரும் தமிழ்நாட்டின் தலைவர் ஒருவரின் வீட்டில் நண்பகல் உணவு உண்டாம். புத்தாண்டு பிறக்கும் நேரம். எனக்கும் பிரபாகரனுக்கும் அந்தத் தலைவர் புத்தாண்டு டயரிக்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார். அப்போது பிரபாகரன், "நான் டயரி உபயோகிப்பதில்லையே... டயரியும் போட்டோவும் எங்களுக்கு விரோதிகள்" என்றார். அவரின் யதார்த்தமான வாசகத்தை நயந்து கொண்டேன்.)

தங்கதூரை, சிவந்த மேனியும் சிரித்த முகமூலக இருப்பார். பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், அமைதியாகவும், அப்பாலி போலவும் தோன்றுவார். பேச்சிலே கனியும் கண்ணியமும் இழையோடும். அவரது இனிய சபாவம் வன்முறையின் பரம வைரியாகவே அவரை இனம் காட்டும்— இதனால் தங்கதூரையை அடையாளம் காண்பது போலீஸாருக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது.

போட்டோ அகப்படாததால், தங்கதூரை பற்றிய அடையாளக் குறிப்புகளை ஆராய்ந்து எழுதி வைத்திருந்தனர். தங்கதூரை மீசை வைத்துக் கொள்வதில்லை என்பது அவற்றுள் ஒன்று.

அன்றொரு நாள், அந்தி சாய்கின்ற நேரத்தில் கடற்கரை ஓரத்தில் தொண்டைமாளாறு-அச்சுவேலி சாலையில் தங்கதூரையும் இன்னொருவரும் வந்து கொண்டிருப்பதாக போலீஸாருக்குத் தகவல் கிடைக்கிறது. அந்த 'இன்னொருவர்' தேவன் என்ற பெயரில்

தீவிரவாத வட்டாரங்களில் பிரபலமான சிவசுப்பிரமணியம் — தங்கதூரையின் மெய்ப்பாதுகாவலர். தேவனின் ஒட்டுறவுகள் அப்போது போலீஸாருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. காங்கேசன துறைக்குத் திரும்பும் சந்திலே ஜீப் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு, கவிசின்ற இருளிலே கலந்து நிற்கின்றனர் போலீஸார். இருவரும் நெருங்கி வந்ததும் போலீஸார் பாய்ந்து பற்றிக் கொள்கின்றனர்—தங்கதூரையை அல்ல, தேவனை!

"அடே தங்கதூரை! அகப்பட்டாயா?"

போலீஸாரின் உற்சாகத் தொனிகேட்டுத் தங்கதூரை இருளோடு இருளாக மின்னல் வேகத்தில் ஓடி மறைகிறார். புத்திசாலி போலீஸ்காரன் ஒருவன் தாம் தேடிவந்த செல்வன் சிக்கிவிட்டான் என்ற திருப்தியில், தேவனின் முகத்தை 'ஆசையுடன்' தடவிப் பார்த்து அங்கு மீசை இருப்பதைக் கண்டுபிடிக்கிறார். கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தபோது வராத மகிழ்ச்சி அவனுக்கு.

"இவனல்ல தங்கதூரை. இவனுக்கு மீசை இருக்கு."

—கோபத்துடன் கூச்சலிட்டான் போலீஸ்காரன். அப்படியானால் தங்கதூரை?... திருதிப்பென்று தேவனை விட்டுவிட்டு, தங்கதூரையைத் தேடி இருளில் சிதறி ஒடுகின்றனர். "ஒடுகிறேன்... விடாதே பிடி" என்ற போலீஸாரின் காட்டுக் கூச்சல் காரிருளில் கடற்கரை காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு எதிரொலிக்கிறது. பிடியிலிருந்து நழுவின தேவனும் இன்னொரு திசையில் தப்பி ஒடுகிறார்.

(தொடரும்)

'தங்கமடி தங்கம்' படத்தின் பின்னணி இசைக்காக அதன் தயாரிப்பாளர் இளையராஜாவை அணுகியபோது, "படத்தையே உதவி இயக்குனர் தானே இயக்கிறார். அதனால் எனது உதவியாளராகக் கங்கை அமரன் பின்னணி இசையைக் கவனிப்பார்" என்று சொல்லி விட்டாரேமே, உண்மையா?

"மாமா! நான் கடந்த முப்பது வருஷமா உங்க மகனோடு எந்தவிதக் குற்றசாட்டும் இல்லாமே அட்டஜஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டு குடும்பம் நடத்திக் கிட்டிருக்கேன்!"

"அதுக்கு என்ன இப்போ?"

"வேறே ஒண்ணும் இல்லை... அதுக்காக பென்ஷன் மாதிரி ஏதாவது கொடுக்க முடியுமா?"

- ஆர். விசுவநாதன்

"ஏன் சார், 2 கோடி லாட்டரி டிக்கெட் ஒண்ணு வாங்கிப் போடறது!"

"எத்தனை தடவைப்பா போடறது?... 'போட்டா விழ' மாட்டேங்குதே!"

- ஜே. சாமணசி

"என்ன இது?... பாத்தருமிருந்து அரை மணி நேரமா 'க்கும்... கும்'னு சத்தம் கேட்குது?"

"உங்கப்பாதான்! முழுச் சக்தியையும் உபயோகித்து தாழ்ப்பாணத் திறந்து வெளியே வர முயற்சி செய்துகிட்டிருக்கார்!"

—உ. ராஜாஜி

தாங்கதுரை,

குட்டிமணி,

ரிஜுகன்...

கரிகாலன்

நீங்க

துரை

யைத் தேடி

ஒடிய போலீஸ்

அதிகாரி ஒரு

வனின் ரிவால்வரி

விருந்து புறப்பட்ட

இரு குண்டுகள், தேவனின்

வயிற்றில் பாய்கின்றன. தன்

கதை முடிந்ததா அல்லது

இன்னும் தொடர்கிறதா என்று

நிச்சயிக்கக்கூட நேரம் போதாமையால்

வேதனை முன்கூட்டிய வயிற்றைப்

பிடித்தபடியே ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார்

தேவன். நல்லவேளையாக அருகிலிருந்த

கடல் கை கொடுக்கிறது. கடலில்

பாய்ந்து நீந்தி, சிறிது தூரத்தில் கரை

சேர்ந்து விடுகிறார். இரத்தச் சுவடுகள்

கடல் நீரிலே கரைந்து அலைகளிலே

அடிபட்டுப் போகின்றன.

மன உறுதியுடன் கடலைத் தாண்டிய

காணாயின் உடல் களைப்பினால் தளர்ந்து

சோர்ந்து விடுகிறது. தரையில் சாய்ந்து

விடுகிறார்.

திரைகடலோரத்திலே திரவியத்தைக்

கைநழுவவிட்ட போலீஸார், நெடுநேரம்

தேடிச் சலித்துத் திரும்புகின்றனர்.

பாம்பின் கால் பாம்பறியும். அன்றிரவே

தங்கதுரை தனது ஆட்கள் மூலம்

தேவனைக் கண்டுபிடித்து மருத்துவமனையில்

சேர்த்து விடுகிறார்.

தேவன் சம்பந்தப்பட்டவரையில்

இந்தத் தீர வரலாறு முழுவதும் 'மூன்று

ஆண்டுகள் கழிந்து அவர் மணைகாட்டில்

கைதான பின்னரே போலீஸாருக்குத்

தெரியவந்தது. அவரது வயிற்றிலிருந்த

தையல் போட்ட தழும்புகள் எப்படி

ஏற்பட்டன என்று அவர் போலீஸாருக்கு

விளக்கம் கூறவேண்டியிருந்தது. பின்னர்,

ஆணையிறவு முகாம் சித்திரவதைக்கூடங்

களில் அந்தப் புண் ஆறிய தழும்புகளில்

போலீஸார் குறி வைத்துத் தாக்கியிருக்

கின்றனர். தேவனை ஆணையிறவுவிருந்து

பனுகொடை இராணுவ முகாமுக்கு

மாற்றியபின் குறித்த கன்றிப்போன

காயங்களிலிருந்து இரத்தம் கசியத்

தொடங்கிவிட்டது. நீதிமன்றத்தில்

உத்தரவு வாங்கி டாக்டர் யோசைஸ்

வரன் என்ற பிரபல ரணசிகிச்சை

மருத்துவரை அழைத்துச் சென்று தேவனைப் பரிசோதிக்க ஏற்பாடு செய்தேன்.

இத்தனையும் செய்தேன்? மலயுத்த வீரன் தாராசிங்கின் சாயலில் ஒங்கி வளர்ந்து உருக்குப் போல வலிமைபெற்ற தேவனின் செக்கச் சிவந்த உடல், வெலிக்கடையிலே தலைவர் தங்கதுரையைக் கொலை செய்ததை அடுத்து வெட்டி வீழ்த்தப் பட்டது. தலைவரின் மெய்யே பொய்யானபின் மெய்ப் பாதுகாவலன் எதற்கு என்று நினைத்துத் தேவனையும் கொன்றார்கள் போலும்.

1971-ம் ஆண்டு ஆயுத பூஜையுடன் தமிழ் இளைஞர்கள் அரிச்சுவடி துவங்கிய கால கட்டம். சிங்கள 'சே-குவேரா' இயக்க இளைஞர்களின் கிளர்ச்சியொன்று முதிர்ச்சி பெறாமலே வெடித்து அரசினால் முறியடிக்கப்பட்ட நேரம். ஊரடங்குச் சட்டத்தின் உக்கிரத்தாலே பகல் நேரத்திலும் பகிரங்க வீதிகள் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. 'சே-குவேரா' இயக்கத்தின் சீரழிவைக் கண்டு சலிக்காமலே தமிழரின் புரட்சிக்குப் படைக்கலன் 'பண்ணு வதற்கு' உற்சாகத்துடன் கைக்குண்டு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்தார் தங்கதுரை. அவருக்கு உதவியாக சின்னச் சோதி என்ற இளைஞர் அங்கு கருமமே கண்ணாயிருந்தார். தங்கதுரை தீவிரவாத இயக்கத்தின் தலைவன் மட்டுமல்ல, ஒரு தத்துவமும் கூட. கைக்குண்டும் உற்பத்தி செய்வார். கருத்துக்களையும் உருவாக்குவார்.

தங்கதுரை வீட்டுக்கு அண்மையில் இருந்தது ஒரு பின்னையார் கோயில். கோயிலின் ஒருபுறம் ஒதுக்குப்புறம். அது வீரர்களின் ஆயுத உற்பத்திச்சாலை. கோயில் கோபுரத்தின்மீது நிற்கும் சிறுவன் ஒருவனின் விழிகள் ஆயுதப் படையினரின் நடமாட்டங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கும் கழல் விளக்காக இமைக்காது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

விடுதலை வீரர்களின் வீட்டுச் சிறுவர்களிடம் வயதையும் மீறிய ஒரு தனிச் சிறப்பு. வாயைப் பூட்டிக் கொண்டும், செவிகளைத் தீட்டிக் கேட்டுக் கொண்டும் இருப்பார்கள். கண்கள் எக்ஸ்ரே கருவிகளைப் போல ஊடுருவிப் படமெடுத்துக் கொண்டிருக்கும். போலீஸ் மாமாக்களுடன் பிணங்கிக் கொண்ட தமது வீட்டு அண்ணன்மார்கள் சொந்த வீட்டில் கூடத்

திறந்த கதவுகள் வழியே போக்குவரத்தை வைத்துக் கொள்ளாமல் பூட்டிய ஜன்னல்கள் வழியே புருந்து செல்லப் பிரயத்தனம் செய்வதைப் பார்த்து விழித்திருக்கிறார்கள். ஆயினும், அந்தப் புதிருக்கு விடை காண சிறுவர்கள் முற்படுவதில்லை. இராணுவ வண்டி ஒன்று ஊருக்குள் நுழைந்து விட்டதைக் கண்டால் வல்வெட்டித்துறை சிறுவர்கள் வாசலில் நின்று வருவோர், போவோர் அனைவரையும் எச்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வீட்டுக்கு வந்த தங்கதுரையின் காது செவிடு படும்படியான பயங்கர வெடிச் சத்தம். ஒடிவந்து பார்த்த போது ஒரே புகைமண்டலம். மூக்குண்டத்தின் எதிரே நரபலி கொடுக்கப்பட்டதோ என்று எண்ணும்படியாக இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தார் சின்னச் சோதி. வயிறு, தொடை எல்லாம் பிடுங்கப்பட்டுத் தனையெனத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நரசிம்ம அவதாரத்தின் கோபாக்கினிக்கு ஆளானவர் போல, சோதியின் குடல் உடலுக்கு வெளியே வந்துவிடும் நிலை. இடம், பொருள், காலம், ஏவல் நோக்காமல் கைக்குண்டு திடீரென்று தன் சக்தியை ஒத்திகை பார்த்திருக்கிறது.

ஊரடங்குச் சட்ட நேரத்தில் சட்ட விரோதமான சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டோ எப்படி மருத்துவமனை போவது? இரகசியமாக வந்து பார்த்த டாக்டரும் மருத்துவமனைக்கு உடனே கொண்டு செல்லாவிட்டால் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கூறி விட்டார். தங்கதுரை தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டார். மருத்துவமனை பதினைந்து மைல் தொலைவில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தது.

கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டே தமது இறுதி விருப்புக்களைச் சோதி சொல்லவும், அப்போது அனுபவம் முதிராத இளைஞரான தங்கதுரை சற்றுக் குழம்பி விட்டார். வீதிகளிலே ரொந்து செய்யும் இராணுவ வண்டிகளைத் தவிர வேறு வண்டிகள் இல்லை.

ஒருபுறத்தில் சாவு வீரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

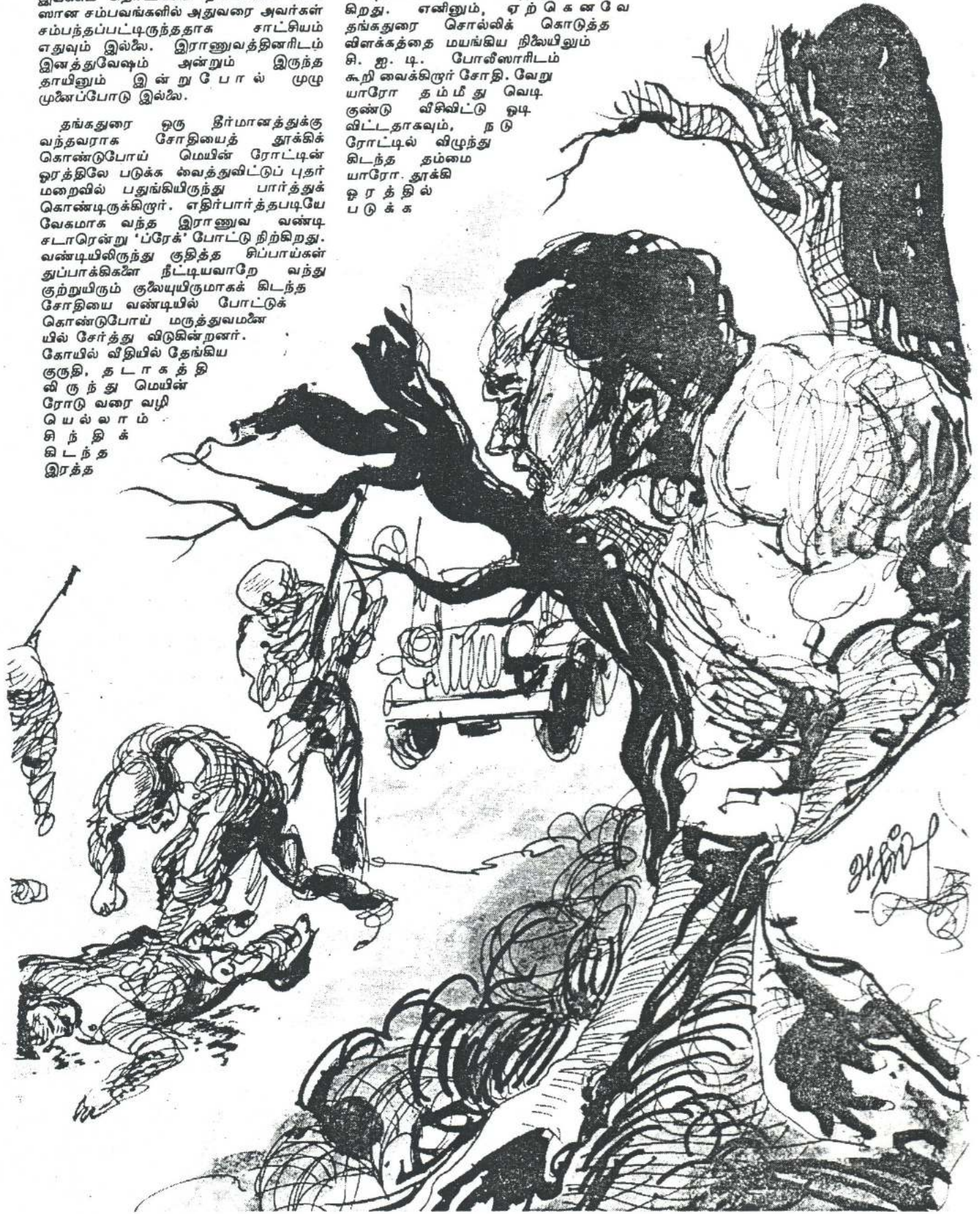

மறுபுறத்தில் சட்டம் மிரட்டிக் கொண்
டிருந்தது. மெயின் ரோடு வழியாக
இராணுவ ப்ரக்குகள் அடிக்கடி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இரைச்சல் கேட்கிறது. இயக்கம் தொடங்கிய நாட்களில் சீரிய
வான சம்பவங்களில் அதுவரை அவர்கள்
சம்பந்தப்பட்டிருந்ததாக சாட்சியம்
எதுவும் இல்லை. இராணுவத்தினரிடம்
இனத்துவேஷம் அன்றும் இருந்த
தாயினும் இன்று போல் முழு
முனைப்போடு இல்லை.

தங்கதுரை ஒரு தீர்மானத்துக்கு
வந்தவராக சோதியைத் தூக்கிக்
கொண்டுபோய் மெயின் ரோட்டின்
ஓரத்திலே படுக்க வைத்துவிட்டுப் புதர்
மறைவில் பதுங்கியிருந்து பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார். எதிர்பார்த்தபடியே
வேகமாக வந்த இராணுவ வண்டி
சடாரென்று 'ப்ரேக்' போட்டு நிற்கிறது.
வண்டியிலிருந்து குதித்த சிப்பாய்கள்
துப்பாக்கிகளை நீட்டியவாறே வந்து
குற்றயிரும் குலையுயிருமாகக் கிடந்த
சோதியை வண்டியில் போட்டுக்
கொண்டுபோய் மருத்துவமனை
யில் சேர்த்து விடுகின்றனர்.
கோயில் வீதியில் தேங்கிய
குருதி, தடாகத்தி
விருந்து மெயின்
ரோடு வரை வழி
யெல்லாம்
சிந்திக்
கிடந்த
இரத்த

தடயங்களை அழிப்பது தங்கதுரைக்குப்
பெரும்பாடாகிவிட்டது.

சாவின் பிடியிலிருந்து தப்பிய
சோதியைச் சட்டம் பிடித்துக் கொள்
கிறது. எனினும், ஏற்கெனவே
தங்கதுரை சொல்லிக் கொடுத்த
விளக்கத்தை மயங்கிய நிலையிலும்
சி. ஐ. டி. போலீஸாரிடம்
கூறி வைக்கிறார் சோதி. வேறு
யாரோ தம்மீது வெடி
குண்டு வீசிவிட்டு ஓடி
விட்டதாகவும், நடு
ரோட்டில் விழுந்து
கிடந்த தம்மை
யாரோ தூக்கி
ஓரத்தில்
படுக்க

வைத்து விட்டுப் போனதாகவும் கதை யளக்கிறார். அப்படியானால் வி ர ல் நகங்களுக்குள் வெடிமருந்து காணப் பட்டது எப்படி?

போலீஸ்காரரின் நியாயமான கேள்விக்குச் சோதியினால் பதில் கூற முடியவில்லை. அன்றைய தினத்திற்கு எதையோ கூறிக் சமாளித்துக் கொள் கிறார். மறுநாள் மீண்டும் போலீஸார் வருவதற்குள் தோழர்கள் வந்து படுக்கையை இரவோடிர்வாகக் காலி செய்துவிட்டு, சோதியைப் படகிலே ஏற்றிவிட்டார்கள். தொடர்ந்து சிசிச்சை வேறு இடத்தில் நடந்ததாம்.

அண்மையில் இந்த இளைஞரைத் தற்செயலாகக் கண்டேன். வாட்ட சாட்டமாக இருந்தார். பிரமித்து விட்டேன். பீமாவதாரம் போன்ற தமிழ் இளைஞர்களைக் கண்டால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கும். அமரகவி பாரதிக்கே இந்த புத்தி என்றால் எனக்கு வரக்கூடாதா? மற்ற இனத்தவர்கள் சற்று மஸ்தாக இருந்தால் எனக்குப் பொறுக்காது.

(தொடரும்)

சீதாரண நாட்டுமாம்பழங்களை விட ஒட்டு மாம்பழம் மிக மிகச் சுவை யாக இருக்கும். வெவ்வேறு வகையைச் சேர்ந்த இரண்டு மாங்கொம்புகளை இணைத்து அந்த ஒட்டில் புதிய மாங்கன்று ஒன்றை உருவாக்குவார்கள். இது தரும் பழமே ஒட்டு மாம்பழம். ஒட்டுக் கட்டுவது மிகவும் திறமையான வேலை. பழக்கமான தோட்டக்காரர்களாலேயே நல்ல முறையில் ஒட்டுக் கட்ட முடியும். இதில் சிறு தவறு ஏற்பட்டாலும் அதிலிருந்து உருவாகும் பழம் புளிக்கும். இதே போல், நாம் பேசுகின்ற பேச்சிலும் வெவ்வேறு மொழியை ஒன்றாக இணைத்து அதிலே புதிய சுவையைச் சிவர் காண்பார்கள்; நம்மையும் அனுபவிக்கும்படி செய்வார்கள்.

அண்மையில் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் இப்படி 'ஒட்டுக் கட்டிய மாம்பழங்கள்' பேராசிரியர்கள் கொடுக்க, சுவைத்த நினைவு இப்போது வருகின்றது. அப்பல்கலைக் கழகத்தின் விளையாட்டு மைதானத்தில் மாலை வேளையில் நாங்கள் உலாவுச் செல்வது வழக்கம். மாணவியரும் உலா வருவதுண்டு; சில வேளை பேராசிரியர் களும் குடும்பத்துடன் அங்கு நடந்து கொண்டிருப்பார்கள். பாடங்களில் ஏற்படும் சந்தேகங்களைக்கூட அப்போது நாங்கள் அவர்களிடம் கேட்பதுண்டு — அவர்களும் வினக்கம் சொல்லுவார்கள்; அப்படியொரு நல்ல குழிதில் அன்று அங்கு இருந்தது!

ஒரு முறை மாணவ நண்பர்களுடன் நாங்கள் உலாப் போகும்போது ஒரு பேராசிரியர், "எல்லாரும் எங்கே இப்படிக்கூட்டமாக..." என்று கேட்க, "ஒன்றுமில்லை சார்! கம்மா இப்படி வாக்க

(Walk) போகிறோம்" என்று நாங்கள் சொல்ல அவரோ, "அப்படியா? 'வாக்குண்டாம், நல்லமனமுண்டாம், மாமல ரார் தோக்குண்டாம்' என்று அந்தக் காலத்திலேயே பாடியிருக்கிறார்களே! 'வாக்கு இருந்தால் எல்லாம் கிடைக்கும்; போய் வாருங்கள்' என்று அவர் சொன்னது இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றது.

பல்கலைக்கழகத்தில் மதியம் உள்ள இடைவேளைகளில் 'போது அறை'களில் மாணவர்கள் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். மாணவியரும் வருவார்கள். அரட்டை என்றால் கேட்கலா வேண்டும்! ஒரே கூப்பாடும் கும்மானுமாக இருக்கும். இதைக் கண்ட பேராசிரியர் ஒருவர் மற்ருேரு பேராசிரியரிடம், "என்ன சார்! மத்தியானமெக்கலாம் காமை ஹாலில்

மணிக்கு இவ்விடம் 'ஹாலும்' என்று சொன்னதைக் கேட்டு எனக்கு ஒரே திகைப்பு! "நானே ராத்திரி பத்து மணிக்கு எதற்காக அம்மையார் வரச் சொல்கிறார்" என்ற பயத்தில் நாள் எங்கள் முதல்வரிடம் இதைச் சொல்ல, அவர் நேரே நூலகம் வந்து ஏதோ மலையாளத்தில் கேட்க, அம்மையார் ஏதோ பதில் சொல்ல — அதனைப் பேரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்க — அதன் பிறகே எனக்குத் தெரிந்தது 'ராலை' என்ற மலையாள வார்த்தைக்கு 'பகலில்' என்பது பொருள் என்று. அப்போது என் மனம் பட்ட சங்கடத்தை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

ஒரு மலையாளப் பேராசிரியர் அடிக்கடி வேடிக்கையாகச் சொல்லுவார்: "தமிழ்ப் பணியில், தென்குருப் பணி செய்தால் மலையாளப் பணி அரும்" என்று. அவரே

Common Hall - ஒரு 'காமன் ஹால்'

(Common Hall) நமது மாணவர்களும் மாணவியரும் ஒரே கூத்தடிக்கிறார்களே! இதைக் கொஞ்சம் தடுக்கக்கூடாதா?" என்று சொல்ல, அவரோ அமைதியாக, "அதுவோ 'காமன் ஹால்' கூத்தும் பாட்டும் இருக்கத்தானே செய்யும்" என்று வேடிக்கையாகப் பதில் சொன்னது நினைவுக்கு வருகின்றது.

ஒரு முறை பேராசிரியரிடம், "சார்! காவேஜ் வாழ்க்கையே தனி! எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா?" என்று நாங்கள் சொன்னோம். அவரோ, "ஒன்று சொல்றேன் கேளு; மனுஷனுக்கு 100 வயது — அதில் கால் பாகம் 25 வயது. இந்தக் கால் பாகம் — கால் ஏது — வயதுக்குள்ள படிச்ச முடிக்கிற இடத் தாம்பா தூவெது" என்றார்.

ஒரு முறை ஒரு மாணவி தமக்குள்ள பெஞ்சில் அமராமல் வேருேரு பெஞ்சில் அமர்த்திருந்தாள். வருகைப் பதிவு செய்த பேராசிரியர், மாணவி இடம் மாறி இருப்பதைப் பார்த்து, "அம்மா! பிறர் தெஞ்சு புகுவது மாத்திரமா குற்றம்? — பிறர் பெஞ்சு புகுவதும் குற்றமே!" என்றார்.

அப்போது நான் கேரள நாட்டுக்குப் புதியவன். ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் தவிர வேறு எந்த மொழியும் எனக்குத் தெரியாது. நான் வேலை பார்த்த கல்லூரியிலுள்ள நூலகத்தைச் சரி பார்க்கும்படி முதல்வர் சொன்னார். நூலகத்தின் பொறுப்பாளர் ஒரு பெண் — கமரான வயது; அங்குள்ள சென்று முதல்வர் சொன்னதைச் சொல்லி, எப்போது சரிபார்க்கலாம் என்று ஆங்கிலத்தில் நான் கேட்டேன். அந்த அம்மையாரோ "சாரே! நாள ராலை பத்து

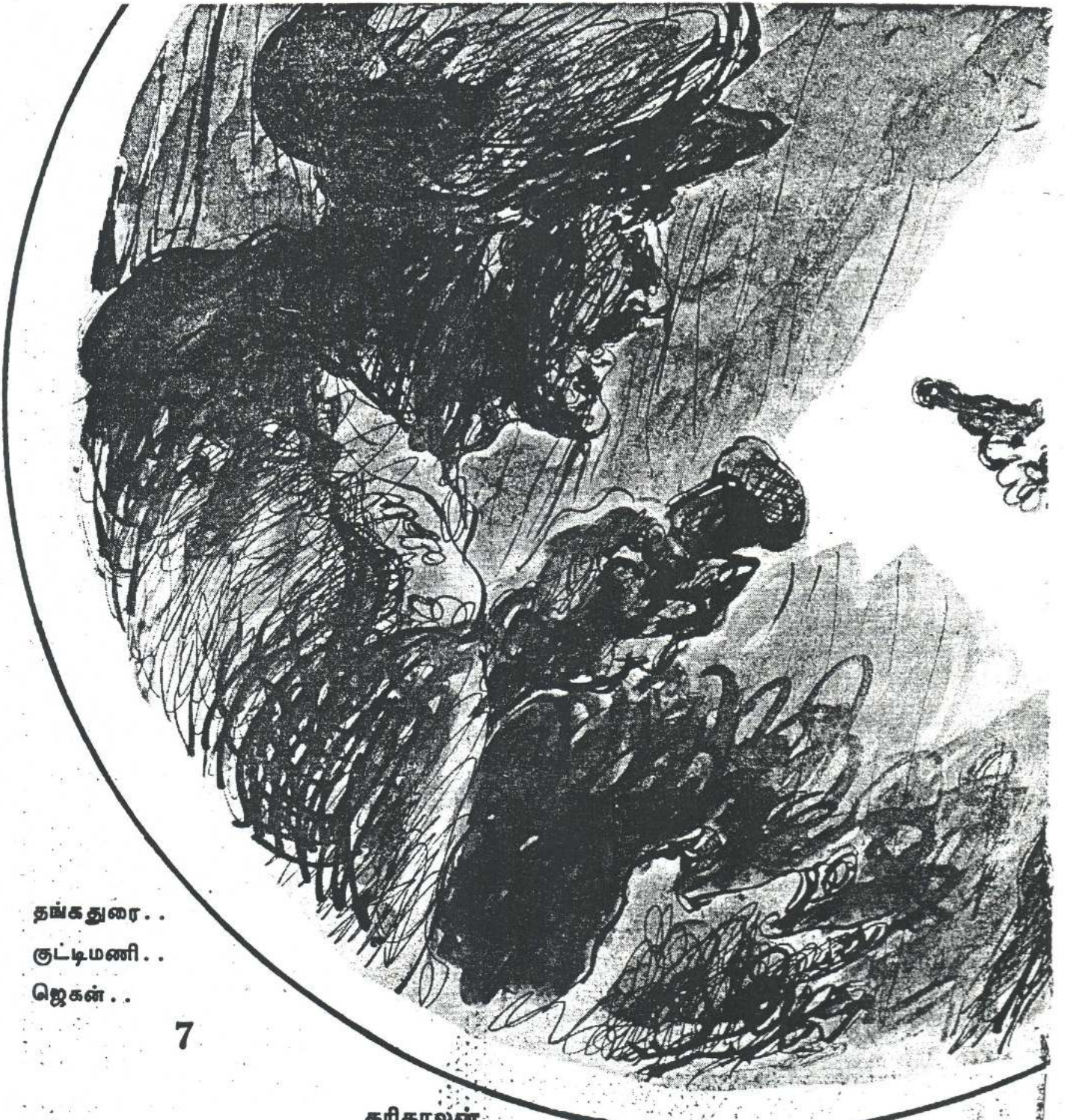
பின்னர் வினக்குவார்: 'பனி' என்றால் தமிழில் 'பனிக் காலம்', பனி (னி) என்றால் தென்குரு தென்குரு - அல்லது வேலை; 'பனி' என்றால் மலையாளத்தில் காய்ச்சல்; ஆனால், 'பனியில் வேலை செய்தால் காய்ச்சல் வரும்' என்று வினக்குவார். இப்படி வெவ்வேறு மொழிகளை ஒட்டி உருவாக்கும் ஒட்டு மாம்பழங்களின் சுவையை நினைவிலேயே அசை போட்டு மகிழ்வாம்.

— பேராசிரியர்
டி. ஏ. சொக்கலிங்கம்

4.1.84 இதழ் ஜூனியரில், தாங்கள் நட்சத்திரங்களுக்கு நடத்திய 'எலெக்ட் ரானிக்' போட்டி பற்றிப் படித்தேன். எனது மகன் கார்த்திக் (வயது 8) இதே 'ஆம்புலென்ஸ் கேம்' இல் 1200-க்கு மேல் எடுத்துள்ளான்.

— பவானி நடராஜன்,
கோவை-2

தங்கதுரை..
குட்டிமணி..
ஜெகன்..

7

கரிகாலன்

ஆரியபாலா என்பவன் ஒரு சிங்கள போலீஸ் அதிகாரி (டி. எஸ். பி.). இவன் வல்வெட்டித்துறை போலீஸ் நிலையத்திற்குப் பொறுப்பதிகாரியாக மாற்றலாகி வந்தது முதல் குட்டிமணியுடன் முட்டிக்கொண்டான். குட்டிமணியின் 'விர சாகசங்கள்' இவனுக்கு ஒரு சவாலாகி விட்டன. குட்டிமணி என்ற 'பிரச்சனை'யைச் சமாளித்து விட்டால் தனக்கு போலீஸ் இலாகாவில் பெரிய விருதுகளும், அரசு விருந்துகளும் காத்திருக்கின்றன என்பதை அறிவான்.

என்றாலும், 'உயிர் அவனுக்கும் வெல்லமல்லவோ? குட்டிமணியை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான்.

'என்ன பெரிய குட்டிமணி?' என்றொரு வீரப்பு. குட்டிமணியை மடக்க முடியவில்லையே என்றொரு சலிப்பு. குட்டிமணி எங்காவது எதிர்ப்பட்டாலோ ஒரே மலைப்பு. எவருடைய துப்பாக்கி முதலில் பேசிவிடுமோ என்ற திகைப்பு. இத்தகைய எதிர்பாராத 'நேருக்கு நேர்' எத்தனையோ குட்டிமணியின்

கைவிரல்கள் துப்பாக்கியின் வேட்டு நாதத்தை மீட்டுவதற்குத் துரித கதியில் இயங்கும், என்பதை — எதிரியின் வலிமையை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட ஆரியபாலா, மோதலைத் தற்போதைக்குத் தவிர்த்துக் கொண்டான்; குட்டிமணியின் தாயாருடன் நயமாகவும் பயமாகவும் பேசிப் பார்த்தான்.

"குட்டிமணிக்கு எங்கிட்ட சொந்தக் கோபம் இல்லத்தானே. உங்க மகன் கிட்ட சொல்லுங்க. எதுக்குங் நமக்குள்ளே சண்டை? எனக்கு மரியாதைந்

இவ்வத்தானே"— இது ஆரியபாலா, குட்டிமணியின் தாயாரிடம் பேசிய சிங்களத் தமிழ். குட்டிமணிக்கு ஜீவமரண பிரச்சனை. ஆரியபாலாவுக்கு கௌரவப் பிரச்சனை.

ஓர் இரவு 9 மணி இருக்கலாம். எதிர் பாராத சந்திப்பு நிகழ்ந்து விட்டது. வல்வெட்டித்துறை சந்தில் ஆரியபாலாவும் இன்னொரு காண்ஸ்டபிளும் மெயின் ரோட்டிலிருந்து சந்துக்குள் இறங்குகின்றனர். இருட்டிலே அரை நிஜாருடன் ஓர் ஆஜானுபாகுவான உருவம். காண்ஸ்டபிள் பார்ச் லைட் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்கிறான். அங்கே கையில் பளபளக்கும் ரிவால்வருடன் குட்டிமணி—வெளிச்சத்தில் கூசும் கண்களுக்குக் கவிந்த கை கேடயமாக; அடுத்த கை ரிவால்வரின் விசையை இழுக்க ஆயத்தமாக இருக்கின்றது. ஆரியபாலா சட்டைப் பையைத் தட்டிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அங்கே கைத் துப்பாக்கி தயாராக இருக்கின்றது. வெளியே எடுக்க முனைந்தால் குட்டிமணியின் விரல் சும்மா இருக்குமா?

"குட்டிமணி... சுட்டு விடாதே!"— கூச்சலிடுகிறான் ஆரியபாலா. மறுகணம் காண்ஸ்டபிளையும் இழுத்துக் கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் இருட்டில் ஓடி மறைகிறான்.

ஆரியபாலா குட்டிமணியின் சுதந்திரமான நடமாட்டத்திற்கு ஒரு பிரச்சனையாகிவிட்டான். அடிக்கடி வீட்டிற்கு வருகிறான். அம்மாவிடம் பேச்சுக் கொடுக்கிறான். "சந்திக்காமல் விடமாட்டேன்" என்று சாராயக் கடையில் நின்று சவால் விடுகிறான். குட்டிமணி நடமாடும் இரவு நேரங்களில் நோக்கும் இடமெல்லாம் நீக்கமற நிிற்கின்றான். குட்டிமணியின் குரல்வளையை ஆரியபாலாவின் குண்டுகள் எந்த வேளையிலும் துளைக்கலாம்.

ஆரியபாலாவின் ஆயுளை முடிப்பதென தீர்மானம் ஆயிற்று. இரவு பத்து மணி. ரிவால்வரும் கையுமாக ஆரியபாலாவின் குவார்ட்டர்ஸ் நோக்கி நகர்கின்ற கால்கள் குட்டிமணியின் கால்கள்தான். ஆரியபாலா நடு ஹாலில் குறுக்கும்நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருப்பது தூரத்தில் செல்லும்போதே குட்டிமணிக்குத் தெரிகிறது. ஜன்னல் லோரத்தில் நின்று ரிவால்வரில் சுட்டு விரலைப் பதித்தபடியே உள்ளே நோக்குகிறார் குட்டிமணி. குறுக்கும்நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் ஆரியபாலாவின் கைகளிலே தாங்கி வைத்திருக்கும் ஒரு பொருள் குட்டிமணியைத் தடுமாற வைக்கிறது. அப்பொருள் ஆரியபாலாவின் பிள்ளைக் கணியமுது. தன் கைகளிலே தாங்கித் தன் குழந்தையைத் தூங்கவைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். குண்டு பாய்ந்து ஆரியபாலா நிலத்தில் சாய்ந்து விட்டால் குழந்தையின் கதி...? விழுந்து பலமாக அடிபட்டு விட்டால்...? பாவம், பச்சிளம் குழந்தை! ஏதாவது விளையாக நடந்துவிட்டால்...? மனத்திலே குழப்பம், தயக்கம். கைகளிலே தளர்ச்சி. பாவம், குழந்தை என்ன குற்றம் செய்தது? பெருமூச்சுடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, வந்த வழியே திரும்பி விடுகிறார். ஆரியபாலாவுக்கு ஆயுள் கெட்டி.

வில்வெட்டித்துறை சந்துக்கு சைக்கிளில் வருகிறார் குட்டிமணி. மடித்துக் கட்டிய லுங்கி. லுங்கி மடிப்பினுள் தோல் 'பெல்ட்'யிலே தொங்கிக் கொண்டே எஜமானின் சுட்டுவிரல் அசையும்வரை நிஷ்டையில் இருக்கும் ரிவால்வர்.

இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இரு இளைஞர்களை இராணுவத்தினர் கைது செய்து முகாமுக்குக் கொண்டு செல்வதாகத் தகவல் கிடைக்கிறது. இதனால் வேகமாக ஓடி வருகிறார். முகாமிலிருந்து 'சுமார் நூறு கெஜ தூரத்தில் இரு இளைஞர்களுக்கும் நான்கு சிப்பாய்கள் முகாமை நோக்கி நடத்திக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டுவிடுகிறார். இரு சிப்பாய்கள் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளை இளைஞர்களின் முதுகுப்புறத்தில் குறி வைத்துப் பிடித்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கரணம் தப்பினால் மரணம் என்ற நிலை. பொழுது சாய்கின்ற நேரம். முகாமுக்குள் கொண்டுபோய் விட்டால் பிறகு மீட்சி ஏது? மறுநாள் பொழுது புலர்வதற்குள் அந்த இளம் மலர்கள் பிய்த்தெறியப்படும்.

"Take a chance" என்பது கையறுத்த நிலையில் கைவந்த மந்திரம். சைக்கிளை ஓட்டியபடியே ஒரு கையினால் ரிவால்வரை எடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கி ஒரு வேட்டினைத் தீர்க்கிறார். அதிர்ந்து போய்த் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள் சிப்பாய்கள்.

"நான்தான் குட்டிமணி" என்று குரல் கொடுக்கிறார்.

"அடேங் குட்டிமணி" என்று குழம்பிப் போய் கோரஸ் சேர்ந்து ஜெபிக்கிறார்கள் சிப்பாய்கள். ஒரு கண நேர தடுமாற்றம்.

“குட்டிமணி... என்னை சுட்டுவிடாதே!”

அந்த மின்னல் நேர குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இரு இளைஞர்களும் வெவ்வேறு திசைகளில் காற்றாகப் பறக்கிறார்கள். இளைஞர்கள் தப்பியோடும்வரை சிப்பாய்களின் கவனத்தைச் சில விநாடிகள் கட்டி வைப்பதற்காக மீண்டும் ஒரு வேட்டியை வானத்தை நோக்கி வெடிக்கிறார். வெடித்தபடியே சைக்கிளைத் தரையில் போட்டுவிட்டு அங்கு நின்று பின்மரத்தைக் கேடயமாக்கிக் கொள்கிறார்.

இப்போது இராணுவக் குண்டுகள் பின்மரத்தை நோக்கிப் பாய்கின்றன. குட்டிமணியும் அடிக்கொரு தடவை சுட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார். எத்தனை வேட்டுக்களை குட்டிமணி வெடிக்கிறார் என்பதைப் புத்திசாலை சிப்பாய்கள் கணக்கு வைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஒட்டுமொத்தமாக ரிவால்வரில் இருக்கக் கூடிய ஆறு குண்டுகளையும் வெடித்த பின் குட்டிமணி நிராயுதபாணியாகி விடுவார். பின்னர் சுற்றி வளைத்து, பிடிக்கலாம் என்பது சிப்பாய்களின் திட்டம். வெடித்த கையுடன் குண்டு களைப் போட்டு நிரப்பியதை சிப்பாய்கள் அறியவில்லை.

கடைசியில் குட்டிமணியின் குண்டுகள் தீர்ந்தன என்ற நினைப்பில் அசட்டுத் துணிச்சலுடன் பின்மரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தோடி வருகின்றார்கள் சிப்பாய்கள். இதோ, குட்டிமணி அவர்கள் வரும் திசையில் அடுத்த வேட்டை வெடிக்கிறார்.

“மகே அம்மே!” (என் தாயாரே!) என்று ஒலமிட்டவாறே முந்திரிக் கொட்டை போல முன்னணியில் வந்த சிப்பாய், வந்த வேகத்தின் ‘ரெக்கார்டை’யும் உடைத்துக் கொண்டு பின்வாங்கி ஓடுகிறான்.

“அனே அமாறு! ... தவ தியனவா” (ஐயோ, ஆபத்து...! இன்னும் குண்டுகள் இருக்கு) என்று ‘ரன்னிங் கமெண்டரி’ கொடுத்தவாறே எல்லோரும் ஓடித் தப்புகின்றனர்.

இருள் படர்ந்திட்ட வேளை, அவர்கள் ஓடுகின்ற திசையில் விரட்டுவதற்கென்றே வேட்டுக்களை ஒரு கையால் வெடித்தவாறு மறு கையால் சைக்கிளை எடுத்துக்

கொண்டு வல்வெட்டித்துறை சந்து நோக்கிக் குட்டிமணி விரைவது வழக்கமாகக் கூடி நிற்கும் பொதுமக்களை எச்சரிப்பதற்காக. பின்வாங்கி ஓடிய இராணுவத்தினர் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக படைபலத்துடன் வருவார்கள் என்று குட்டிமணி எச்சரித்தது ‘அனுபவம் பேசுகிறது’ என்ற அடிப்படையில்.

பொதுமக்கள் சிதறி ஓடுகிறார்கள். கடைக்காரர்கள் கடையடைத்துப் பூட்டுகிறார்கள். அரை மணி நேரத்தில் வல்வெட்டித்துறை சந்தியில் இராணுவ அட்டகாசம் கூளிப்பேய்கள் ஊழிக்கூத்து ஆடிய வட்சணத்தில் நடக்கிறது. கடைகள் தீவைத்துக் கொளுத்தப்படுகின்றன. பஸ் வண்டிகள் மறிக்கப்பட்டுப் பொது மக்கள் அடித்து நொறுக்கப்படுகின்றனர். ‘குய்யோ! முறையோ!’ என்ற ஒலம். கோரத்தாண்டவம்.

இந்த இரண்டு இளைஞர்களும் பின்னர் பிரான்சுக்குச் சென்று விட்டதாக அறிந்தேன். இவர்களில் ஒருவரை சுமார் நான்கு மாதங்களின் முன் தமிழ்நாட்டில் கண்டு பேசினேன். பெரியார் திடலில் நடைபெற்ற தங்குரை — குட்டிமணி — மஜகன் முதலாளிகளின் திருவுருவப் படத்திறப்பு விழாவின் போது கலந்து கொள்ள ஆர்வத்தோடு பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து வந்திருந்தார்.

குட்டிமணியின் பெயர் கேட்டு ஆயுதப் படையினர் குலைநடுங்கிக் கொண்டிருந்த நாட்கள்.

ஒரு நாள் மாலை, ஆயுதபாணிகளாக விதி வழியே ரோந்து சென்ற சிங்களச் சிப்பாய்களில் ஒருவனைப் பாம்பு தீண்டி விட்டது. தீண்டப்பட்டவன் மயங்கி வீழ்ந்து விடுகிறான். உதவிக்கு ஓடி வர எவருமில்லை.

இராணுவத்தினர் என்றாலே பொது மக்களுக்கு வெறுப்பு. ஊரிலே ஒரு இராணுவ முகாமும் இருப்பதனால் இராணுவத்தினரிடம் அன்றாடம் படும் கொடூரமான அனுபவங்களாலே விளைந்த குரோதம்.

கூட வந்த சிப்பாய் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் பதறிப்போய் நிற்கிறான். வண்டியொன்று கொடுத்து உதவுவதற்கும் யாரும் முன்வரவில்லை.

செய்தி குட்டிமணியின் செவிகளுக்கு எட்டுகிறது. தம்மையும் தோழர்களையும் வேட்டையாடுவதற்குத்தான் இராணுவத்தினர் ரோந்து சுற்றுகின்றனர் என்பதையும் அறிவார். எனினும், அநீதிக்கு எதிராக சத்திய யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் அந்தத் தமிழ் வீரனுக்குத் தர்மத்தின் நெருடல். யுத்த தர்மம் என்று அவன் தத்துவார்த்தம் பேசவில்லை. “பாவம், பாம்பு கடிச்சிட்டுது” என்று பச்சைப் பாமரமொழியில்தான் பச்சாத்தாபப் பட்டான்.

உதவி செய்ய முன்வராத ஊர் மக்களைக் குட்டிமணி கடிந்து கொள்கிறார். வண்டியொன்றை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு சிப்பாய்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வி ரை ந்து சென்று ஊரிலுள்ள பாம்புக்கடி மருத்துவரிடம் கொண்டு செல்கிறார். அங்கு பாம்பு தீண்டியவருக்கு முதல்தவி சிகிச்சை அளித்துவிட்டு மருத்துவமனைக்கு இரு சிப்பாய்களையும் கூட்டிச் செல்கிறார். மயங்கிக் கிடந்த சிப்பாய் சிகிச்சையினால் மரணத்தின் வாயிலிருந்து மீள்கிறான். கடமை முடிந்தவுடன் குட்டிமணி தன்பாட்டிற்குப் போய்விடுகிறார்.

சில நாட்கள் கழித்து இரண்டு சிப்பாய்கள் குட்டிமணியின் வீடு தேடி வரவும், மகளை வேட்டையாடு வருகின்றனர் என்று தாய் பதறிப் போனார். வந்தவர்கள் குட்டிமணியிடம் கொடுக்குமாறு ஒரு பார்சல் பொதியைத் தாயாரிடம் கையளித்துவிட்டுச் செல்கின்றனர். பரபரப்புடன் பிரித்துப் பார்த்த தாயார் பயத்துடன் ‘படக்கென்று’ மூடிக்கட்டி மகன் வந்தவுடன் தூக்கிக் கொடுக்கிறார். பிரித்துப் பார்த்த குட்டிமணி பிரமித்துப் போகிறார். இளநகையொன்று இதழோரத்திலே ஓடி மறைகிறது.

அந்தப் பொருள் அவரது அபிமானத்துக்குரிய ஒரு விடை மதிப்புமிக்க மிக விசேஷமான ‘ரைபின்’.

இது குறித்து யாரிடமும் மூச்சு விட வேண்டாமென்று குட்டிமணி கூறினார்— அவரது மூச்சு இருந்தபோது.

(தொடரும்)

“அவங்கதான் உண்மையான ‘டைப்பிஸ்ட்’னா எப்படிச் சொல்றே...?”
“டைப்ரைட்டர் ரிப்பனியே அவங்க பின்னலுக்கு ரிப்பனா பண்ணுவாங்க.. அதைவெச்சத்தான்..”

— ஆர்.பி. ராஜ்

“மசாலா படங்கள்ல நடித்து வந்த உங்க மகள் இனிமேல் மசாலா படங்களில் நடிக்க மாட்டேன் என்று கூறும் காரணம் என்ன?”

“மசாலாவையே சேர்த்துக்கக் கூடாதுன்னு டாக்டர் அட்வைஸ் பண்ணி இருக்காரு.”

— பக்வான்றி

தங்கதுரை...

குட்டிமணி...

ஜெகன்...

ஜெக்தலப்

8

ஜீவ களையுடன் துருதுரு என்றிருப்பவர் தம்பி ஜெகன். தம் இஷ்டத்துக்கு துஷ்ட, நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்யும் துடிப்பு. இதனால் அடிக்கடி தலைவரின் கண்டிப்புக்கு ஆளானவர். விஷ்ணு வேலைகளின் காரணமாக சோமு, பாலச்சந்திரன் என பல பெயர்களில் அவதாரம் எடுத்திருக்கிறார். வயதிலே சின்னவன்; வீர சாகசங்களில் மன்னவன். உயரம் ஆறடிக்கு மேல் இருக்கும். கைகால்கள் துரிதகதியில் இயங்கும். கலையியல் துறையில் வீரர்களுக்கு 'விசிட்டிஷ் லெக்சர்'ராகவும் 'டெமாண்ட்ரேட்ட'ராகவும் இருந்தவர் — அதாவது துப்பாக்கி கடும் கலையில். குட்டிமணியும் ஜெகனும் ஒருங்கே களம் கண்ட காட்சிகள் வீமனும், அபிமன்யுவும் குருசேத்திரத்தில் நின்றது போல. பல தடவை போலீஸாருக்கு 'டிமிக்கி' கொடுத்து பலே பேர்வழி! ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு 'ஜெக' தலப்பிரதாபன்!

ஒரு தடவை போலீஸார் கைது செய்து நையப் புடைத்து விட்டனர். பிரக்ஞையற்ற நிலையில் ஜெகனை ஜீப் வண்டியில் தூக்கிப் போட்டு வல்வெட்டித்துறை போலீஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்றனர்.

இரு போலீஸ்காரர்களைக் காவலுக்கு விட்டுவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே போகிறார். மயக்கம் தெளிந்து தயக்கத்துடன் கண்களைத் திறக்கிறார் ஜெகன். போலீஸ்காரர் வெளியே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதையும், இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே போலீஸ் நிலைய கட்டடத்துக்குள் போய்க் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு விட்டு, கண்களை மூடிக் கொள்கிறார். மூளை துரிதகதியில் வேலை செய்கிறது. இன்ஸ்பெக்டரிடம் மட்டும்தான் துப்பாக்கி இருந்தது என்பது இளவலின் மனத்திலே இனித்தது. வல்வெட்டித்துறை போலீஸ் நிலையத்தின் பூகோள அமைப்பினைத் தன் கைரேகைகளைப் போல நன்றாக தெரிந்து வைத்திருந்தார். ஏதோ இருக்கக்கூடிய சொற்ப வாய்ப்புக்களை வைத்துக்கொண்டு அதிர்ஷ்டத்தைப் பரீட்சிக்க வேண்டியதுதான் என்றோர் உந்துதல்... மறுகணம்....

சடாரென்று வெளியே பாய்ந்து இரு போலீஸ்காரர்களும் நிலைகுலையும்படி மின்னல் வெட்டுகளைப் போல அவர்களின் முகத்திலே குத்துக்களை மாறி மாறிக் குவிக்கிறார். குழம்பிப் போன

போலீஸார், ஜெகனின் அதிரடிகள் தந்த புதிருக்கு விடை காணுவதற்கு முன்பே ஜெகன் வாயு வேகத்தில் போலீஸ் நிலையத்தைச் சுற்றியிருந்த சுவரைத் தாண்டிக் குதித்து ஓடி மறைகிறார். ஜெகனின் மின்னல் வெட்டியே பொறி பறந்ததாகக் குத்து வாங்கிய போலீஸ் காரர்களே பின்னர் கூறினர்களாம்.

சில நிமிடங்களில் போலீஸாரின் ஜீப், ட்ரக், மோட்டார் சைக்கிள் வண்டிகள். சர்..புர்.. போன்ற பலவித ராக ஆலாபனைகளுடன் பல்வேறு திசைகளில் கண் மண் தெரியாமல் பறக்கின்றன. விடுதலை பெற்ற வேங்கை வெகுதூரம் போய்விட்டான்.

பின்பு ஒரு நாள் தம்பி ஜெகன் தாம் தப்பிய லாகவத்தைத் தாயாரிடமும் தமக்கையாரிடமும் கூறி ஜும்பம் அடித்தாலும். தாயார் கோபித்துப் பேசியவுடன் அசட்டுச் சிரிப்புடன் அடங்கி விட்டான் என்றும் என்னிடம் தாயார் கூறினார்.

போலீஸ் காவலிலிருந்து தப்பும் சாதனையில் புதிய 'ரெக் கார் டை' ஏற்படுத்தியவர் ஜெகன். பருத்தித்துறை போலீஸ் நிலையத்திலும் இச்சாதனையை நிகழ்த்தித் தம் பெயரை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்.

சிக்கிக்கொண்ட செம்மல் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் என போலீஸாரிடம் கேட்கிறார். சுவர் ஓரமாக ஜெகனை விட்டுவிட்டு, வெட்கத்தைக் காக்கும் தூரத்திற்கு விலகியும், காவலை மீறாத அளவுக்கு நெருங்கியும் எல்.எம்.ஜி-ஐ (Light Machine Gun) — பின்புறம் பிடித்தவாறே போலீஸார் நிற்கின்றனர். அடுத்த கணம்....

சுவரைத் தாண்டிக் குதித்து வீரன் அம்பு போலப் பறக்கிறான். திகைத்துப் போன போலீஸார் யந்திரத் துப்பாக்கியிலிருந்து சரமாரியாகக் குண்டுகளைப் பொழிகின்றனர். வெடித்த குண்டுகள் எல்லாம் விரயமாகச் சிதறுகின்றன.

பின்னர், சிறைச்சாலையில் ஜெகனைக் கைதியாகக் கண்டபோது இது குறித்துக் கேட்டேன். "பாலிப் பயலே! குண்டடி பட்டால் என்னடா ஆகும்? ஏனடா உனக்கு இந்த அசட்டுப்புத்தி?... என்று அன்புடன் கடிந்து கொண்டேன்.

"அப்படி நடக்காதண்ணே" என்றார் வழக்கமான இதழோரத்துக் குறநகை யுடன்.

"என்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய்? உன் தோல் என்ன 'புல்லட் புறாஃபா' (Bullet Proof)?" என்று கேட்டேன். துப்பாக்கி இயங்கும் முறை குறித்து எனது அறியாமையைப் பூட்டுக் காட்டினார்.

கரிகாலன்

"எல்.எம்.ஜி-ஐத் தூக்கியவுடன் கட முடியாது. குறி வைக்கிறதுக்கு ஒழுங்காக கடத் தெரிஞ்சவனுக்கே ஒரு நிமிட நேரமாவது ஆகும். எந்த போலீஸ்காரன் ஒழுங்காச் சுடுகிறான்? ஏதாவது 'ஸ்ட்ரே ஷாட்' (Stray shot) தப்பித் தவறிப் படலாமே தவிர, மற்ற ப்படி ஆபத்தில்லை" என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறினார். அவரது அசட்டுத் துணிச்சலைக் கண்டு அசந்து போனேன்.

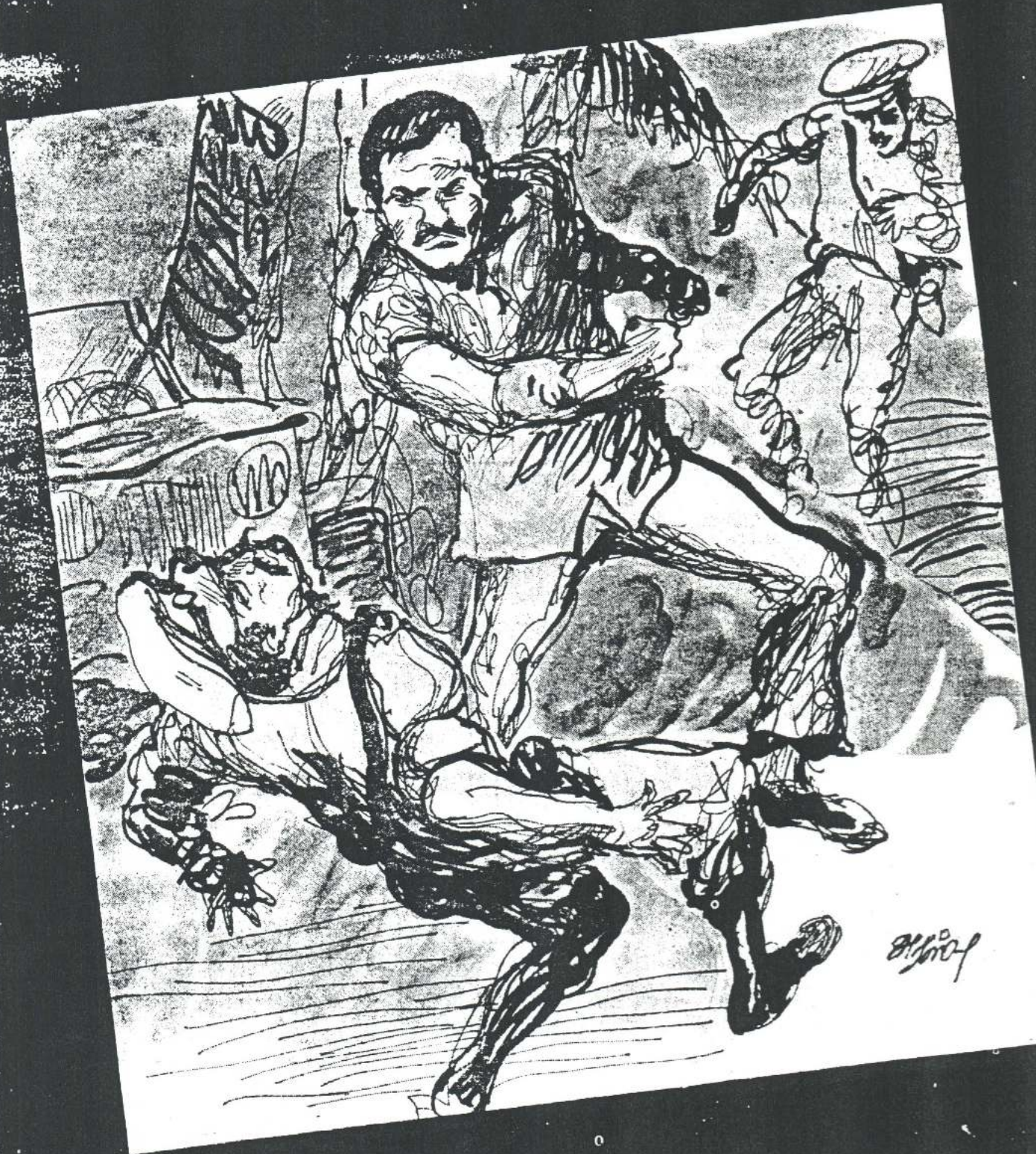
தங்கதுரை — குட்டிமணி இயக்கத் தினரை அரசு தேடத் துவங்கிய வேளை. கையில் விலங்குகளை மாட்ட வரும் போலீஸார், கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுகள் போட வருகிறவர்களைப் போல முகூர்த்தம் பார்த்தா வருவார்களா? இரவு பகல் என்று நேர காலம் பார்க்காது வீரர்களின் வீடுகளுக்கு போலீஸார் திடீர் விஜயங்களை மேற்கொண்டனர். சடுதியான இந்தத் திக்விஜயங்கள் வீரர்களுக்கோ 'திக்... திக்' விஷயங்கள். போலீஸார் எப்போது வந்து குதிப்பார்களோ என்று அஞ்சி, இரவில் குறைந்தபட்சம் கோழித் தூக்கம் போடவும் முடிவதில்லை. காடுகள், மேடுகள் என்று வனவாசம் தொடங்குவதற்கு முன்பாக சில நாட்கள் கோயில்மடங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகிய பொது நிலையங்களில் ஒரு வேளைக்கு ஓரிடமாகவும், மறுநாளைக்கு வேறிடமாகவும் அஞ்ஞாத வாசம் செய்தனர்.

வைகறைப்பொழுதில் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து காலைக் கடன்களைக் கழிப்பதற்கு மட்டுமே விட்டுக்கு வருவார்கள். இப்படியாக ஒரு நாள் அதிகாலை பொழுது புலர்வதற்கு முன்பாக படுத்த பாயுடன் எல்லோரும் தங்கதுரையின் விட்டு வழியாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது விட்டைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு போலீஸார் நிற்பது தெரியாது. அண்மையில் வந்த பின்னர், புகைபிடித்துக் கொண்டு நிற்கும் யாரோ ஒருவர் புகையை அனுபவித்து உள்ளே இழுத்தபோது, அந்த ஒளியில், சிகரெட்டின் மறு முனையில் இருப்பவை ஒரு போலீஸ் அதிகாரியின் உதடுகள் என்பது புரிந்தது. வீரர்களுக்கு ஒரு கண நேரத் திகைப்பு! அதற்கிடையில் அதட்டுகிறான் சிங்கள போலீஸ்காரன்.

"ஏய்..எங்கே போறது? இந்தப் பக்கம் போக முடியாது. சத்தம் போடாமே அந்தப் பக்கம் போறது... போங்கடா."

அதிகாலையில் வந்தவர்கள் கடலுக்குப் புறப்பட்ட யாரோ மீனவர்கள் என்ற நினைப்பில், புத்திசாலி அதிகாரி தாம் விரித்த வலைக்குள் விழவந்த மீன்களையே விரட்டுகிறான். தம் அதிர்ஷ்டத்தை வியந்தவாறே தப்பினோம்,

பிரதாபம் !

சிவசூர்

பிழைத்தோம் என்று ஓட்டமும், நடையுமாக வேறு திசையில் விரைகிறார்கள் வீரர்கள்.

பொதுமக்கள் மத்தியில் விடுதலை வீரர்கள் ஏகபோகமாக அனுபவித்து வரும் ஆதரவும் அபிமானமும் போலீஸாரின் வேட்டை முயற்சிகளுக்கு முரணாகவும் வீரர்களுக்கு அரணாகவும் அமைந்து விட்டன. தமது கிராமத்தில், இரவு பகல் எந்த வேளையிலும் எவர் வீட்டுச் சுவரையும் தாண்டிச் சூதித்துத் தப்பி யோடவும்—வேலியைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியேறவும்—இந்த வீரர்களுக்கு ஊர் மக்கள் 'ஓபன் ஹென்ட்ஸ்' வழங்கியிருந்தார்கள். "எங்கடை பொடியங்கள் சிலவேளை அவலப்பட்டு ஓடிவருவாங்கள்" என்று சில தாய்மார்கள், வீட்டின் புறக்கடைக் கதவுகளை இரவிலும் திறந்தே வைப்பார்கள்.

தொண்டைமாற்றில் இன்னொரு விசேஷம். ஊர் மக்களின் அபிமானம் மட்டுமல்ல, ஊர் நாய்களின் ஒத்துழைப்பும் விடுதலை வீரர்களுக்கு உண்டு. நடநடுநிசியிலும் தப்பியோடும் தங்கதூரையைக் கண்டால் அவை குரைப்பதில்லை—வாஞ்சையுடன் வாலை ஆட்டிக் குழைந்து கொள்ளும்; உற்சாகத்துடன் ஊமைத் தொனியில் உறுமும். அவற்றைத் தட்டிக் கொடுக்கவும் நேரமில்லாமல் தங்கதூரை தலைதெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருப்பார்.

'யாதும் வீடே யாவரும் கேளிர்' என எல்லா வீடுகளிலும் பிரவேசிக்கும் உரிமையைப் பெற்றிருந்த வீரர்கள் ஊர் மக்களின் நல்லெண்ணத்தைக் கவன

மாகக் கட்டிக் காத்திருக்கிறார்கள். இதில் தங்கதூரைக்கு தலைவருக்கே உரித்தான தனித்துவமுண்டு.

தீங்கதூரை, குட்டிமணி, ஜெகன் முதலானோரைக் கைது செய்து சித்திரவதைக் கூடங்களுக்குக் கொண்டு சென்ற வேளையில், சுதந்திர வீரர்களின் கழுத்துக்கு அளவாக ஒரு சுருக்குக் கயிற்றையும் அரசாங்கம் தயாரித்தது. அந்தப் பயங்கரமான கொலைச் சாதனத்தின் பெயர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் (Prevention of Terrorism Act) சர்வதேசச் சட்ட அறிஞர்கள் கமிஷனல் (International Commission of Jurists) 'தென்னாப்பிரிக்க சட்டத்தைவிட மோசமானது' என 'போற்றிப் புகழப் பட்டது' இச்சட்டம்.

இச்சட்டம் இலங்கை நாடாளுமன்றத்திலே விவாதிக்கப்பட்ட வேளையில் தமிழ்த் தலைவர்கள் எவரும் அங்கு இல்லை—வேறொரு பிரச்சனையில் அப்போது நாடாளுமன்றத்தைத் தொடர்ச்சியாகப் பகிஷ்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர். இச்சட்டத்தின் பிடியிலே சத்தியம் செத்துக் கொண்டிருந்தது.

நாகரிகமான மானிட சமுதாயம் சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரித்துள்ள சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of Law) என்ற கோட்பாடு மூச்சுத் திணறியது. நீதிநெறி முறைகள் மீறப்பட்டன. குற்றம் சாட்டுபவனே குற்றம் புரிந்ததை நிரூபிக்க வேண்டும் என்ற முறை மாறி, குற்றச் சாட்டுக்கு ஆளானவனே தான் நிரபராதி யென நிரூபிக்க வேண்டும் என்ற தலைகீழ் தர்மம் புகுத்தப்பட்டது.

ஆதாரமற்ற சந்தேகத்தின் பேரில் இளைஞர் எவரையும் கைது செய்து காவலரையின்றிக் காவலில் வைக்க சட்டம் வகை செய்தது. இரவு பகல் எந்நேரத்திலும் எவர் வீட்டிலும் இராணுவத்தினரும் போலீஸாரும் நுழைந்து சோதனையிடுவதற்கு வழி செய்தது. தமிழ் இளைஞர்கள் மீதான வழக்குகள் எல்லாம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலிருந்து கொழும்புக்கு மாற்றப் பட்டன.

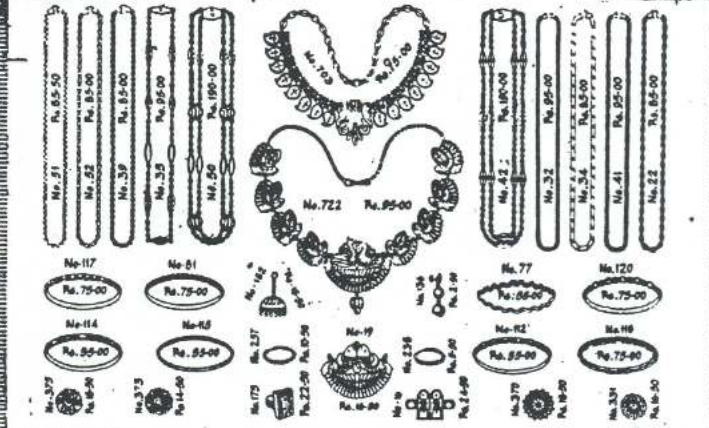
கொடுமைகளுக்குக் கோபுரம் கட்டினூற போல், சந்தேக நபர் போலீஸ் அதிகாரிக்குக் கொடுத்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அந்த நபருக்கு எதிரான சாட்சியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்ற அக்கிரமமான விதியும் இச்சட்டத்தால் ஆக்கப்பட்டது. தமிழ் வீரர்களைச் சித்திரவதைக் கூடங்களிலே போலீஸாரும் இராணுவத்தினரும் குருதி வெறியுடன் கொடுமைப்படுத்தியதும், செய்யாத குற்றங்களைச் செய்ததாக ஒப்புக் கொள்ளும் வாக்குமூலங்களை வீரர்களிடம் பெற்றதும் இந்த விதியின் கீழ்த்தான்.

போலீஸாரும், ஆயுதப்படையினரும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக அராஜக யுத்தம் புரிவதற்கு இந்தச் சட்டம் ஒரே நேரத்தில் கொடுவாளாகவும், கேடயமாகவும் பயன்பட்டது. இந்த அநியாயச் சட்டத்தின் அக்கினி ஜுவாலையிலே விடுதலை வேட்கை கொண்ட இளைய தமிழ்த் தலைமுறை வெந்து அழிந்து கொண்டிருந்தது.

(தொடரும்)

ஆண்டாண்டுகால உத்திரவாதம் உடையது!
அணிவதற்கு தங்கத்தின் தரம் உடையது!
22 காரட்

ரூபா மேக்னட் கோல்டு கவரிங்
நகைகள் ஒன்றே!

பரதநாட்டியம் செட்கிடைக்கும்!
கதம்ப மாளிகை, 36, பாண்டி பஜார், தி. நகர், சென்னை-600 017.
கேட்லாக் வேண்டுவோர் 75 காசு ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

கோடை வெயிலா?
கொட்டும் மழையா?
பட்டி, தொட்டியா?
பாங்கான சாலையா?
எட்டி நடந்திட!
எளிதாக விரைந்திட!
வாங்குவீர்!
டான் புட் வேர்!!

டான் புட் வேர்
45, பாண்டி பஜார், தி. நகர்,
சென்னை-17 டிபான்: 442697
DAWN FOOT WEAR

KAVITHA'S

**தங்கதுரை...
குட்டிமணி...
ஜெகன்.. 9**

பருத்தித்துறை கடற்கரையில் 1981 ஏப்ரல் 5-ம் தேதி கைதான குட்டிமணி, மந்திகை மருத்துவமனையில் துப்பாக்கிக்குட்டுடன் நினை விழந்து கிடந்தார். அன்றிரவு 11 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டார் குட்டிமணி. மருத்துவமனையில் அவர் தண்ணீர் கேட்ட போது காவலுக்கு நின்று சிங்களச் சிப்பாய்கள் தடுக்க முனைந்தனர். எனினும், தமிழ்நாள் பெண்மணிகள் காவலுக்கு நின்று காக்கிச் சட்டைகளைச் சட்டை செய்யவில்லை. தனக்கு ஏதேனும் விஷத்தை ஊசியில் ஏற்றித் தன்னைக் கொன்று விடுமாறு குட்டிமணி அவர்களிடம் கேளுகிச் கேட்டபோது அந்தக் கோதையரின் நெஞ்சங்கள் குமுறி அழுதன. இரவு முழுவதும் குட்டிமணியைச் சிப்பாய்கள் தூங்க விடவில்லை. கட்டுப் போட தலை, கட்டில் கம்பி கனூடன் உரசும்படி கட்டிலை அடிக்கடி ஆட்டி அசைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நேரம் தங்கதுரையும் தேவனும், யாழ்ப்பாணம் போலீஸ் நிலையத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பின்னர், கைதான குலசேகர ராஜசிங்கம் என்ற குலம் உட்பட, நாளுக்கு வீரர்களும் ஏப்ரல் 6-ம் தேதி மாலை விசேஷ விமானத்தில் கொழும்புக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். கொழும்பு — கட்டு நாயக்கா விமானத்தளத்தில் விமானப் படையினரின் காவல்நிலையத்தில் போலீஸ் புலிகள் பொறுமையிழந்து நின்றனர். இந்த வீரர்களின் பச்சை ஊனைப் பல்லால் கடித்துக் குத வேண்டும் என்ற வெறியும், ஒருவித 'விரகதாப' மும் அவர்களுக்கு. பைந்தமிழ் ஊனுக்காகப் பலநாள் பட்டினி கிடந்த வேங்கைகளைப் போல இவர்களை நோக்கிப் பற்களை 'நறநற'வென்று கடித்துக் கொண்டார்கள்.

நால்வரில் குட்டிமணி நீங்கலாக தங்கதுரை, தேவன், குலம் ஆகியோர் பனுகொடை இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். 'அஞ்சேல் என்ற சொல்லும் அடையா நெடுங்கதவும்' என்றார் தமிழ்ப் புலவர். 'அஞ்சக' என்ற சொல்லும் அடைத்த நெடுங்கதவுகளுமாகப் புடைத்துக் கொண்டு நின்றது இராணுவ முகாம். இராணுவ ட்ரக்குகள் புடைகுழ உள்ளே நுழைந்த போதே ஒளிக்கீற்றுகள் ஊடுருவ முடியாத இரண்ட ஓர் உலகுக்கு 'ஒரு வழிப் பாதை'யால் பயணம் வந்திருப்பது வீரர்களுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

குட்டிமணி அன்றிரவே கொழும்பு—காலிமுகத்திலுள்ள இராணுவ மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். 'மிலிட்டரி ஹாஸ்பிட்டல்' என்பதை இராணுவ நிர்வாகம் 'மிலிட்டரி ஹோட்டல்' என்று புரிந்து கொண்டது

உதோ என்னவோ. சாதாரணமாக மருத்துவமனைகளில் கனிவும் காருண்யமும் கலந்து சிகிச்சைதான் செய்வார்கள். ஸ்ரீலங்கா மருத்துவமனைகளில் சித்திரவதையும் செய்தார்கள்.

மறுநாள் காலை டாக்டர் வந்து தலையிலுள்ள காயத்தைப் பார்வையிட்ட பின்னர், மருத்துவமனையின் பின்புறத்திலிருந்து ஒரு சிறிய அறைக்குக் குட்டிமணி கூட்டிச் செல்லப்பட்டார். அங்கே... ரண சிகிச்சையோ என்று குட்டிமணி ஒரு கணம் குழம்பினார். காரணம், கசாப்புக்கடை உபகரணங்கள் பல அங்கு காணப்பட்டன. டாக்டர்களுக்குப் பதிலாக ஒரு இராணுவ மேஜரும், முன்று டி. எஸ். பி-க்கள் உட்பட பன்னிரண்டு போலீஸ் அதிகாரிகளும் காணப்பட்டனர். 'ரணம்' உண்டு 'சிகிச்சை' இல்லை என்பது குட்டிமணிக்குப் புரிந்தது. முகூர்த்தம் தவறி விடலாம் என்று அவசரப்பட்டவர்கள் போல 'திடுதிடு' என்று முர்க்கத்தனமாக முஷ்டிகளை மடக்கி மரண அடிகளையும், உதைகளையும் 'மங்களகர'மாகத் துவக்கி வைத்தனர்.

இவர்களில் டி.எஸ்.பி. கணகசிங்கம் என்பவர் தமிழராய் பிறந்து போலீஸ் இலாகாவில் 'எப்படியோ' புகுந்து கொண்ட ஒரு 'விசித்திர வீரியன்.' இலங்கை போலீஸ் இலாகா விலுள்ள அற்ப சொற்ப தமிழ் அதிகாரிகளுக்கு எப்போதுமே இன்ற தெரியாத ஒரு உறுத்தல்; தம் ராஜ விசுவாசத்தைச் சந்தேகித்து யாரோ தம்மை வேவு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற மனப்பிரமை. போப்பாண்டலரைவிட பெரிய சுத்தோலிக்கராகவும், ராஜாமைக்காட்டிலும் ராஜார்கம் மிக்கவராகவும் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ள இவர்கள் முனைவது இந்த Complex-ல் உருவான ஒரு கோணல் புத்தியினால். கணகசிங்கத்தின் கைமுஷ்டி விசுவாசத்துடன் விளையாடியது. மறவனின் உதடுகள் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்தது. கடைவாய்ப்பல் ஒன்று திசை திரும்பியது. கையில் விவங்குகள் வேறு. வேதனையினால் முனகினான் வீரன்.

சீனியர் அதிகாரிகளின் கை, கால்கள் சளைத்தபோது வாய்ப்பை எதிர்பார்த்து வாய் பிளந்து கொண்டு நின்ற இன்ஸ்பெக்டரும் காண்டபிள்களும் மூத்தோர் தொட்டுத் துலக்கிய பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றினார். அந்த தமிழ்க் காணியின் உடலைப் பெரிதும் சிறிதுமாகப் பல கழுமுகள் ஒரே நேரத்தில் வெறி பிடித்துக் கொத்த ஆரம்பித்தன. விளையாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் கால்பந்தைவிடக் குட்டிமணியின் உடல் கொடுத்து வைத்தது தான். ஒரே நேரத்தில் மொத்தம்

பன்னிரண்டு விளையாட்டு வீரர்கள் மட்டுமே அந்த உடலைப் பந்தாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சி. ஜி. டி. இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவருக்கு இடையில் ஒரு 'சிருங்கார' ரசனை. சிகரெட் நெருப்பால் அடிக்கடி உடலில் குடு போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

'மாட்ச்' முடிந்து விளையாட்டு 'வீரர்கள்' புறப்படும்போது 'மேஜருக்கு' ஒரு 'மைனர்' புத்தி. காவலுக்கு வந்த சிப்பாய்களிடம் குட்டிமணியை இரவு தூங்க விட வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். இரவு முழுவதும் பல சிப்பாய்களின் பூட்ஸ் கால்களுக்கிடையில் ஜீவனுள்ள பந்தொன்று உதைபட்டு உருக்குலைந்து கொண்டிருந்தது.

மந்திகை மருத்துவமனையில் குடிப்பதற்குக் குட்டிமணிக்கு குளுகோஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பின்னர், யாழ்ப்பாணம் மருத்துவமனையில் குட்டிநங்கை ஒருத்தி தாகசாந்திக்குத் தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறாள். இதைத் தவிர, கைதான ஏப்ரல் ஐந்தாம் நாள் முதல் எட்டாம் நாள் வரை குட்டிமணியைப் பட்டினி போட்டார்கள். இராணுவ மருத்துவமனையில் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்டும் தர மறுத்து விட்டார்கள் 'தர்மலாக்கள்.'

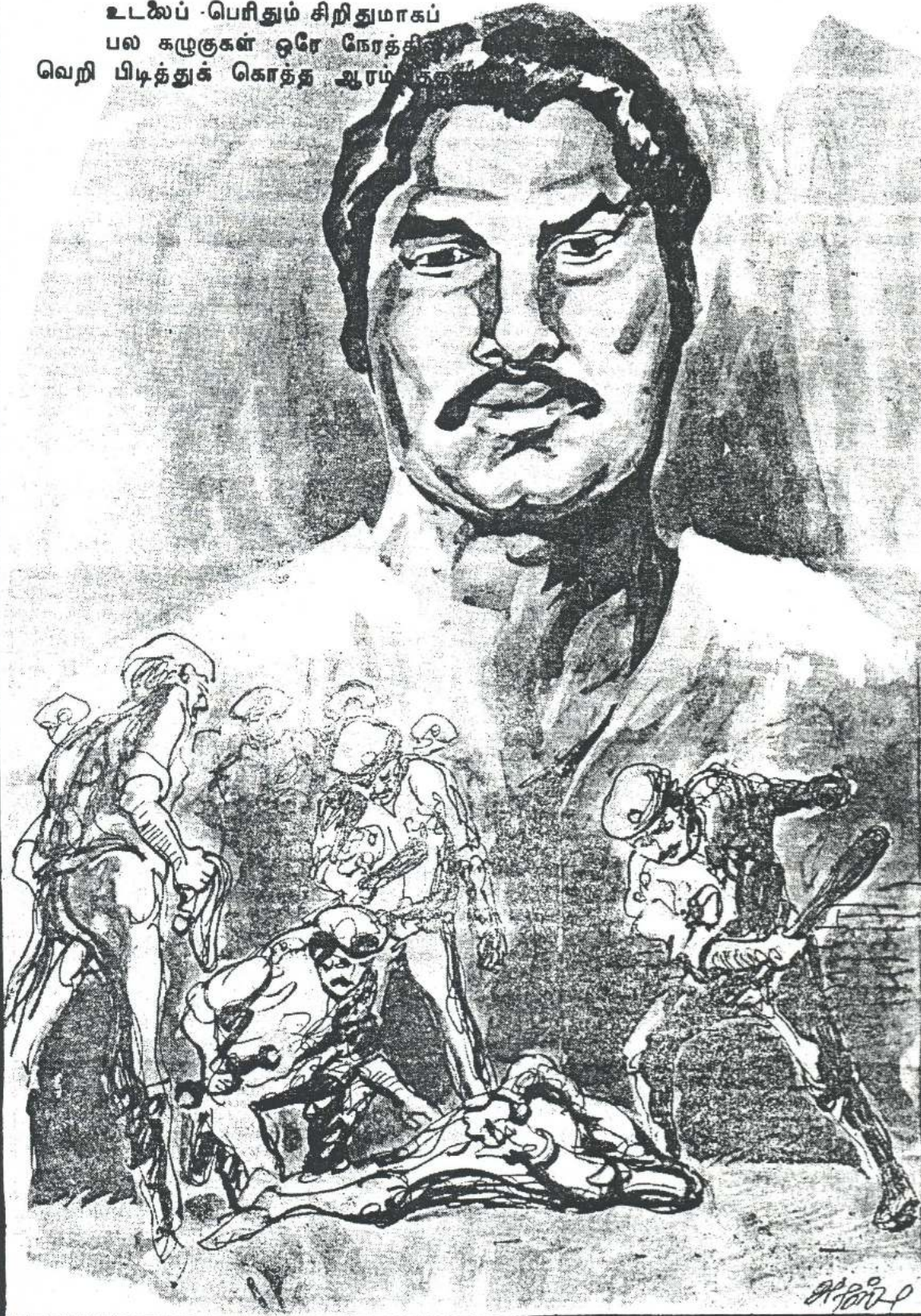
மருத்துவமனையொன்றில் சிகிச்சைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட நோயாளிக் கே இதனை 'சிறப்பான' உபசாரம் என்றால், பனுகொடை இராணுவ முகாமிற்குள் கொண்டு செல்லப்பட்ட தங்கதுரை, தேவன், குலம் ஆகியோரின் சங்கதிகள் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குட்டிமணியைக் குருதிக்காயங்களுடன் விட்டு விட்டு அதே மேஜரும், போலீஸ் அதிகாரிகளும் பனுகொடைக்கு விரைந்தனர். முன்று விடுதலை வீரர்களையும் தனிமைப்படுத்தி ஒவ்வொருவராகத் தாக்கத் தொடங்கினார். தங்கதுரையின் மர்ம உறுப்பின் விரைகளை வெறியுடன் ஒரு இரும்புக் கம்பியால் நகக்கினான் மேஜர். வேதனையினால் சுதறினால் தமிழ்மறவன். அந்தச் சத்தத்திலே சங்கீதம் கேட்டான் மேஜர்.

சிக்கலான 'ஆபரேஷன்' ஒன்றைக் கச்சிதமாக முடித்துவிட்ட டாக்டர்களைப் போல், அன்றைய கைங்கரியத்தை முடித்த திருப்தியுடன் தமது வியர்வையையும், வீரர்களின் உடலிலிருந்து தம் மீது தெறித்த இரத்தத்தையும் துடைத்துக் கை, கால்களை 'அலம்பி'க் கொண்டார்கள் சட்டத்தின் காவலர்கள். சட்டத்துடன் முட்டிக் கொண்ட விடுதலை வீரர்கள் கன்றிப்போன காயங்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்த குருதியுடன் இரண்ட சிறைக்கூடங்களிலே சுருண்டு போய்க் கிடந்தனர்.

குட்டிமணியைப் போலவே தங்கதுரை முதலானோரும் கைதான நேரத்தி

அந்த தமிழ் காணியின்
உடலைப் பெரிதும் சிறிதுமாகப்
பல கழுக்குகள் ஒரே நேரத்தில்
வெறி பிடித்துக் கொத்த ஆரம்பித்தன.

விருந்து ஒரே பட்டினி. மோசமான தாக்குதலினால் தமிழ்த் தேசபக்தர்களின் உடல்கள் நைந்து சிதைந்து சின்னப்பின்ன மாசிக் கிடந்தன. பாழாய்ப்போன பசிக் கொடுமையினால் அவர்களின் குடல்கள் வெந்து எரிந்து கொண்டிருந்தன.

9-ம் தேதி காலை. காவலுக்கு நின்ற ஒரு சிப்பாயிடம் 'பசி' என்று வயிற்றைப் பிசைந்து காட்டினார் குட்டிமணி. அவன் 'வெடுக்' என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை; அன்று நண்பகல் குட்டி மணியை நோக்கி ஏதோ ஒன்றை வீசி விட்டு மறைந்தான் ஒரு சிப்பந்தி. அந்தப் பொருள்...

வெடி குண்டல்ல — ஒரு ரொட்டித் துண்டு. ஆண்பசிக்கு அரிசிப் பொரியா என்று வீரனின் மனம் ஒரு கணம் ஆட்சேபித்தது. பசியால் வயிறு கெஞ்சியது. ரொட்டியைப் பக்குவமாக எடுத்து அறுகவை உண்டி போல் அனுபவித்து விழுங்கினார்.

அன்று மாலை மருத்துவமனையிலிருந்து குட்டிமணியையும் பனுகொடை இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு சென்றனர். தொடர்ந்து ஒரு வாரத்திற்குத் தனி அறை ஒன்றின் அந்தரங்கத் திலே மீண்டும் தாக்குதல்கள் அரங்கேறின.

முதலில் தங்கதுரையைக் கூட்டிச் சென்று அவர் மீது தனி ஆவர்த்தனம் வாசித்தார் ஒரு டி. எஸ். பி. ஏனைய அதிகாரிகள் வெளியே வீற்றிருந்தனர். கை முஷ்டியினால் 'டுஷ்... டுஷ்...' செய்து களைத்தாரோ என்னவோ; கட்டில் சட்டங்கள், பைப் குழாய்கள் போன்ற 'முனையல்லாத' படைக்கலன்களுடன் தண்டாயுதபாணி யாக நின்றார். தழும்புகளாக நிலைத்து 'கதை சொல்லும் காயங்கள்' உடலில் இருக்கக்கூடாது என்பதில் போலீஸார் போதிய சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

போலீஸார் புனைந்த குற்றங்களை யெல்லாம் செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ளும் வாக்குமூலங்களை அன்று வீரர்களிடம் தமிழிலேயே பெறுவதற்கு ஏற்பாடு என்பதாலேயே அன்றைய பூஜைக்குப் பொறுப்பாக தமிழ்ப் பூசாரியை நியமித்தனர். ஒப்புதல் வாக்குமூலங்கள் கொடுமைப்படுத்திப் பெறப்பட்டவை என்பதற்குக் கண்கண்ட சாட்சிகள்

இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே தமிழ் வீரர்களைத் தனிமைப்படுத்தி ஒவ்வொரு வராகத் தாக்கினர். எனினும், தாக்குண்ட வீரன் ஒருவன் வேதனையால் எழுப்பும் குரல் சிறைக்கூடங்களிலே இருந்த ஏனைய வீரர்களின் செவிகளுக்கும் எட்டியது. பக்கத்துக் கூண்டிலேயிருந்து சிப்பாய்கள் கூட்டிச் சென்றபோது சேவலைப் போல நிமிர்ந்து சென்ற தோழன் பின்னர் இரத்தக்காயங்களுடன் நைந்து, நலிந்து நடைப்பணமாகத் திரும்பும் காட்சியைக் கண்டு— நடந்ததை நன்றாக ஊகித்துக் கொண்டு தமது முறை வரும்வரை காத்திருந்தனர்.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்ட விதிகளுக்கு விடுதலை வீரர்களை விருந்தாக்குவதற்கென்றே பாகம் பண்ணிய வாக்குமூலத்தில் தங்கதுரையின் ஐம்புலன்களையும் அடித்துச் சிதைத்து விட்டு போலீஸார் கையொப்பம் பெற்றனர். அந்த வீரன் வாக்குமூலத்தின் மூலமும் அறியான், முடிவும் அறியான்.

அடுத்து, குட்டிமணியின் முறை. அவரது பெயரைக் கேட்டுச் சாதாரண சட்டமே முக்கைச் சுழித்துக் கொள்ளும். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா? படமெடுத்து ஆடியது. தங்கதுரையின் வாக்குமூலத்திற்கு அமைவாக வாக்குமூலம் கொடுப்பதற்குக் குட்டிமணி மறுத்தபோது சட்டத்தின் காவலன் குற்றமூர்த்தியானார். பல பைப் குழாய்களும், குண்டாந்தடிகளும் மறவனின் தசைநாரோடு தாக்குப் பிடிக்க முடியாது உடைந்து சிதறின. ஆவேசம் கொண்ட அதிகாரி வீரனின் உடலுறுப்புகளை அக்குவெறு ஆணியேறிக் கப்பித்தெடுக்க முனைந்தார். உதவிக்கு வந்த போலீஸ் அதிகாரிகள் பலர், உருக்குலைந்த வீரனின் உடலை பூட்ஸ் காலின் கீழே போட்டு மிதித்தனர். "அம்மா!" என்று வாய்விட்டு அலறினான் துடித்துப் போன அஞ்சா நெஞ்சன். 'நல்ல தருணமடா' இதை நழுவ விடலாமோ' என்று வாக்குமூலத்தை நீட்டினார் டி. எஸ். பி.

சில மாதங்களின் பின்னர், வழக்கு விசாரணைக்காகக் குட்டிமணியிடம் கேட்டுக் குறிப்புக்களை எழுதிக்கொண்டிருந்த நான், வீரர்கள் உற்ற வேதனைகளைக் கேட்டு மனம் நெகிழ்ந்து போனேன்.

நகைச்சுவைப் பேர்வழியான குட்டிமணி அந்தக் கொடுமைகள் குறித்துக் கூறியது "சும்மா சொல்லக்கூடாது; சுத்தமாகச் செய்தார்கள்" — கூறிவிட்டுத் தங்கதுரையைப் பார்த்து அர்த்தபுஷ்டியுடன் வேதனைச் சிரிப்புச் சிரித்தார். மொத்து மொத்தென்று மொத்திய நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் முத்தம் கொடுத்ததாக நினைத்துக் கொண்டார் ரோ என்னவோ, தங்கதுரை ஒருவித கூச்சத்துடன் பதிலுக்கு முறுவலித்தார்.

அடுத்து, தேவனின் முறை. அதே கதை... அதே வதை... உதை!

வாக்குமூலங்கள் பெற்றதுடன் அவல வாழ்வு முடிந்தது; பொழுது விடிந்தது என்று வீரர்கள் எண்ணியிருந்தால் எவ்வளவு பேதமை!

16-ம் தேதி இரவு. சிங்கள சைனியம் தமிழ்நாநிலத்தின்மேல் படையெடுத்தது போல, பதினெட்டு இராணுவ வண்டிகளும் பனுகொடையிலிருந்து ஆணையிறவு இராணுவ முகாமுக்குப் புறப்பட்டன. நடுநாயகமாய்க் கொண்டு செல்லப்பட்ட நான்கு விடுதலை வீரர்களையும் சமாளிப்பதற்கென முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட இராணுவத்தினர் முன்னும் பின்னும் சென்ற வண்டிகளில் விரைந்தனர்.

ஆணையிறவு இராணுவ முகாம் ஜெபின் ரோடிவருந்து விலகிக் கண்ணில் படும்படாமலும், காதுக்கு எட்டாத தூரத்திலும் இருக்கிறது. முகாமைத் தொட்டுக் கொண்டு, வற்றியும் வற்றாமலும் தேங்கிக் கிடப்பது ஒரு சிறு கடல். அது ஜீவநதியல்ல — பாவநதி. விடுதலை வீரர்களின் குருதிக் கறைகள் அங்கே தான் கழுவப்படுகின்றன. இனிய தமிழ்த் தலைமுறையினர் கொடுத்த சாபமெல்லாம் அந்த முகாமினுள்ளே இடியாக விழவேண்டும் என்று கிராமத்துக் கிழவிகள் இஷ்ட தெய்வங்களுக்கு 'நேர்ந்து' கொள்வதுண்டு.

இந்த முகாமின் மூலையிலே தனிமை யும் வெறுமையும் பரவி சுவக்களை ஒரு பழைய வீடு. பல்லாண்டு களுக்கு முன் அது ஒரு பயணிகள் விடுதி. இராணுவத்தினர் வந்தபின் அது ஒரு கொடுமையின் கூடாரம். ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் ஒரு House of Dracula...!

(தொடரும்)

"லாட்டரி சீட்டில் பத்து லட்சம் விழுந்திருக்கே உனக்கு... இன்னும் ஏன் அந்த ஆபீஸில் கிளார்க்கா இருக்கே?"

"அதை ஏன் கேட்கிறே?... டெஸ்பாட்சுக்கு நான்தான் ரூபாய். பிசுனுக்கு மூன்று ரூபாய். கைப்பிஸ்ட்டுக்கு பத்து ரூபாய்'ன்னு கடன் கொடுத்திருக்கேன். வசூலிக்க முடிச்சப்புறம்தான் வேலையை ரிஸைஸ் பண்ணினேன்!"

— உ. ராஜாஜி

தங்கதுரை..

குட்டிமணி...

ஜெகன்...

10

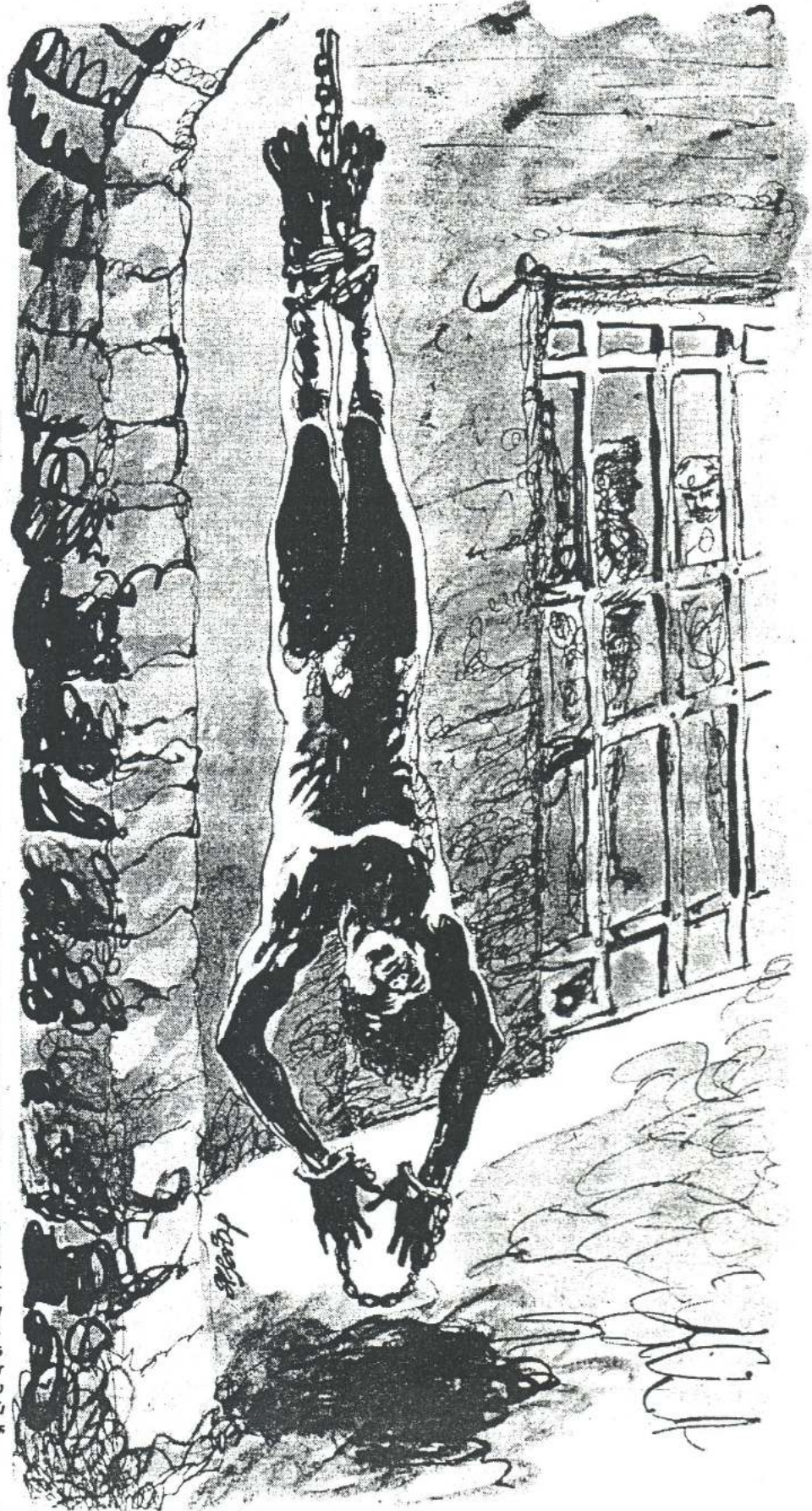
இராணுவ முகாமினுள் இருந்த விடுதிக்குத் தமிழ் வீரர்கள் தனிக்குடித் தனம் வருவதை முன்னிட்டு அங்கு அபூர்வமான சில நிர்மாண வேலைகளை அரசாங்கம் அக்கறையுடன் மேற்கொண்டது. சித்திரவதை உத்திகளுக்கு ஏற்றதாக 'செட்டிங்ஸ்' தயாராயின. மின்விசிறிகள் அகற்றப்பட்டுக் கொக்கிகள் மட்டும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. வீரர்களைப் பிணிப்பதற்கென்று விசேஷ இரும்பு கை, கால் விலங்குகள் சுவர்களிலே பொருத்தப்பட்டன.

17-ம் தேதி அதிகாலை. 'விட்டைச் செப்பனிடும்' வேலை முடியுமுன்பே 'விருந்தாளிகள்' நால்வரும் பனுகொடையிலிருந்து படைகள் சூழ வந்திறங்கி விட்டனர்.

தங்கதுரை, குட்டிமணி, தேவன் மூவரும் சிப்பாய்கள் தங்கும் அறைக்கும், குலம் வேறு அறைக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் துப்பாக்கி தாங்கிய துச்சாதனம் ஒருவன், துரியோதனனாயேர். சூழ்ந்து நிற்க, விடுதலை வீரர்களின் ஆடைகளை மனோ விகாரத்துடன் அகற்றினான். அடி உதைகளைத் தாங்கினாலும், அம்மணக் கோலத்தின் அசிங்கத்தைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத தமிழ் வீரர்கள் 'மாதவா! கேசவா!' என்று பாஞ்சாலி பாணியில் சப்தமிடவில்லை — சப்தமிடவில்லை. செய்வதறியாது தடுமாறினர்.

அதற்குள் டி. எஸ். பி. குணசிங்கா உத்தரவிட்டான். மூன்று வீரர்களையும் முதுகுப்புறம் மட்டுமே சந்திக்கக்கூடியதாக தனித் தனி வெவ்வேறு இரும்புக் கட்டில்களுடன் பிணித்து விலங்கிட்டனர். ஒரு கையும்; காலும் கட்டில் சட்டத்துடன் சேர்ந்து பிணிக்கப்பட்டு, உடல் வெளியே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. டி. எஸ். பி. தலைமையில் குண்டாந்தடி தாங்கிய போலீஸ் கூட்டம் வீரர்களின் பின்புறத்தைப் பிய்த்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அன்று மாலை உத்திகளை மாற்றினர். தரையில் கைகளையும், முழங்கால்களையும் ஊன்றிக் கொண்டு தவழும் நிலையில் வீரர்களை வைத்துத் தாக்குதலை நடத்தினர்.

18-ம் தேதி காலை. விடுதியின் மேல்மாடிக்கு வீரர்களைக் கொண்டு சென்றனர். அன்று குடித்தனம் வந்த வீரர்கள் ஜூன் 5-ம் தேதிதான் பனுகொடை முகாமுக்குத் திரும்பினார்கள். இடையிலே சுமார் ஐம்பது நாட்கள் மகா பயங்கரமான நாட்கள். எழுத்திலே சித்திரிக்க முடியாத எத்தனையோ கொடுமைகளின் கதைகள் இந்த மாடி வீட்டின் கூடங்களிலே மண்டிக் கிடக்கின்றன. அடுத்தடுத்துப் புரட்சி வீரர்கள் பலர் புதிய கைதிகளாக

நிலைகூலித்து நிர்வாகக்கோலத்தில் இந்த
L-de colony-க்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்
கள்.

அத்தனை மறவர்களினதும் இரத்தச்
சுவடுகள் இந்தக் கட்டடத்தின் தளங்கள்
எங்கும் படிந்திருந்தன. அவற்றிலே
எத்தனையோ பழிகள், பாவங்கள்
பொதிந்து கிடந்தன.

மாடிக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட
மூவரில் முதல்வர் தங்கதுரை. மின்
விசிறிக்கான கொக்கியில் தலைகீழாகக்
கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டார். போலீஸ்
அதிகாரிகள் இருவர் அவரைத்
தடிகளால் நிஷ்டிரமாகத் தாக்கினர்.
ஜூரன்பதி, ஹென்றி பெரேரா,
குணசிங்கா ஆகிய போலீஸ் அதிகாரி
களின் மேற்பார்வையில் இந்த 'நாடகம்'
மேடையேறியது. நாடகத்தின் அடுத்த
காட்சி புதிய உத்தியிலே உருவானது.
இரு முனைகளிலும் வாய் திறந்திருக்கும்
ஒரு கோணிப்பையின் ஒரு முனையினால்
தங்கதுரையின் தலையை முடிக்க
கட்டினர். பிறகு தொங்குகின்ற
தலைக்குக் கீழே தீச்சட்டியை வைத்து
அதனுள்மின்காய்த் தூளைக் கொட்டினர்.
கோணிப்பையின் மறு முனை வழியாக
அந்தப் புகையைத் தங்கதுரையின்
முகத்திற்குச் செலுத்தி முச்சுத்
திணறடித்தனர். திணறித் திக்கு
முக்காடிக் கொண்டிருக்கும் வீரன்மீது
குண்டாந்தடிப் பிரயோகமும்
தொடர்ந்தது. இந்த மரணவஸ்தையின்
போது இயக்கத்தின் ஏனைய வீரர்கள்,
ஆயுதங்கள் குறித்துத் தங்கதுரையிடம்
கேள்விக்களைக் கொடுத்தனர்.

சில மணி நேர ஊசலாட்டத்தின் பின்,
தங்கதுரையைக் கீழே இறக்கிப் போட
போது சித்தப்பிரமை பிடித்தவர் போல
தட்டுத்தொழிற் கொண்டிருந்தார்.
தமது கைகளையும், கால்களையும்
அவர் மீண்டும் கண்டுபிடிப்பதற்கு
முன்பாகவே, கையொப்பம் இடுமாறு
புதிய வாக்குமூலங்களை போலீஸார்
நீட்டினார்கள். தங்கதுரையை அடுத்துத்
தலைகீழாகத் தொங்கியவர் குட்டிமணி.
அவருக்கும் அதே தீய, தாப ஆராதனை
கள். ஆயுதங்களைப் பற்றியும் இயக்கத்
தின் ஏனைய இளைஞர்கள், அவர்களின்
ஈடுபாடுகள் ஆகியன குறித்தும்
போலீஸாரின் கேள்விகளுக்குத் தத்
தவறான தகவல்களைக் கொடுத்துக்
கொண்டிருந்த குட்டிமணி நையப்
புடைக்கப்பட்டார். சில வேளைகளில்
ஆனை அப்படியே தொங்க விட்டுவிட்டு,
தகவல் சரிதானா என்று பார்ப்பதற்காக
போலீஸார் வாகனங்களில் புறப்பட்டு
விடுவார்கள். வெறுங் கையுடன் ஏமாந்து
வெறி பிடித்துத் திரும்பும் போலீஸார்
குட்டிமணியைத் தண்டுகளாலும், தடி
களாலும் விளாசித் தள்ளுவர்.

ஆராதனைகள் நடந்து கொண்டிருக்
கும்போதே மாடிப்படி ஏறி வந்தான்
நிமால் கமகே என்ற இன்ஸ்பெக்டர்.
இந்த கமகே மண்டையினுள்ளே
எதுவுமேயில்லாத வெறும் மாம்ச
பிண்டம் என்பது எவ்வளவு தவறான
கணிப்பு! வரும்போதே இந்த அதிகாரி
சொந்தப் புத்தியில் உருவான இருவகை
உத்திகளுடன் வந்தான். வந்த

மென்மையான உணர்வு கொண்டவர்
களும், எளிதில் உணர்ச்சி
வசப்படுகிறவர்களும் இந்த
அத்தியாயம் படிப்பதைத்
தவிர்க்கலாம். —ஆசிரியர்

சுத்தராவதைப் பாடலாம்..

கையுடன் தன் சொந்தச் சரக்குகளைச்
செயற்படுத்தினான். மின்காய்த் தூளைக்
களிம்பாக்கி ஓர் இரும்புக் கம்பியில்
பூசினான். அந்தக் கம்பியைக் குட்டிமணி
யின் மலவாசல் வழியே திணித்தான்.
தலைகீழாகத் தொங்கிய நிலையில் எரிச்சல்
தாளாது துடித்துத்திமிறினார்குட்டிமணி.
'Very effective' என்று உற்சாகத்துடன்
தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தான்
கமகே. கை சளைத்தபோது தேவனை
இழுத்து வந்து அந்தத் திருப்பணியைத்
தொடரச் சொன்னான். தோழனையே
சித்திரவதை செய்யும் சத்தியசோதனை
தேவனுக்கு. குட்டிமணியை அடுத்து,
தேவன் உடல் கொக்கியிலே தலைகீழாகத்
தொங்கியபோது இந்தக் கைங்கரியத்
தைச் செய்யுமாறு குட்டிமணி
நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்.

கமகேயின் அடுத்த கண்டுபிடிப்பு
அருவருப்பைத் தருவது. ஒரு மிலேச்ச
ஜடத்தின் மானிட மண்டையிலே
எப்படியோ ஜனித்த வீரசம்... வீரன்
ஒரு வனின் மல வாசலினுள்ளே
செலுத்திய இரும்புக் கம்பியைச் சுவைக்கு
மாறு இன்னொரு வீரனின் வாயினுள்
திணிக்கும் மனோவி்காரம்.

தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட
கொடுமைகளில் வி்காரமான சிலவற்றை
தமது வழக்கறிஞரான என்னிடம்
கூறுவதற்கே தமிழ் வீரர்கள் கூச்சப்
பட்டனர். விசாரணைக் குறிப்புக்
கணக்காக வற்புறுத்திக் கேட்டே சில
தகவல்களை வரவழைத்தேன்.

மாடிவீட்டுக் கைதிகளில் முக்கிய
புள்ளிகள் அனைவரும் தலைகீழாகக்

கட்டித் 'தாலாட்ட'ப்பட்டவர்களே.
அவர்களுள், பின்னர் கைதான ஜெகன்,
சிவபாதம், நடேசதாசன் ஆகியோரும்
அடங்குவர்.

கமகே தொடங்கிய புதிய உத்தி
களுக்குத் தொங்கிய வீரர்கள் அனைவரும்
தொடர்ந்து பல தடவை இலக்
கானார்கள். தங்கதுரை, குட்டிமணி,
ஜெகன், தேவன் ஆகியோர் சராசரி
இருபத்தைந்து தடவையாவது தலை
கீழாகத் தொங்கியிருப்பர். இவர்
களுள் குட்டிமணி கவாஸ்கரைப் போல
—தனித் தனியாகப் பார்த்தால் சகல
வதைகளிலும் அவருக்கு 'ஸ்கோர்'
அதிகம். சில வேளைகளிலே மூன்று,
நான்கு வீரர்களை ஒரே நேரத்தில்
தொங்கவிட்ட காட்சிகளும். உண்டு.
துகிலுரியப்பட்ட வீரர்கள் நிர்வாகக்
கோலத்தில் தலைகீழாகத் தொங்குவது
தோலுரிக்கப்பட்ட ஆடுகள் கசாப்புக்
கடையிலே தொங்குவது போல
கண்ணாவிக்காட்சிகள். அவை, சுற்றி
யிருந்த போலீஸ்-இராணுவ ரசிகர்
களுக்கு வெகு சுவாஸ்யமாக இருந்தன.

19-ம் தேதி அதிகாலை. விசாரணை
யின் பொருட்டுக் குட்டிமணியையும்,
தங்கதுரையையும் பலத்த ராணுவக்
காவலுடன் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தி
லுள்ள பலாலி இராணுவ முகாமுக்கும்,
வேறு சில இடங்களுக்கும் போலீஸார்
கொண்டு சென்றனர். காவலுக்குப்
பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரிகளுள்
குட்டிமணியின் பரமவைரி ஆரியபாலா
வும் ஒருவன். என்ன நினைத்தானோ
அந்த டி.எஸ்.பி., குட்டிமணியின்
பிறந்தகமான வல்வெட்டித்துறைக்கும்
கொண்டு சென்றான். விலங்குகள்
பிணிக்கப்பட்ட வீரவேங்கையை,
துப்பாக்கிகளுடன் சிப்பாய்கள் சூழ்ந்து
நிற்க, நாலு பேர் கூடும் சந்து முனையிலே

சுத்தராவதை

திறந்த 'டர்க்' கில் வைத்துச் சிறிது நேரம் 'கண்காட்சி' நடாத்தினான். கண்டு கலங்கியவர்களுள் குட்டிமணியின் தாயாரும் ஒருவர். பெற்ற வயிறு செய்வதறியாது பேதலித்தது. வல்வெட்டித்துறை இளைஞர்கள் சிலர் ஒதுக்குப்புறங்களிலே நின்று ஓரக்கண்ணாடல் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து உள்ளத்திலே எரிகின்ற உணர்வுகளைக் கண்ணீருடன் மென்று விழுங்கி அணைக்க முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

குட்டிமணியின் ஆதிக்கம் கொடி கட்டிப் பறந்த வல்வெட்டித்துறைக்கு ஆரியபாலா அந்த மறவனைக் கொண்டு வந்தது எதற்காக? பல தடவை குட்டிமணியின் எதிரில் பின்வாங்கியவராயிற்று. 'சிங்கத்தைச் சிறைபிடித்து அதன் குகைக்குள்ளேயே கூட்டிவந்திருக்கிறேன்' என்று கொடி தூக்கவா, அல்லது குட்டிமணிகைதானபின் ஒரு தடவை தாயாரைக் கண்டு, 'யோகிக்கவாணா அம்மா, ஒங்க மகனை ஒரு முறைக்குக் கூட்டிப் வந்து நாங் காட்டுறது' என்று வாக்குக் கொடுத்தானே, அதனைக் காக்கவா?

எவ்வாறாயினும், முன்பு தன் கதையை முடிக்க வந்த காளை தன்னைக் கைக்குழந்தையுடன் கண்டுவிட்டுத் திரும்பி விட்டான் என்ற சேதி ஆரியபாலாவுக்கு எப்படியோ எட்டியிருந்தது. வஞ்சினம் பூண்ட அவன் கல்நெஞ்சிலும் சற்றுக் கசிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது; பின்னர், சித்திரவதைக் கூடங்களிலே பலரை ஆரியபாலா அடித்து நொறுக்கியிருக்கிறான்; குட்டிமணியை என்றும் தொட்டதில்லை. 'தாக்குதலுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு விலகிக் கொள்வானாம். இது தற்செயலாக நடந்ததல்ல என்பது குட்டிமணியின் கணிப்பு.

19-ம் தேதி இரவு சிவச்செல்வம், அருணகிரிநாதன், மரியாம்பிள்ளை, குமாரகுலசிங்கம் ஆகிய இயக்கத்தினர் கைதாகினர். இவர்களுள் பின்னையவர்கள் இருவரும் வெவிக்கடை சிறைச்சாலையில் பின்பு வெட்டிக் கொல்லப்பட்டவர்கள். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து புதிய கைதிகளுடனும், நவம் நவமான தகவல்களுடனும் திரும்பிய போலீஸார், மூன்று வீரர்களும் தவறான தகவல்களைத் தந்து தம் விசாரணையைத் திசை திருப்பியிருக்கிறார்கள் என்ற ஆத்திரத்தில் தங்க துரை, குட்டிமணிகை, தேவன் ஆகியோரை வெறியுடன் தாக்கினர்; காலடியில்

போட்டு பூட்டுகளால் துவைத்துத் துவம்சம் செய்தனர். குண்டாந்தடிகள் இரண்டாக உடைந்தன. புதிய கைதிகளும் பூஜையில் பங்கு பெற்றனர். வயிறு நிறையாவிட்டாலும் ஒரு கவளம் வாய் நிறையக் கிடைத்த சோற்றுப் பருக்கைகளும் தொடர்ந்து மூன்று நாட்களுக்கு நிறுத்தப்பட்டன.

மாடிவீட்டுக்கு வந்து தொடர்ச்சியாக ஐந்து நாட்களுக்கு, வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சித்திரவதைகளுக்காக மூன்று வீரர்களும் பல்வேறு பாவங்களில் அபிநயித்த சந்தர்ப்பங்களில் தவிர, மீதி வேளைகளிலெல்லாம் ஒரே நிலையாக நிற்க வைத்துக் கைகளை உயர்த்திச் சுவரோடு பிணித்து விவங்கு பூட்டியிருந்தனர்.

27-ம் தேதி காலை எட்டு மணி. உதைபட்டு உதைபட்டு ஊசிப்போன உடல்களுடன் உறவாடி கொண்டிருந்த படைவீரர்களுக்கு அன்று ஒரு பாங்கான புது விருந்து. இளமைத் துடிப்பு போடும், அழகின் சிரிப்போடும் கம்பீரமாக போலீஸ் வண்டியிலிருந்து இறங்கி இளவல் ஜெகன் — கையில் விலங்குகளுடன். தோழன் அமிர்தலிங்கமும் துணைக்கு வந்தார். வந்த ஜோடியை மாடிக்குக் கொண்டு சென்றனர். ஆளுக் கொடுவராக அமோகமான வரவேற்பு போலீஸ் அதிகாரிகள் ஹென்றி பெரேராவும், கணேசமவும் கைமுஷ்டிகளினால் இருவரையும் சுமார் அரை மணி நேரம் 'ஆரத்தி' எடுத்தனர். முக்கியமான சடங்கொன்றைத் தவற விடக்கூடாது என்ற கரிசனையுடன் வீரர்களின் ஆடைகளை நீக்கி நிர்வாணமாக்கினார்கள். தம்பி ஜெகன் குழம்பிப் போய் கையாலே மெய் போர்த்தான். இருவரையும் இழுத்துச் சென்று எதிரும் புதிருமாக இரு அறைகளில் அடைத்தனர். அடைத்த கையுடன் ஆறேழு போலீஸ் அதிகாரிகள் உள்ளே புகுந்தனர். பிறகு என்ன? அமர்க்களமான பந்தாட்டம் தான். குண்டாந்தடி முனைகளினால் நெஞ்சிலும் வயற்றிலும் தொடர்ந்து இடித்தபோது வீரர்கள் வீறிட்டு அலறினர்.

காலையில் துவங்கிய கைங்கரியம் மாலை ஆறு மணிக்கு ஒருவாறு ஓய்ந்தபோது அன்றைய விசார வினாயோட்டுக்கள் முடிந்தன என்றுதான் வீரர்கள் நினைத்தார்கள். முதல் 'இன்னிங்ஸ்' மட்டுமே முடிந்தது என்பது போலீஸாருக்குப் புரியும். அரை மணி நேரத்தில் அடுத்த 'இன்னிங்ஸ்' தொடங்க இருந்தது —

'காப்டன்' கணேசம தலைமையில் இடைப்பட்ட நேரத்தில், நைந்து போன ஜெகனின் சிந்தனையிலே எத்தனையோ ஏக்கங்கள்—எதிர்பார்ப்புகள்.

முதன் வேதனைகளையும் ஒரு கணம் மறந்து விட்டு, எதிரேயுள்ள அறையிலே யிருந்து ஈனக்குரல் எழுப்பும் அமிர்தலிங்கத்திற்காக ஜெகன் அனுதாபப்பட்டார். தானாவது விடுதலை இயக்கத்திலே தீவிரமாக ஈடுபட்டவன்; அவஸ்தைப் படலாம். பாவம், அமிர்தலிங்கம்! ஓர் அபிமானியாகத் தூரத்திலே இருந்தவர். அவருக்குமா இப்படி? ஜெகனின் தர்க்கவாதத்திற்கு எதிராக ஓர் 'வக்ர'வாதம் இருந்தது.

சிங்கள போலீஸாரைப் பொறுத்த வரையில் அமிர்தலிங்கம் 'குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்பு,' அமிர்தலிங்கத்தின் தந்தை தாயர் 'பெரேரா' என்பதை விசாரணையின் போது அறிந்து போலீஸார் ஒரு கணம் அசந்தனர். சிங்களத் தந்தைக்குப் பிறந்தவனு இப்படி 'இனத் துரோகம்' செய்கிறான்? சிறுவயதிலே யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்துவிட்ட தந்தை பெரேரா தரயனைக் காட்டிலும் பழுத்த சிவ பக்தன் என்பதை போலீஸார் அறியார். தமிழ்ச்சி பெற்றெடுத்த அமிர்தலிங்கத்தின் 'தாய்' மொழி தமிழ்; இதனால் தமிழ் ஈழத் 'தாயக'த்தை நாடினார். அமிர்தலிங்கத்தின் பெயர், அன்றைய நாளில் போலீஸாரால் சகிக்க முடியாத ஓர் அரசியல்வாதியின் பெயரை நினைவூட்டியதும் அவர்கள் ஆத்திரப்பட்டதற்கு இன்னொரு காரணம்.

இரவு ஏழு மணி இருக்கலாம். தனது தலைமை இரு முழங்கால்களுக்கு இடையில் புதைத்துக் கொண்டே கூனிக் குறுகிப் போய்க் குந்தியிருந்த ஜெகன், நகர்ந்து கொண்டிருந்த கனத்த பூட்டில் காலடிகளின் ஒலி தனது அறை வாயிலுக்கு எதிரே திடீரென நின்று விட்டதை உணர்ந்தார். இரும்புக் கம்பிகளினூடாக நிமிர்ந்து பார்த்த போது எதிரே இன்ஸ்பெக்டர் கணேசம இன்னும் சில போலீஸ் அதிகாரிகளுடன் நின்றான். "Take him out!"—கூச்சவிட்டான் இன்ஸ்பெக்டர். சிறையின் இரும்புக் கதவை அதிகாரிகள் திறக்கவும், அவர்களின் கைகளிலேயிருந்த சில படைக்கலன்கள் ஜெகனின் பார்வையிலே பட்டபோது இளவலின் நெஞ்சம் 'பகிர்' என்றது. அடுத்த 'இன்னிங்ஸ்' ஆரம்பம் எனப் புரிந்துகொண்டான்.

(தொடரும்)

"குழந்தைகளுக்கெல்லாம் 'சின்னசெலம்' சிங்காரவேலு, விம்கோ நகர் விஜி, தஞ்சாவூர் தங்கம்னு பேரு வெச்சி இருக்காரா... ஏன்?"

"அதுவா, இவருக்கு ரேடியோவிலே நேயர் விருப்பம்னு உயிரு!... அதுவேருந்து பெயரையெல்லாம் செலக்ட் பண்ணியிருக்காரு!"

— கணகசபை

'தூயாரா?' என்ற அர்த்தத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு கான்ஸ்டபிளைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, 'இதோ தயார்' என்ற பாவனையில் தன் இரு கைகளையும் சற்றுத் தூக்கிக் காட்டினான். அங்கே....

ஒரு கையில் ஒரு சிகரெட் அட்டையில் குண்டுகள் இருந்தன. மறு கையில் ஒரு திறந்த டப்பாவில் மினகாய்த்தூள் இருந்தது. ஏனைய ஆறு போலீஸ் அதிகாரிகளும் குண்டாந்தடிகளுடன் நின்றனர்.

'பூட்டிய இரும்புக்கூட்டின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன-சிறுத்தையே வெளியில் வா' என்று அறைகூவி அழைத்தார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன். காலம் செய்த கோலத்தினால், புரட்சி வீரன் ஜெகன், இப்போ இன்ஸ்பெக்டர் கணேகம் அழைக்கிறான். ஏற்கெனவே அடிபட்டுக் கிடந்த இளஞ்சிங்கம் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழவில்லை. சஞ்சலத்துடன் எழுந்து, அடியெடுத்து வைப்பதில் ஆர்வம் காட்டாமல் தயங்கி நின்றது. வதைபடப் போகிறவன் முதலில் வலது காலை எடுத்து வைத்தால் என்ன, இடது காலை வைத்தாலென்ன?

போலீஸார் ஜெகனைத் தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தனர். அங்கு ஒரு மேசையின் மீது வீரனைத் தலைகுப்புறப் படுக்க வைத்து கால்களுக்கும், கைகளுக்கும் விலங்கு பூட்டினார். தலையையும் கைகளையும் சில அதிகாரிகள் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொள்ள, கால்களை இன்னும் சிலர் அமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டனர். வீரனின் உடல் மீது மும்முன்களில் போலீஸார் போர் தொடுத்தனர். தலைப்புறத்தில், வீரல் நகங்களுக்குள் ஊசிகளைச் செலுத்தியதுடன், தலையை யும் முகப்புறமாக மேசையிலே அடித்து மோதினர். இடையிலே, விலாவின் இரு புறங்களிலும் குண்டாந்தடிகளால் இடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இடைக்குக் கீழே, புட்டங்களையும் (buttocks), தொடைகளையும் குண்டாந்தடிகளால் அடித்துச் சிதைத்தனர். காளை வேதனையால் கதறினான்.

சுமார் ஒரு மணி நேர தாக்குதலின் பின் மூன்று முன்களிலும் போலீஸார் 'யுத்த நிறுத்தம்' செய்தது உத்திகளை மாற்றுவதற்கே. அடுத்து, உடல் முழுவதும்—மென்மையான, sensitive பகுதிகளான மர்ம உறுப்புகள் உட்பட—

மிளகாய்த்தூளைக் கொட்டிப் பூசினார். அத்துடன் இன்ஸ்பெக்டர் கமகேயின் மினகாய்த்தூள் களிம்பு, இரும்புக்கம்பி ஆகியன சம்பந்தப்பட்ட அந்த விகார விளையாட்டும் நடந்தது. அதே வேளை, வெறிபிடித்த போலீஸ்காரர் ஒருவன் ஜெகனின் கைகளை மடக்கி வீரல்களின் கணுக்களைக் குறி வைத்துக் குண்டாந்தடியினால் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரே வேளையில் மூன்று வகையான வதைகளுக்கு இலக்காகித் துடித்துக் கொண்டிருந்த இளவல் திடீரென வாய்விட்டு 'வீல்' என்று அலறினான். குண்டாந்தடியின் குறும்புத்தனம், அதனால் மணிக்கட்டில் எலும்பொன்று முறிந்து இடது கை துவண்டது. வலி தாங்க முடியவில்லை. வலது கையினால் இடது கையைத் தாங்கிப் பிடிக்க முயன்றான். இந்த வட்சணத்தில் கை விலங்கு வேறு. இரவு 9 மணி இருக்கலாம். 'ஆ...ஊ...' என்று வேதனை தாளாது துடித்துக் கொண்டிருந்த ஜெகன், திடீரென உரத்த குரலில் அலறியபோது, அந்த 'அபூர்வ ராகங்கள்' கேட்டு அசாதாரணமாக ஏதோ நடந்துவிட்டது என்பதை இன்ஸ்பெக்டர் கணேகம் ஊகித்துக் கொண்டான். வீரனின் துவண்ட கையைக் கண்டும் காணாதவன் போல கணேகம் எழுந்து நடந்தான். அவன் காட்டிய சமிக்ஞை கண்டு பழிக்கு அஞ்சாத போலீஸ் பரிவாரம் பின்தொடர்ந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சிப்பாய்களுடன் அறையினுள் நுழைந்த டாக்டர் ஜெகனின் மணிக்கட்டைப் பார்வையிட்டுப் பக்குவமாகச் சுற்றிக் கட்டுப்போட்டார். வழக்கமாக ஒரு முறிவு எப்படி ஏற்பட்டது என்று நோயாளியிடம் கேட்பது மருத்துவ மரபு. மிஸ்டரி மரபுகள் அறிந்த இராணுவ டாக்டர் அவர். 'இங்கு இப்படித்தான்' என்பது அவருக்குத் தெரியும். நோயாளியின் மினகாய்த்தூள் படிந்த மேனி கூறுத கதையா? சிகிச்சைக்காகத் தளர்த்தி வைக்கப்பட்ட கை விலங்குகளை மீண்டும் இறுக்கினார். டாக்டர் பணித்தபடி, கட்டுப் போட்ட கை, ஆடி அசையாத வாறு கைகளைச் சற்று உயரத்தில் பிணித்து விட்டுச் சிப்பாய்கள் அகன்றனர்.

மிளகாய்த்தூளின் வெம்மையிலே எரிசின்ற உடலும், எலும்பு ஒடிந்த கையும், ஒடுங்கிய உள்ளமுமாகக் கிடந்த ஜெகனின் விசாரம் தீரவில்லை; காரணம், விசாரனை இன்னும் முடியவில்லை. அரை

மணி நேரம் கிடைத்த அவகாசம். விடுதியின் வெவ்வேறு கூடங்களிலே கொடுமைக்கு இலக்காகிக் கொண்டிருக்கும் ஏனைய விடுதலை வீரர்கள் எழுப்புகின்ற அவலக் குரல், நெருக்கடி தளர்ந்த இந்த வேளையில் மட்டும் வீரனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. அதுவும் சொற்ப நேரம்தான். மீண்டும் போலீஸாரின் பூட்ஸ் காலடி அரவம் கேட்டது.

டி. எஸ். பி. குணசிங்கா தலைமையில் வந்த ஏழு பேர் அடங்கிய போலீஸ் கோஷ்டி. 'பத்தாம்பசவி'ப் படைக்கலக் களான குண்டாந்தடிகளுடன் வீரனைச் சுற்றி வளைத்து மாமூல் முறையில் தாக்கினார். வேதனையால் முனகிக் கொண்டாலும் உடைந்த எலும்பும், உடையாத உறுதியுமாகக் கிடந்தான் வீரன். குணசிங்காவின் கேள்விகளுக்கு ஜெகன் தந்த தகவல்கள் திருப்தியாயில்லை. கராத்தே யுகத்தில் கத்திச் சண்டையா என்று டி.எஸ்.பி. கருதினான் போலும். எனவே, மறவனை மடக்குவதற்கென்று ஓர் அபூர்வ உத்தியைக் கையாண்டான் குரூர புத்தி கொண்ட குணசிங்கா. நினைத்தாலே நெஞ்சைப் பிசைகிற நிஷ்டரேம்.

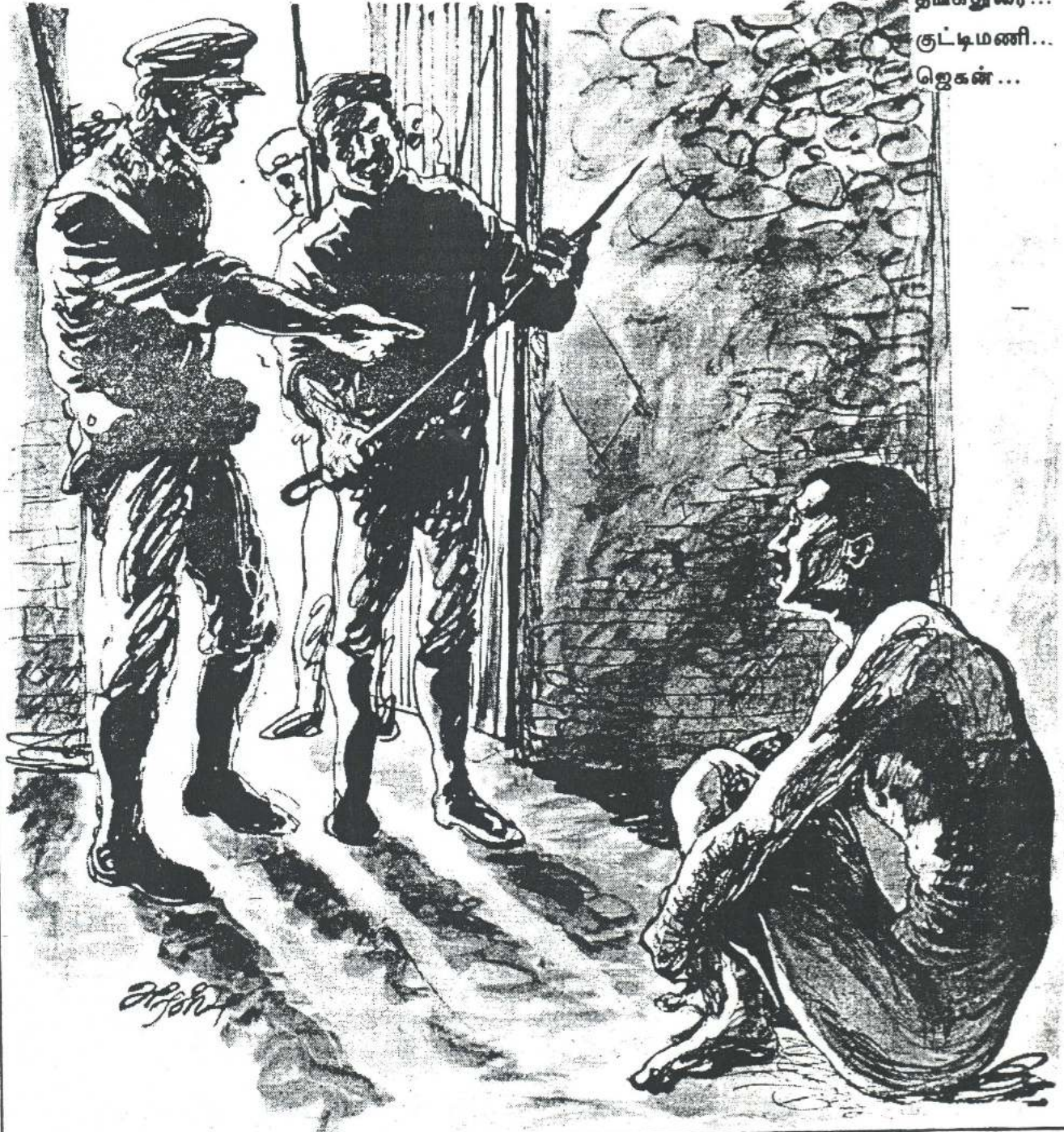
ஜெகனின் சிறுநீர்த் துவாரம் வழியே மெல்லிய 'வயர்' கம்பிகளைச் செலுத்தினான் வெறியன். வெங்கொடுமையின் வேதனை தாளாது அவலக் குரலில் முகாம் முழுவதும் அதிரும்படி அலறினான் இளவல். சிறுநீர்க்குழாய் வழியே செந்நீர் கசிந்தது. தன் புதிய உத்தி சித்தித்தது குறித்துக் குணசிங்காவின் மனத்திலே ஒரே தித்திப்பு. தமிழ்த் தம்பியின் அசாதாரணமான அவலக் குரல் கேட்டு வேடிக்கை பார்க்க ஓடி வந்த இராணுவத்தினர் இந்த 'விகார வீலைகளை' சுற்றி நின்று வெகுவாக ரசித்தனர். அவர்களுள் மது வெறியில் இருந்தவர்களுக்கு மறவன் மேலே ஒரு மையல். போலீஸ் கூட்டாளிகளிடம் குண்டாந்தடிகளைப் பெற்றுப் பத்துப் பதினைந்து அடிகளைத் தம் கைப்படப் பரிமாறினர்.

கைதான விடுதலை வீரர்கள் விசயத்தில் புலன் விசாரணைகளை போலீஸார் மேற்கொள்வது என்றும், பாதுகாப்பு ஒழுங்குகளை இராணுவத்தினர் பார்த்துக் கொள்வது என்றும் ஏற்பாடு. சில வேளைகளில், இராணுவத்தினருக்குக் குடிவெறியில்—குஷி பிறந்தாலோ, இனவெறியில் 'பசி' வந்தாலோ தமிழ்த் தசையைக் கவைக்கத் தாமும் வந்துவிடுவர்.

ஜெகனைக் கைது செய்த நேரத்தி விருந்து இருபத்திரான்கு மணி நேரத்

மார்க்குப்போலி
வெடிக் உணர்ச்சிகள்!

தங்கதுரை...
குட்டிமணி...
ஜெகன்...

மனதை நோக அடிப்பது என் நோக்கமல்ல....

தமிழ் விடுதலை வீரர்கள் அனுபவித்த கொடுமைகள் பற்றிய விவரங்களைப் படித்து விட்டு வாசகர்கள் உணர்ச்சிவசப்படுவதாகத் தெரிகிறது. வாசகர்களின் மனதை நோக அடிப்பது எனது நோக்கமல்ல. உண்மையில், இந்த வீரர்களிடமிருந்து விவரங்களைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்ட வேளைகளில் நானே பல தடவை மிகவும் திகைத்து நிற்கிறேன். இவர்கள் பற்றிய வழக்குகளில் நீதிமன்றத்தில் நாம் சாட்சியமாக முன்வைத்த இந்தச் சித்திரவதை விவரங்களைச் சில இலங்கைப் பத்திரிகைகளும் அப்போது வெளியிட்டன.

இத்தகைய சித்திரவதைகள் இலங்கையிலே மட்டும் நடப்பவை அல்ல. உலகத்தின் எத்தனையோ 'நாகரிக' நாடுகளில், திரைமறைவிலே இத்தகைய அநாகரிகக் கொடுமைகள் அன்றாடம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் (Amnesty International) அறிக்கைகள் இந்த நாடுகளை அடையாளம் காட்டிக் கண்டித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கண்டனத்துக்குள்ளான நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று. இக்கொடுமைகள் பிரத்தியேகமாகத் தமிழினத்திற்கு எதிரானவை மட்டும் அல்ல; மனித இனத்திற்கே எதிரானவை. குரூரமான இந்த உண்மைகளைப் படித்துவிட்டுப் புண்பட்ட உள்ளங்கள் என்னை மன்னித்தருள்க. காரணம், Facts are stubborn.

—காரிகாலன்

திற்குக் கடிக்காரத்தின் முட்கள் ஓய்ந்தாலும் காக்கிச் சரட்டையினர் ஓயாது உழைத்தனர். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் குணசிக்கா தலைமையில் வந்த கோஷ்டி அறையை விட்டு வெளியேறியபோது அடுத்தது என்ன நடக்குமோ என்பதில் வீரன் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இனியும் என்ன நடக்க வேண்டும்? பச்சை இறைச்சியாக உடலெங்கும் படர்ந்திருந்த காயங்கள். அவற்றை ஊற்று வாயாகக் கொண்டு பெருக்கெடுத்து உடலை நனைக்கின்ற உதிரம். உடலின் வேதனை ஒருபுறம், காய்ந்து போன குடலின் ரோதனை இன்னொரு புறம். ஊண், உறக்கம் இல்லை. உடலின் ஊனும், உதிரமும் கூட அவனுக்கில்லை என்றாகி விட்டது.

மறுநாள் காலை. மூன்றரை மணியளவில் அறையின் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு கணைகம தன் கோஷ்டியுடன் வெளியேறினான். அறைக் கதவு இரும்புக் கம்பிகளுடன் சிறைக் கதவு போல இருந்தது. குருதியைத் துடைப்பதற்கு மட்டும் வரும்போது ஜெகன் அணிந்திருந்த லுங்கியைக் கொடுத்தனர். கை விலங்குகளும் இதற்கென தளர்த்தப்பட்டன.

காலை ஐந்து மணியிருக்கும். ஜெகனை ஜமுக்காளத்தில் சுற்றி இராணுவ 'டரக்' வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு வாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டவர்கள் சுமார் எட்டு மணிக்கு முகாமுக்குத் திரும்பி விட்டனர். திரும்பி வரும்போது கள்ளுகை என்ற ஊரில் விடுதலை வீரர்களுக்குப் புகலிடம் அளித்து வந்த முருகையா என்ற நடுத்தர வயது நபரையும் கைது செய்து கொண்டு வந்தனர். வந்த கையுடன் முருகையாவுக்கு நல்ல விருந்து-ஜெகனுக்கும் தான்.

நிமால் கமகே என்ற அதிகாரிக்கு நீசபுத்தி. ஜெகனின் கட்டுப் போட்ட கையையே குறி வைத்துத் தாக்கினான். இரண்டொரு அதிகாரிகள் ஜெகனின் மார்பின் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு கைகளைப் பிடித்துக் கொள்ள, வீரல்களின் கணுக்களைக் குண்டாந்தடியினால் அடித்துச் சிதைத்தான். பின்னர், விலங்கிட்ட கைகளில் கயிறு மாட்டி மேலே தூக்கித் தொங்கவிட்டு, இரு அதிகாரிகள் இடுப்பிலே பிடித்துக் கொள்ள குதிகால்களில் குண்டாந்தடியினால் நெடுநேரமாக விளாசிக் தள்ளினான். வதைகளின் போது அடிக்கடி விடுதலை வீரர்களின் குதிகால்கள் மீது குறி வைத்து

போலீஸ் புலிகள் நீண்ட நேரம் தாக்கிய மைக்கு ஏதோ அறிவியல் அர்த்தம் உண்டு. "நாகரிகமான" அயல்நாடுகள் சிலவற்றில், 'பயங்கரவாத' தடுப்பு முறைகளில் பயிற்சி பெற்றுத் திரும்பிய இலங்கை போலீஸ் அதிகாரிகள் சிலர், அந்நாடுகளில் படித்த சித்திரவதைத் தத்துவங்களைத் தமிழ் இளைஞர்கள் மீது செயற்படுத்தி ஒத்திகை பார்த்திருக்கிறார்கள். குதிகாலில் அடித்தால் சித்தம் கலங்கும். சித்தம் கலங்கினால் வாய் திறக்கும், தகவல்கள் பிறக்கும் என்பது அவர்கள் படித்த பாடம்.

சரியாக 11 மணிக்கு 'சுபலக்ஷ முகூர்த்தத்தில்' தம்பி ஜெகன் மேல்மாடிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு முதன்முதலாகத் தலைமீழாகத் தொங்க விடப்பட்டான். சித்திரவதைச் சடங்குகளில் இதுவே சிறப்பான அம்சம். பிறகு என்ன? முதல் தடவை மூச்சுத் திணறடித்தபோது மறவனுக்கு மரணவஸ்தை போல் இருந்தது. பிறகு ஏழெட்டு தடவைக்குப் பின் பழகி விட்டது. பழகாவிட்டால்தான் என்ன?

ஜெகன் கைதான நாளிலிருந்து நான்காம் நாள் கைதானவர் சிவபாதம். சித்திரவதை நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே சிவபாதம் பிரக்ஞையற்றுச் சாய்ந்ததையும், சாய்ந்தவரை போலீஸார் தூக்கி நிறுத்தி நிற்க வைத்து அந்த நிலையிலேயே விலங்கு மாட்டி விட்டுப் போனதையும் ஜெகன் பார்த்திருக்கிறார். அதே போல, தாக்குதலுக்கு ஆளான அருணகிரிநாதன் மயக்கமுற்றுத் தடாலென விழுந்த போதும் அந்தத் தரிசனம் ஜெகனுக்குக் கிடைத்தது.

குராமும், குறும்புத்தனமும் கலந்து குரங்குச் சேஷ்டைகளில் ஈடுபட்ட போலீஸாரும் இருந்தனர். குமார குலசிங்கம் என்பவர் நடுத்தர வயதினர். கௌரவமாக வாழ்ந்தவர். அவரை அடித்து நொறுக்கித் துடிக்க வைத்ததோடு, அவமானப்படுத்தியும் அவஸ்தைக்குள்ளாக்கினார். வயதில் இளைவர்களான தமிழ் வாலிபர்களின் கண்ணெதிரே நிர்வாணக்கோலத்தில் நாணிக்கோணிய குமாரகுலசிங்கத்தின் மரம் உறுப்பிலே நூற்கயிரென்றை மாட்டி இளைஞர்கள் காணும்படி இழுத்துத் திரிந்தான் மிலேச்சனை ஒரு மேலதிகாரி. முகத்தைத் திருப்பிய காரணத்தால் ஜெகன் மேலும் உதை பட்டான். மான, அவமான உணர்ச்சிகளைத் தமிழ் மறவர்கள் பேணுவதைப் பார்த்தாலே சிங்கள போலீஸாருக்குப் பொறுக்காது!

சில மாதங்களின் பின்னர் வழக்குத் தேவைக்காக பனுகொடை இராணுவ முகாமில் தம்பி ஜெகனிடம் கேட்டுக் குறிப்புகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். ஒப்புதல் வாக்குமூலங்கள் சித்திரவதை செய்து பெறப்பட்டவை என்று நிரூபிப்பதற்கான சாட்சியங்களை நீதிமன்றத்தின் முன் வைக்க முனைந்தோம். ஆணையிறவு முகாமில், சிறைக்கூடத்தின் உள்ளே குருதி சொட்டும் காயங்களுடன் ஜெகன் கூனிக் குறுகிக் குந்திக் கொண்டிருந்ததையும், இரத்தத்தில் தெப்பமாக நனைந்து விட்ட ஜெகனின் லுங்கி ஓர் ஓரத்தில் கிடந்ததையும் குமாரகுலசிங்கம் இரும்புக் கம்பிகளினூடாகக் கண்டிருக்கிறார். கண்டதைக் கூறும்படி ஜெகன் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கில் குமாரகுலசிங்கத்தை சாட்சியாக அழைக்க எண்ணினோம். எனினும், எனக்கு ஒரு விஷயம் இயற்கையாகப்படவில்லை. "எப்படித் தான் குருதி தோய்ந்து இரத்த நாற்றம் வீசும் ஆடையென்றாலும் அதனை உடனே எடுத்து நிர்வாண உடலை மறைப்பது தான் மனித இயற்கையாக இருக்குமே தவிர, ஆடை ஒருபுறத்தில் இருக்க நீ வெற்றுமேனியுடன் வெட்கமில்லாமல் இருந்தாய் என்பது இயல்பாக இல்லையே; நீதிமன்றம் நம்பும்படியாக சாட்சியம் அமையவேண்டுமே" என்றேன். அத்துடன் "உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல" என்ற குறளையும் உதாரணம் காட்டினேன்.

இதற்கு என் அன்புக்குரிய இளவல் கூறிய பதில் என் இதயத்தைப் பிழிந்து என்னை இடிந்துபோக வைத்தது.

"என்னை நம்புகள்ளன்னை. துவக்கத்தில் எனக்குப் பெரிய சங்கடமாக இருந்தது. எத்தனை நாட்கள் பிறந்த மேனியுடன் பல போலீஸார்—இராணுவத்தினர் முன்னிலையில் நிர்வாணமாக நடமாடிவிட்டேன். நாளாக நாளாக, என் வெட்க உணர்ச்சிகளே மரத்துவிட்டதன்னை" என்றான்.

மறவனின் கண்களின் ஓரத்தில் நீர் பனித்திருந்தது. அவன் கையைப் பற்றிக் கொண்டு என் மனச் சங்கடங்களை யெல்லாம் சிறிது நேரம் மௌனத்திலே புதைத்து வைத்தேன். கன்னிமை கழியாதவன் அந்தக் கட்டிளங் காளை. அவனுக்கும் வெட்கம், மானம்; சுற்பு நெறிகள் உண்டு. நிர்வாணக்கோலத்தில் வைத்து இந்த வீரர்களின் மானபீடமான உணர்வுகளை நிர்மூலமாக்கியது பச்சை நீசத்தனமல்லவா?

(தொடரும்)

சந்திரா சுவாமிஜி.

டெல்லியில் தட்டுப்பட ஆரம்பித்திருக்கும் புதிய (பிழைக்கத் தெரியாத?) சாமியார் சந்திரா சுவாமிஜி. இவரது கணிப்பு: அடுத்த பிரதமர் ஜனதா கட்சி தலைவர் சந்திரசேகரே!

சுவாமிஜிக்கு சந்திரசேகர்மீது என்ன பிரியமோ தெரியவில்லை, அவருக்காக நிதியே திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறாராம். இதற்காகக் கலை நிகழ்ச்சிகளும் நடத்தப்

போகிறாராம். அமெரிக்காவில் ஹேமமாலினி நாட்டிய நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்து நிதி வசூல் செய்யப் போகிறாராம்! வைஜயந்திமாலா இ. காங்கிரஸுக்குப் போய்விட்டதால் இப்போது, ஹேமமாலினியை ஜனதாவுக்கு இழுத்து 'பாலன்ஸ்' செய்ய ஏதாவது திட்டம் இருக்கிறதோ, என்னவோ?

பனுகொடைக்கு...

செல்வா

கஸ்ஸுக்குள்

நூலாந்தம் இரவு பகலாக நானூ வித வதைகளுக்கும் இலக்கான விடுதலை வீரர்கள், ஓய்ந்த வேளையில் ஆங்காங்கே தூண்களோடும், சுவர்களோடும் நேராக நிற்கவோ, சீராக அமரவோ முடியாத ஓர் 'இரண்டுங்கெட்டான்' நிலையில் விலங்குகளில் பிணிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அடிபட்டுச் சளைத்த உடலும் சலித்த மனமுமாக இந்த இளைஞர்கள் ஆங்காங்கு அசதியோடு நிற்கும் காட்சி துவாரபாலகர்களை நினைவுடும்.

வந்துசேர்ந்த முன்னர் நாள் இவ்வாறு தூணோடு சேர்த்து விலங்கிடப்பட்டுத் துவண்டு கிடந்தது ஜெகனின் உடல். அந்த உடலின் மீது சிவப்பு வர்ணத்தில் தீட்டிய சித்திர வடிவங்கள் போல இரத்தம் கசிகின்ற ரணங்கள். அவற்றின் மீது இரை தேடி மொய்க்கின்ற ஈக்கள். வலியினால் நொந்து நொடிந்த உடல், பசியினால் வெந்து துடிக்கும் வயிறு. அசதியினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு அந்த அந்தர நிலையிலும் ஓர் அவலத் தூக்கம் போடுகிற தம்பி.

'டக்...டக்...' என்ற பூட்ஸ் காலடிச் சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட வீரனைத் தாண்டிக் கொண்டு இராணுவ மேஜர் ஒருவர் மிடுக்காக நடந்தார். சுமார் பத்து நிமிட நேரத்தில் மீண்டும் அவ்வழியே திரும்பிக் கொண்டிருந்த மேஜர் தொங்கிய நிலையில் தூங்க முயலும் ஜெகனை மீண்டும் ஒரு கணம் நின்று பார்த்தார். பார்த்துக் கொண்டே போனவர் தூரத்தில் காவலுக்கு நின்று அதே சிப்பாயைத் தாண்டும்போது சிங்களத்தில் இரண்டொரு வார்த்தை கூறிவிட்டுச் சென்றார். சிறிது நேரத்தில்...

ஒரு போலீஸ் அதிகாரி சூறித்த சிப்பாயுடன் ஜெகன் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்தான். தாம் செய்வது தமக்கு இஷ்டமில்லை என்பதை அந்த அதிகாரி தன் முணுமுணுப்பிலும் முகத்தின் கடுகடுப்பிலும் புலப்படுத்தியவாறே விலங்கைத் தளர்த்தி ஜெகனை உட்கார வைத்து மீண்டும் பூட்டிவிட்டுப் போனான். 'கல்லுக்குள் ஈரம்' என்பார்கள். மேஜரின் காக்கிச் சட்டையின் உள்ளேயும் அது இருந்தது. அவர் 'மேஜர்' தான்; 'மைனர்' அல்ல.

மே மாதம் 13-ம் தேதி துவக்கம் தமது சொந்தம் போன்ற வாக்குமூலங்களில் ஜெகன் கையொப்பம் இட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் பத்திரான தலைமையில் வந்த போலீஸ் கோஷ்டி அதனைப் பெற்றுக் கொண்டது. வீரன் ஒப்புக் கொண்டானோ இல்லையோ, அவற்றை 'ஒப்புதல் வாக்குமூலங்கள்' என்றார்கள். வாக்குமூலங்களில் கையொப்பம் இட்ட பின்னரும் வீரர்கள் வதைக்கப்பட்டது எதற்காக என்று பின்னர் ஜெகனிடம் கேட்டிருக்கிறேன். 'தமிழ் ஈழம் வேண்

டாம்' என்று உரத்துக் கோஷமிடும்படி கூறித் தாக்கினார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு காரணத்தை அவர் அறியார். இலங்கையில் ஆயுதப் படையினர் 'அரசியல்' நடாத்தப் புறப்பட்டதினால் தான் ஜனநாயக அரசியல் ஜனநிகண்டது.

ஜெகன் வந்துசேர்ந்த பின்னர் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட புதிய உத்திகள் தங்குரை முதலானோர் மீதும் பின்னர் பிரயோகிக்கப்பட்டன. செக்கச் சிவந்த மேனியரான தங்குரை, குட்டிமணி, தேவன் மூவரினதும் கைவிரல்களின் கணுக்களும், குதிகால்களும் குண்டாந்தடிக்களின் தாக்குதலினால் கறுத்துக் காய்த்துப் போயிருந்ததை வெகு நாட்களுக்குப் பிறகும் அவதானித்திருக்கிறேன். வீரர்கள் பலரின் உடல்நலம் தொடர்ச்சியான தாக்குதல்களினால் பின்னர் நிரந்தரமாகவே பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. உதாரணமாக, தங்குரை இருதய நோய்க்கும், தலைமீது பலமாகத் தாக்கப்பட்டதனால் நிரந்தரமான தலை வலிக்கும் ஆளானார். குட்டிமணியின் கண்களுக்குள்ளும் சில தடவை மிளகாய்த்தூளைக் கொட்டியிருக்கிறார்கள். குட்டிமணி 'ஸ்பெஷல்'களில் இதுவும் ஒன்று. இதனால் பாதிப்புற்ற கண்களின் நீர்ச்சுரப்பிகள் பின்னர் அடிக்கடி நீரைச் சுரந்து கொண்டிருந்தன. அத்துடன் குதிகால்களை முழுமையாக நிலத்தில் பதித்து நடக்க முடியவில்லை அவரால்.

வதைப்பட்ட வீரர்களுக்கு நிரந்தர பாதிப்புகள் ஏற்பட்டது போல, அவர்களை வதைத்த போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் தாற்காலிக பாதிப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கைகள் சுளுக்கிக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்! வீரர்களை அடித்து நொறுக்கிய அதிகாரிகள் இளைத்து, களைத்துப் போய் கடற்கரை காற்றோட்டத்தில் கை, கால்களை ஆட்டி அசைத்து ஆயாசம் தீர்த்துக் கொள்வார். குட்டிமணியை 'உடைப்பதற்கு' பெரிதும் சிரமப்பட்டார்கள் என்பதால் அப்படியான வேளைகளில் அவரைத் திட்டிக் கொண்டே இருப்பார்களாம். He is really a bull (அவன் நிஜமாகவே ஒரு மாடு) என்று சலித்துக் கொள்வார்களாம். வதைத்தவர்களுக்கு சலித்துக் கொள்ளவாவது முடிந்தது. தமது வேதனைகளை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்த முடியாத வதைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வாலிபர்களுக்கு அது கூட முடியவில்லை. மாண்ட இயல்புகளுக்கு முற்றிலும் அந்நியமான போலீஸ் இராணுவப் படையினர் தவிர்ந்த வேறுமனித சஞ்சாரமற்ற ஆணையிறவு இராணுவ முகாமிலே, ஜீவாக்கினை களுக்கு இலக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் இரவு பகலாக எழுப்புகின்ற அவலக் குரல் - ஓயாத ஓலம் - மனிதாபிமானிகளின் செவிகளுக்கு எட்டாது கடற்கரைக் காற்றோடு கலந்து எதிரொலிக்கும்.

கர்தாலன்

வீரர்கள் சட்ட விரோதமான காவலில் (Illegal custody) வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறி கொழும்பு அப்பீல் நீதிமன்றத்தில் ஆட்கொணர்வு மனுக்களை (Habeas Corpus Application) தாக்கல் செய்தோம். அட்டர்னி ஜெனரல், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆகியோருக்கு நீதிமன்ற நோட்டீஸ் அனுப்ப உத்தரவிட்ட வேளையில், நீதிமன்றம் எமது விண்ணப்பத்தின் பேரில், வீரர்களை அரசாங்க மருத்துவர் ஒருவர் பரிசோதிக்க வேண்டும் எனவும் பணித்தது. (இந்த மனுக்கள் தொடர்பான வழக்குகள் அனைத்திலும் அப்பீல் நீதிமன்றத்தில் எமது சீனியர் வழக்கறிஞராக இலவசமாக ஆஜரானவர் வி.எஸ். ஏ. புள்ளாநாயகம் என்ற பெரியார். இலங்கையின் சொலிசிடர் ஜெனரலாக சிரிமா பண்டாரநாயக்கா அம்மையாரின் அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகித்த இவர், அன்றைய நீதியமைச்சரும், பண்டாரநாயக்கா அம்மையாரின் மருமகனுமாகிய பீலிசுடையஸ், பண்டாரநாயக்காவின் கெடுபிடிகளினால் பதவியைத் துறந்தவர். பதவி துறந்த பின் வழக்கறிஞராகத் தொழில்நடாத்தி உயர்மன்றங்களான சுப்ரீம் கோர்ட்டிலும், அப்பீல் கோர்ட்டிலும் சிறப்புடன் விளங்கியவர். சுப்ரீம் கோர்ட்டில் சிரிமா பண்டாரநாயக்கா அம்மையாருக்காகவும், சில வழக்குகளில் ஆஜராகி அமரக்களப்படுத்தியிருக்கிறார். இப்பெரியாருக்கு ஜூனியராகவும், எதிராகவும் பல வழக்குகளில் ஆஜராகியிருக்கிறேன். அஞ்சாமையும் அறிவுச் செருக்கும் சத்திய வேட்கையும் கொண்ட திரு. புள்ளாநாயகம், மறைந்த தமிழ்த் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களின் ஜூனியராகத் தொழில் பயின்றவர். சிறைப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களுக்காக அடிப்படையிலே உரிமைகளைக் கோரி உச்ச நீதிமன்றங்களிலே கர்ஜனை செய்த இச்சிங்கம் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு கண்களை மூடிய சேதியை அறிந்து மிக வருந்தினேன்.)

வீரர்களை வைத்தியப் பரிசோதனைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என உத்தரவு வந்தவுடன் தாக்குதல்களின் உக்கிரம் சற்று தணிந்தது. சுமார் இரண்டு வார கால இடைவெளியில் காயங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்த ஆற்றுவதில் போலீஸார் கவனம் செலுத்தினர். வீரர்களின் உடலின்மேல் திட்டத்திட்டாக உறுத்திக் கொண்டிருந்த குருதிக் கறைகளைக் கழுவதற்கென முகாமெத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த

ஈரம்!

தங்குரை... குட்டிமணி...
ஜெகன்...

கடலின் நீர்த்தேக்கத்திலே அவர்களைக் குளிப்பாட்டினார்.

மே மாதம் 26-ம் தேதி குட்டி மணியை மருத்துவர் பரிசோதித்தார். பரிசோதித்தார் என்பதைவிடப் பார்வை யிட்டார் என்பதே பொருத்தமானது.

டாக்டர், குட்டிமணியைப் பார்வை யிட்ட போது சிகிச்சை அறையின் உள்ளேயும், வெளியேயும் போலீஸ்-இராணுவ அதிகாரிகள் காணாத திட்டிக் கொண்டு நின்றனர். காப்டன் தர்ம ரத்னா, சி.ஐ.டி. இன்ஸ்பெக்டர் அமுனு கமவுடன் அறையினுள்ளே நின்றார். குட்டிமணியின் உதடுகள் அசையவில்லை. இதனால் உண்மைகள் ஊமைகளாயின. விவரம் புரிந்த டாக்டர் தமது அறிக்கையில் இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதினாரே இரண்டு வார்த்தை: He looks excited (குட்டிமணி பரபரத்துக் காணப்படுகிறார்) என்று. மார்பிலே 'ஸ்டெதஸ் கோப்பை' வைத்துப் பார்க்காதே 'ஸ்டென் கன்'னை வைத்துப் பார் என்பது போல, பட்டாளத்தினர் அணி வகுத்து நின்றதைக் கண்டு குட்டிமணி மட்டுமா பரபரத்தார்? - டாக்டரும் தான்.

குட்டிமணி எல்லா வீரர்களினதும் 'வஞ்சிக்கப்பட்ட' வயிறின் சார்பில் குரல் கொடுத்தபோது காப்டன் தர்ம ரத்னா ஆத்திரப்படவில்லை. அமைதியாகவே கூறி வைத்தார். "உங்களுக்கு இங்கே உணவு தருவது ஊட்டத்துக்காக அல்ல; வழக்கு முடியும்வரை உங்களை உயிரோடு வைத்திருக்க மட்டுமே, புரிந்ததா?" என்றார்.

1981-ம் ஆண்டு மே மாதம் 31-ம் தேதி இரவு யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் தலைவிரித்தாடிய அராஜகம் தமிழ் மக்களின் நினைவிலே விசாரமான தழும்பாக நிலைத்துவிட்ட ஒரு பயங்கரமான அனுபவம். சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் கட்டிக்காக்க வேண்டிய போலீஸ் பட்டாளம் அன்றிரவு திட்டமிட்டுச் செய்த அட்டூழியங்களினால் யாழ்ப்பாண மாநகரத்தையும் சுற்றியிருந்த சில சிற்றூர்களையும் தீக்கவாலை பற்றிக் கொண்டது. தென் கிழக்கு ஆசியாவிலேயே அரிய பெரிய அறிவுக் களஞ்சியமாக உருப்பெற்று வந்த யாழ்ப்பாணப் பொது நூல்நிலையத்தின் பெரும்பகுதி தீக்கிரையானது. கிடைத்தற்கரிய லட்சக்கணக்கான நூல்கள் அந்த அக்னிப் பிரவாகத்திலே அழிந்து போயின. யாழ்ப்பாண எம். பி. யோகேஸ்வரன் அவர்களின் வீடு சாம்பல் மோடாயிற்று. எம். பி-யும், மனைவியும் மபிரிழையில் உயிர் தப்பினர். தமிழ்த் திணைசரி ஒன்றின் அலுவலகமும் அச்சு யந்திரங்களும்

தகனம் செய்யப்பட்டன. பஜார் முழுவதும் பல்பமாகி விட்டது. கோடிக் கணக்கான சொத்துக்கள் கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. போலீஸ் ஐ. ஜி-யும், பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகளும் போலீஸ் கலவரத்தைக் கட்டுப்படுத்த யாழ்ப்பாணத்துக்கு விரைந்தனர். ஜூன் 2-ம் தேதி எம்ஜென்சி நிலைமை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் ஊரடங்குச் சட்டமும் அமலாக்கப்பட்டது. ஊரடங்குச் சட்டம் அமலுக்கு வந்திருந்த நேரங்களிலும் அச் சட்டத்திற்குப் பொறுப்பானவர்கள் ஊர்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தகைய பின்னணியிலேதான், தமிழ் இளைஞர்களின் எதிர்த் தாக்குதலை எதிர்பார்த்து பந்தோபஸ்து நடவடிக்கையாக ஆணையிறவு இராணுவ முகாமி விருந்த தமிழ் வீரர்களை ஜூன் 5-ம் தேதி பனுகொடை இராணுவ முகாமுக்கு அவசர அவசரமாக 'ஏற்றுமதி' செய்தனர்.

'From the frying pan into the fire' என ஒரு பழமொழி உண்டு. ஆணையிறவு விருந்து பனுகொடைக்குப் பயணம் போவது சற்று வித்தியாசமானது; எரியும் நெருப்பிலிருந்து எண்ணெய்ச் சட்டிக்குள் மீண்டும் பாய்வது போல் ஓர் அல்ப 'முன்னேற்றம்' என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

பனுகொடை இராணுவ முகாமில் தங்குதலை, குட்டிமணி, ஜெகன், தேவன், நடேசதாசன் ஆகியோர் 'ஆபத்தானவர்கள்' என்று கருதப்பட்டதால் தனித் தனி சிறைக்கூடங்களில் அடைக்கப்பட்டனர். ஏனையோரை இருவர், மூவராகக் கூட்டாக வைத்துப் பூட்டினர். இரவில் தூங்க முடியாதபடி வெகு பிரகாசமான பல்புகளை மாட்டி கண்கள் கூகம்படியாக ஒளிபாய்ச்சியிருந்தனர். இதனால் இரவில் தூங்க வேண்டுமானால் இவர்கள் முகம் குப்புறப் படுக்க வேண்டும். குறித்த 'ஆபத்தானவர்கள்' ஐவருக்கும் இரவில் சிறையினுள்ளே தூங்கும் போதும் கைகளை விலங்குகளினால் பிணித்தே வைத்தனர். கடுங்குளிர் வாட்டும் இரவுகளில் கைதிகளுக்குக் கம்பளிப் போர்வையா தருகிறார்கள்? கையாலே உடல் போர்க்கவும் வாய்ப்பில்லை. பல தடவைகளில் விலங்கு மாட்டிய கைகள் இரத்த ஓட்டம் தடைப்படுவதால் மரத்து விடுவதுண்டாம்.

இந்தக் கைவிலங்கு சமாசாரம் வீரர்கள் பனுகொடைக்கு வந்து சுமார்

ஓராண்டு கழிந்து, வழக்குகளைத் தொடங்கிய பின்தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அவல வாழ்க்கை அவர்களுக்குப் பழகி விட்டதால் இது குறித்துச் சிரத்தை யுடன் அவர்கள் என்னிடம் கூறவில்லை; கதையோடு கதையாக 'தூங்குவது சிரமம்' என்று மட்டும் சொன்னார்கள். நெருப்பிலே நடந்தவர்களுக்கு இது ஒரு அவலமா? எனினும் அனுபவித்த கொடுமைகள் போதாதா என்பது எனது ஆதங்கம். இச்செய்தி அறிந்த நாள்தொட்டு என்னால் இரவில் நிம்மதியாக உறங்க முடியவில்லை. இந்தப் போராளிகளைப் பிணித்திருந்த கை விலங்கின் நெருடல்களை நித்திரையில் அனுபவிக்கத் தொடங்கினேன். சட்ட ரீதியாக எவ்வளவோ முயன்றும் கை விலங்குகளை அகற்ற முடியவில்லை. நீதி மன்றத்தில் நாம் முறையிட்ட போது அங்ஙனம் அவர்கள் விலங்கில் பிணிக்கப்படுவதில்லை என நீதிபதியிடம் இராணுவ அதிகாரிகள் பொய் கூறினர். இராணுவத்தினர் கூறிய பதிலைக் கொண்டு இரவில் இவர்களுக்கு விலங்கிடும்படி விசேட உத்தரவு எதுவும் கிடையாது என்று புரிந்து கொண்டேன். இந்தப் பிரச்சனையை சட்ட ரீதியாகத் தீர்க்க முடியாது என்பதால் அரசியல் ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்த நினைத்து தலைவர் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் உதவியை நாடினேன். ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனவுக்கு மிகவும் வேண்டிய வரான பேராசிரியர் ஏ. ஜே. வில்சன் கனடா நாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றுவார். தமிழர் விடுதலை கூட்டணிக்கு அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் சமரசத்தை ஏற்படுத்துவதில் ஈடுபட்டு என்னைப் போன்றவர்களின் கிண்டலுடனத்திற்கும் விரோதத்திற்கும் இல்லக் காணவார். அப்போது ஜெயவர்த்தனவின் அழைப்பின் பேரில் தமிழர் தலைவர்களைச் சந்திப்பதற்கென இலங்கை வந்திருந்தார். அமிர்தலிங்கம் மூலம் தகவலறிந்த பேராசிரியர் வில்சன் தாம் போராளிகளுக்கு விரோதமானவர் அல்ல என்பதையும், ஜெயவர்த்தனவும் நியாயமானவர் என்பதையும் என் போன்றோருக்கு நிரூபித்துக் காட்ட விரும்பினார் என்றே நினைக்கிறேன். தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்தாரா அல்லது சொல்வாக்கைப் பிரயோகித்தாரா என்று தெரியவில்லை. அன்றுடன் இரவில் கை விலங்குகள் பிணிக்கப்படவில்லை. என்னால் சற்று நிம்மதியாக உறங்க முடிந்தது. காரணம் எதுவாயினும், கைக்கரியத்தை முடித்த வில்சன் அவர்களுக்குப் பத்திரிகை வாயிலாகப் பரிசு மாகவே நன்றி கூறினேன். பேராசிரியருக்கும் இதனால் போராணந்தமே.

"மருத்தை ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு மாத்திக் குடுத்து உங்க போலிக்கு டாக்டர்!"
"என்?"
"காக்கக்கிலே இப்போ பின்பக்கமா நடக்க ஆரம்பிச்சிட்டேனாம்!"

வீரர்களிடம் பெற்ற ஒப்புதல் வாக்கு மூலங்கள் அரசாங்கத்திற்கு நல்ல அறுவடையைத் தந்தது. பனுகொடைக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்த வேளையிலேயே தங்குதலையின் இயக்கத்தினருக்கு எதிராக மட்டும் தாக்கலாவதற்குத் தயாராயிருந்தவை ஒன்பது வழக்குகள் — கொலை வழக்குகள், கொள்ளை வழக்குகள்...!

(தொடரும்)

சூங்கதுரையின் இயக்கத்தினால் குறிப்பாக குட்டிமணி மீது போலீஸாரின் குரோதம் அதிகம் என்பதாலோ என்னவோ, எட்டு வழக்குகளில் அவர் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டார். அவற்றில் ஆறு கொலை வழக்குகள். ஜெகனுக்கு எதிராக ஆறு வழக்குகள் — நான்கு கொலை வழக்குகள் உட்பட. தங்கதுரை நான்கு வழக்குகளில், குற்றஞ்சாட்டப் பட்டிருந்தார். ஒன்று, இரட்டை கொலை - கொள்ளை வழக்கு; இன்னொன்று, கொலை முயற்சி வழக்கு.

வீரர்களுக்கு எதிராக ஜோடிக்கப்பட்ட வழக்குகளின் புனைவுகளும் வனைவுகளும் எவ்வாறிருப்பினும், சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு சரித்திரம் உண்டு. சமூக விரோதிகளும், இனத் துரோகிகளும் சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒருபுறம் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத கையாலாகாத தனம்; மறுபுறம் கொலை நடந்தவுடன் திறந்த கிப்பைக் கச்சிதமாக மூடிவிட வேண்டுமே என்ற அங்கலாய்ப்பு. போலீஸார் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் மேலிடம் புருவத்தை நெறித்திருக்கிறது. விடுதலை வேட்கை யுடன் கனமடப் புறப்பட்ட வீரர்களைப்

பின்னர் கைது செய்தபோது இதுதான் சாக்கென்று ஆட்களுக்குப் பொருத்த மாகக் குற்றச்சாட்டுக்களை 'வேட்டித் தைத்து' அணிவித்திருக்கிறார்கள்.

குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோர் மீது போலீஸ் அதிகாரிகளைக் கொன்றதாக போலீஸார் புனைந்த வழக்குகள் பல. இவற்றுள் ஒன்று இன்ஸ்பெக்டர் பத்ம நாதனைக் கொன்றார்கள் என்ற குற்றச் சாட்டு. யார் இந்த இன்ஸ்பெக்டர்?

தீவிரவாத இளைஞர்களின் கன்னி முயற்சிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது புலோவி வங்கிக் கொள்ளை. தீவிரவாதிகள் கத்திகளைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்த

சாமிசேவைகள்

தங்கதுரை...
குட்டிமணி...
ஜெகன்...

கால கட்டம் அது. அந்த வழக்கில் குற்றம்சாட்டப்பட்டபதினானூர் களில் ஒருவர் இறந்துவிட, மீதி பத்துப் பேர் சார்பிலும் சீனியர் வழக்கறிஞர் எம். சிவசிதம்பரம் எம். பி. அவர் களுடன் கொழும்பு ஹைகோர்ட்டில் நானும் ஆஜராகியிருந்தேன். இளைஞர் அணிகளில் ஈடுபாடு காட்டிய ஓர் இளம் பெண்ணையும், போலீஸார் சந்தேகத்தின் பேரில் கைதாக்கி அக் கொள்ளை தொடர்பாக விசாரணை செய்தார்கள். புலன் விசாரணை மேற்கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதன் குறித்த நங்கையை நிர்வாணமாக்கிப் பெண்மையைத் தூஷிக்கும் வகையில், சில அசிங்கமான உத்திகள் மூலம் அப்பெண்ணைக் கிசாடுமைப்படுத்திய தகவல்கள் இளைஞர்கள் வட்டாரத்திற்கு எட்டியிருக்கின்றன. கொதித்துப் போன இளைஞர்களின் கோபாக்கினி, துப்பாக்கிக் குண்டுகளாகி பத்மநாதனின் மார்க்கைத் துண்டிடுகின்றன. கொலைக் குற்றத்திற்கு இலக்கானவர்கள் குட்டிமணியும், ஜெகனும்.

சிவநேசன் என்ற போலீஸ் அதிகாரியைக் கொன்றதாகவும், குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோர் மீது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. பொதுமக்கள் மத்தியிலே நாளாந்தம் பயங்கரமான வெறியாட்டம் நடாத்துவது இந்த அதிகாரியின் பொழுது போக்கு. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குடிசைகளுக்குத் தீயிட்டு அடிக்கடி அராஜக தர்பார் நடத்தியிருக்கிறார் இந்த அதிகாரி. 'சட்டம் என் கையில்' என்பது இவரின் சதுர்வேதமாக இருந்தது.

நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளை - கொலை வழக்கில் தங்கதுரை இயக்கத்தின் தளகர்த்தர்கள் அனேகர்மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. தங்கதுரையுடன் குட்டிமணி, தேவன், நடேசதாசன், ஸ்ரீ சபாரத்தினம், சிவபாதம் ஆகிய ஆறு பேரையும் வழக்கில் சம்பந்தப்படுத்தினர். இவர்களுள் தங்கதுரையின் இயக்கத்திற்கு இப்போது பொறுப்பாக இருக்கும் ஸ்ரீ சபாரத்தினம் போலீஸாரின் கையில் சிக்கவில்லை. குற்றம் சுமத்தப்பட்ட ஆள் இல்லாமலே வழக்கு நடாத்துவதற்கு (Trial in Absentia) இலங்கையின் குற்றவியல் சட்டம் இடமளிக்கிறது. நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளை தொடர்பாக குற்றவாளிகளுக்கு உதவியதாகவும் உடந்தையாக இருந்ததாகவும் இரு வேறு வழக்குகளில் மரியாம்பிள்ளையும் குமாரகுலசிங்கமும் மாட்டப்பட்டிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர, குமார், ஸ்ரீகுமார், யோகராஜா, உதயணன், ரமணாகரன் ஆகிய இயக்கத்தினரும் பல்வேறு வழக்குகளில் பங்காளிகளாக்கப்பட்டனர்.

இவர்களுள் குமார் என்பவர் ஓர் அபூர்வமான பிறவி. 'இந்திய வம்சா வழியினர்' என இலங்கை அரசினால் பிரித்து அடையாளம் காட்டப்படுகிற மலையகத் தமிழர். வல்வெட்டித்துறையில் காதல் கடிமணம் புரிந்ததால் தீவிரவாத வட்டத்துக்குள் சிக்கியவர். தனக்கு நேர்ந்த வதைகளையும் தன் சோகக் கதைகளையும் தலையெழுத்து என நினைத்துக் கொண்டு வாளாவிருப்பவர். இவரைப் பனுகொடைச் சிறையில் சந்தித்தபோது இவர் கவலையெல்லாம் இன்னொருவரைப் பற்றியது. "என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். நான் செத்தால் ஒன்றும் கெட்டு விடாது. குட்டிமணிதான் பாவம். சிப்பாய்கள் நிறைய குரோதத்துடன் இருக்கிறார்கள். குட்டிமணியை எப்படியாவது கொன்று விடுவார்கள். அந்த ஜீவனைக் காப்பாற்ற ஏதாவது செய்யுங்கள். ஒரு அது பச்சைக் குழந்தை" என்றார். என்ன அர்த்தத்தில் இப்படிக்கூறினாரோ தெரியவில்லை. விளைவுகளை நோக்காது அடிக்கடி நெருப்பிலே கையை வைக்கும் குட்டிமணியை நினைத்துக் கொண்டாரோ என்னவோ, தன் சொந்த இளம் மனைவியையோ, மழலைச் செல்வத்தையோ நினைந்து உருகாத இந்த அபூர்வ 'துறவி' குட்டிமணி மீது கொண்ட பாசத்தை நினைந்து அதிசயித்தேன். பின்பு வெலிக்கடைச் சிறைக்கூடத்திலே குமாரமும் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். இன்று வறுமையும், வெறுமையுமாக குமாரின் அபலை மனைவியும், குதலை மகனும் தவிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீகுமாரும் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தவர். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் உரும்பிராய் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். தீவிரவாத இயக்கங்களின் துருவ நட்சத் திரங்கள் போன்ற இளைஞர்கள் சிலர் இந்த ஊர் மண்ணிலேதான் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இதனால் உரும்பிராய் என்ற ஊர், போலீஸ் இராணுவத்தினரின் கண்களை உறுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு களம். இங்கு நிறுவப்பட்டிருந்த சிவகுமாரனின் சிலை இளம் உள்ளங்களின் உணர்வுகளுக்கு ஓர் ஊற்றுவாய். இளம்

மனைவியும், இரு குழந்தைகளும் அனாதரவாகப் பரிதவிக்க, ஸ்ரீ குமார் வெலிக்கடைக் கொலைக்களத்திலே பவியிடப்பட்டிருக்கிறார். குறித்த உதயணனும், ரமணாகரனும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளதாக அறிவினேன்.

தங்கதுரையின் இயக்கத்தினருடன் துவங்கிய போலீஸாரின் மனித வேட்டையில் பின்னர் பல்வேறு தீவிரவாத இயக்கங்களின் இளைஞர்களும் சிக்கினார்கள். பனுகொடை இராணுவச் சிறைக்கூடங்களில் தமிழ் இளைஞர்களின் ஜனத்தொகை நாற்பது.....ஐம்பது என தொடர்ந்து அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. பனுகொடை முகாமுக்குப் பயணம் வரும் இளைஞர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் - குருநகர் முகாமும், ஆணையிறவு முகாமும் Transit camps போல. மிடுக்குடன் வரும் இளஞ்சிங்கங்களின் துடுக்கையும், வீரச்செருக்கையும் நமக்கு ஏற்கெனவே 'அறிமுகமான முறைகளில்' அடக்கி பனுகொடை முகாமுக்கு அனுப்புவார்கள்.

ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களில் ஒப்பங்கள் இட்டுவிட்டு பனுகொடை சிறைக்கூடத்தில் காத்துக் கிடந்த வீரர்கள் ஆணவரும் நீதிமன்றங்களின் முன் தாம் நிறுத்தப்படும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஆண்டுக் கணக்கில் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்தும் நீதிமன்றத்தின் படிக்கட்டுகளைக் காணாமலே வெலிக்கடைப் பனுகொடையில் பரகதி அடைந்த வீரர்களும் இருந்தார்கள். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த துரைராசா, யாழ்ப்பாணத்தில் மாவட்டபுரத்தைச் சேர்ந்த இராசரத்தினம் முதலான பலர் இந்தப் பட்டியலில் அடங்குவர். இவர்கள் மீது என்ன குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தலாம் என்பது குறித்து நிச்சயிக்க முடியாமல் போலீஸார் மாதக் கணக்கில் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின் யாருக்கும் பிரச்சனை இல்லாமல் வெலிக்கடையிலே வெட்டிக் சாய்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பரந்தாமன் என்ற இளைஞன் தங்கதுரை முதலானோர் கைதாகி பல மாதங்களின் பின் பனுகொடை சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவர். கொழும்புக் கோட்டை மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றத்தில் இந்த இளைஞனக்காக ஆஜராகியிருக்கிறேன். நீதிமன்றத்தின் திறந்தவாயில்களை எல்லாம் ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவத்தினர் அணிவகுத்து அடைத்துக் கொண்டு நிற்பது அவர்களின்

காங்காலன்

"ஒண்ணரை வருஷமா சுழுத்திலே சுளுக்கு டாக்டர்!"
 "ரொம்ப நல்லாயிருக்கு... இவ்வளவு நாளா ஏன் வரல்லே?"
 "இப்பதான் டாக்டர் என் வலதுபக்கம் உட்கார்ந்திருந்த வேடி டைப்பிஸ்ட்டை இடம் மாத்தினாங்க!"

"கணவன், மனைவி ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே பிராக்டிஸ் நடத்துங்க.. வாணாமனு சொல்லலை... அதுக்காக இப்பிடங்களா?"

"நான் பத்திரிகை நடத்தி பிறகு அரசியலில் குதித்தவன்.. ஆகவே, வரும் தேர்தலில் ஒரு தொகுதியில் வேட்பாளராக நிற்பதோடு, இலவச இணைப்பாக கூடவே இன்னொரு தொகுதியில் நிற்கப் போகிறேன் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்..."

- டி.கே. பாஷா

பந்தோபஸ்து நடவடிக்கை. இந்தப் பாதுகாப்புப் பரபரப்புக்குள் சிக்கிக் கொண்ட இளைஞனின் வயோதிகத் தாயார் இனந்தெரியாத மருட்சியுடன் பரக்கப் பரக்க அங்குமிங்கும் தன் பிள்ளையைத் தேடித் தவிப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பிள்ளையைத் தரிசிப்பதற்கென்றே வெகு பிரயத்தனத்துடன் கொழும்புக்கு யாத்திரை வரும் இந்த அம்மையார் தரிசனம் கிடைக்காமல் நொடிந்த நெஞ்சுடன் திரும்பிய வேளைகளும் உண்டு. இத்தனைக்கும் பரந்தாமன் செய்த குற்றம் இந்தியாவிலிருந்து - வெடி குண்டு இறக்குமதி செய்தார் என்பதல்ல - ஈழ பிரச்சனையை விமரிசிக்கும் சில சஞ்சிகைகளுடன் வந்திறங்கினார் என்பதுதான்!

அவை தேச வீரோதமான நாசகார இலக்கியங்கள் என்று போலீஸார் நீதிமன்றத்தில் பிரலாபித்தார்கள். பனுகொடையிலும், வெலிக்கடையிலும் வைத்துப் பலவிதத்தில் துன்புறுத்தப்பட்ட இந்த இளைஞன் மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றம் குற்றச்சாட்டினின்றும் விடுதலை செய்த பின்னரும் அமைச்சரின் ஆணையின்பேரில் தொடர்ந்தும் சிறையில் வைத்தனர். வெலிக்கடைப் படுகொலைக்கு சுமார் ஒரு மாதத்திற்கு முன்புதான் இந்த இளைஞர் அதிர்ஷ்ட தேவதையின் அனுக்கிரகத்தால் விடுதலை பெற்றார்.

பனுகொடையிலிருந்து வீரர்கள் தமக்கு எதிராகக் குற்றப் பத்திரிகைகள் தாக்கவாகி தாம் நீதிபதியின் முன் நிறுத்தப்படும் நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தமைக்குக் காரணம், நீதிமன்றத்தின் நெடிய சுதவுகள் திறந்தால், திறந்த சுதவுகளின் வழியே நியாயங்கள் பறந்து வரும் என்ற நினைப்பு ஆல்வ. பூட்டிய கூட்டினுள்ளே புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் உணர்வுகளுக்குச் சற்று தேறுதல் தேவைப்பட்டது. 'காக்கிச் சட்டை கனோடு' வாழ்ந்து சலித்துவிட்ட மனத்துக்கு கறுப்புச் சட்டை போட்ட வழக்கறிஞர்களைக் காணவும், உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களையும் சந்திக்கவும் போதிய சந்தர்ப்பமும், புதிய சூழ்நிலையிலே சுதந்திரமான காற்றைச் சுவாசிக்கும் வாய்ப்பும் நீதிமன்றத்திலே கிட்டும் என்று நம்பினார்கள்.

வீரர்கள் பனுகொடைக்குத் திரும்பி வந்து சுமார் ஒரு மாத காலம் கழிந்திருக்கலாம். அருணகிரிநாதன், மரியாம் பிள்ளை, குமாரகுலசிங்கம் ஆகியோரின் வாக்குமூலங்களைப் பதிவு செய்ததற்கென கொழும்பு பிரதம மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் கூட்டிச் சென்றனர். மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் புறப்படுவதற்கு முன்பாக வெப்பிணைட்ட உடுகம்பொல இந்த மூவரிடமும் நயமாகவும், பயமாகவும் நாலு வார்த்தை கூறி வைத்திருக்கிறார். அதாவது, அவர்களுடைய வாக்குமூலங்கள் எப்படி அமைய வேண்டும் எனவும், மீறி வேறுவிதத்தில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் கூறியால் திரும்பி வரும்போது அவர்கள் மீது குழைமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடமிருந்து திரும்பிய வீரர்கள் வெப்பிணைட்ட விரும்பியதைச் செய்யாத காரணத்தால் குழைமையான நடவடிக்கைகளுக்கு ஆளானார்கள்.

அவர்களை நையப்புடைத்து விட்டு தொடர்ச்சியாகப் பதினான்கு நாட்கள் பகல்வேளைகளில் நுனிக்காவில் 'செந்தும்' நிலையில் நிற்க வைத்துக் கைகளை உயர்த்தி விலங்கிலே பிணைத்து வைத்தனர்.

ஞானசேகரம் (என்ற ராஜன்) முருந்த னுடைய இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன். இவருக்காகவும் வழக்குமன்றத்தில் ஆஜராகியிருக்கிறேன். வீரமும், விவேகமும், வேகமும் கொண்ட இந்த மறவன் ஓர் அற்புதமானவன். மன்னர் மாவட்டக் காடுகளிலே போலீசாருடன் மோதிய வேளையில் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைத்த காரணத்தால் உடல் ஊனமுற்றவர். இரண சிகிச்சையைத் தொடர்ந்து இந்த வீரனுடைய சிறுநீரகங்களில் ஒன்று செயலற்று விட்டது. குடரிலே சில அடிகள் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு விட்டன. காலொன்று உணர் விழந்து விட்டது. சிறு தடியினைத் தாங்கியே அந்தக் காலு நகர்த்துவார். உடல் வலுவிழந்தாலும் உள்ளத்தை வலுநாயுத மாக்கினார். மட்டக்களப்புச் சிறையை உடைத்துக் கொண்டு தப்பிய மறவர்களில் இவரும் ஒருவர். உடல் நோய்க்கு சிகிச்சையின்றி ஊட்டமுள்ள உணவும் இன்றி பனுகொடை சிறைக்கூடத்திலே அசதியினால் வாடிச் சுருண்டு படுத்திருந்த இந்த இளைஞனை இராணுவ அதிகாரிகள் தான் அவ்வழியே வந்தபோது எழுந்து மரியாதை செய்யவில்லை என்ற சாட்டில் ஈவிரக்கமின்றி அடிக்கடி உதைத்திருக்கிறார்கள்.

சித்திரவதை என்று சொல்ல முடியாத இராணுவத்தினரின் சில்லறைத்தனமான தாக்குதல்களை வர்ணிக்க தம்பி ஜெகன் உருவாக்கிய ஒரு சொல் உண்டு— 'சொறிச் சேட்டை' என்றார். ஒரு நாள் இரு சிப்பாய்கள் தமது 'பாத் ரூம்க்' குள் வைத்து ஜெகனைத் தாக்கி இளவலின் தலையைக் கழிப்பறையின் குழியினுள் அமுக்கியிருக்கிறார்கள். திமிறிக் கொண்டு எழுந்த இளவல் விளைவுகளை எண்ணாது இரண்டு சிப்பாய்களையும் ஒரே நேரத்தில் அடித்து விழ்த்திவிட்டுச் சென்று சற்று நியாய புத்தி படைத்த ஒரு இராணுவ அதிகாரியிடம் முறையிட்டிருக்கிறார். 'தாம் இருவரும் ஜெகன் கையில் அடிபட்டோம்' என்ற தேதியை வெட்கத்தின் காரணமாக சிப்பாய்கள் மேலதிகாரியிடம் கூறவில்லை. ஜெகனைப் பழி வாங்கச் சமயம் பார்த்திருந்த சிப்பாய்கள் அதிர்ஷ்டவசமாக திடீரென்று மாற்றலாகி வேறிடத்துக்குப் போய் விட்டார்கள்.

இச் செய்திகளை ஜெகன் பிறிதொரு நாள் என்னிடம் கூறியபோது சிப்பாய்களை எதிர்த்துத் தாக்கிய செயல் எவ்வளவு பேதமையானது எனக் கடிந்து கொண்டேன். அவர்களுடைய ஆதிக்கத்திலுள்ள சிறைக்கூடத்தில் பழிவாங்கும் செயலாக ஜெகனின் உயிருக்குக்கூட அவர்கள் தீங்கிழைக்கலாம் என எச்சரித்தேன். "சித்திரவதையைக்கூடத் தாங்கலாம். எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படியான 'சொறிச் சேட்டை' களைப் பொறுத்துக் கொள்வது?" என்று பதிலுக்குப் பொருமினார் ஜெகன்.

(தொடரும்)

இலங்கை அரசியலமைப்புச் சட்டம் படிப்பதற்கு மிகவும் கவையான ஒரு கற்பனைக் கருவியும். அதன் மூன்றாம் அத்தியாயம் 'அடிப்படை உரிமைகள்' என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட அருமையான ஒரு சிறுகதை. இந்த அத்தியாயத்தில் பதினேராவது பிரிவு பண்ணுகின்ற பாசாங்கு வெகு அலாதிமானது. 'சித்திரவதைக்கு, கொடுமைக்கு அல்லது மனிதாபிமானமற்ற தண்டனைக்கு எவரையும் ஆளாக்குதல் ஆகாது' என்று அப் பிரிவு கூறுகிறது. பாத்திரம் பிரச்சனை தொடர்பாக ஜென்கள் தொடுத்த

கயமரியாதைப் போரில் விடுதலை வீரர்களுக்கு அனுசரணையாக குறித்த பதினேராவது பிரிவின் கீழ் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் ஒரு மனுவைத் தாக்கல் செய்தோம். வீரர்களை வழக்கறிஞர்கள் சந்திப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்த பின்னர் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்கள் அனைத்தையும் அக்குவேறு, ஆணியேறுகப் பிரித்தெடுத்து ஒவ்வொரு பிரிவையும் சக்கை வேறு சாறு வேறுகப் பிழிந்தெடுத்திருக்கிறோம். ஜென்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளன என நாம் கோர்ட்டிலே கொடுத்த மனு நிராகரிக்கப்பட்டதாயினும், இராணுவத்தினரை நீதிமன்றத்திற்கு இழுத்த

தன் மூலம் அவர்களின் ஆணவத்தைச் சவாலுக்கு அழைத்திருக்கிறோம்.

ஆணியிறவு முகாயின் கொடுமைகள் வீரர்களின் உடலை வருத்தின என்றால், பிறகு பளு கொடையில் உற்ற அவமானங்களினால் அவர்களின் உள்ளம் கொதித்திருக்கிறது. பளுகொடைக்கு வரும்போதே தம் அம்மணக்கோலம் நீங்கி, ஆடைகளுடன் தான் புறப்பட்டார்களாயினும், சிங்களச் சிறைக்கூடங்களில் தாமெல்லாம் சட்டத்தின் வரைவிலக்கணத்துக்குள் அமைந்த கைதிகளல்ல, சட்டபூர்வமான உரிமைகள் எவையுமற்ற அசல் அடிமைகள் என்ற நிதர்சன உண்மையை நிர்வாணக் கோலத்தில் கண்டு விசனித்திருக்கிறார்கள்.

உப்புச்சப்பில்லாமல் பாதி வயிற்றுக்கு மட்டுமே பரிமாறிய உணவுக்கு மணி அடித்ததும் நிதானமாக நடந்து சென்றவர்கள் நையப்புடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். உணவுத் தட்டுகளுடன் ஓடிச் சென்று வரிசையில் நிற்குமாறு வீரர்களைச் சிப்பாய்கள் ஓட ஓட விரட்டிய வேளைகளில் அவமான உணர்வுகள் அவர்களைப் பித்தடிப் பிடுங்கியிருக்கின்றன. சற்று மென்மையான கைதிகளை இனங்கண்டு தனிமைப்படுத்தி இராணுவத்தினர் தாக்கிய வேளைகளில் தங்குதரை என்ற தர்மம் அவர்கள் சார்பாகக் குரல் கொடுத்துக் குமுறியிருக்கிறது. பூட்டிய கூண்டுக்குள்ளே இருந்தாலும் தம் புலன்கள் ஐந்தையும் திறந்து திட்டி வைத்திருக்கும் குட்டிமணி என்ற வேங்கை சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்து பாய்ந்தோடி வந்து கூண்டின் கம்பிகளைப் பற்றிக் கொண்டு உறுமியிருக்கிறது. இத்தகைய குமுறலையும், உறுமலையும் கேட்டு இராணுவத்தினர் பல வேளைகளில் முணுமுணுப்புடன் பின்வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

மாலை நேரங்களில் மது வெறியுடன் வரும் இராணுவ அதிகாரிகள் குட்டிமணியைச் சுட்டுக் கொன்று விடுவோம் என்று துப்பாக்கியைத் தூக்கிப் பிடித்து அடிக்கடி மிரட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தச்

தங்கதுரை...

குட்டிமணி...

ஜெகன்...

காகாலன்

சலசலப்புக்களைக் கண்டு பரபரப்பு எதுவுமில்லாது, விழிகளை இமைக்காமலும், உதடுகளைத் திறக்காமலும் ஓர் ஊமை நயத்துடன் முறுவலித்திருக்கிறான் அந்த மறவன். தமிழ் ஈழ மாநிலத்தில் இராணுவத்தினருடன் தமிழ் இளைஞர்கள் மோதிக் கொண்ட செய்திகள் கொழும்புக்கு எட்டும்போதெல்லாம் பனுகொடை இராணுவத்தினர் அசர்தாரண கொதிப்புடன் குதிப்பார்கள்; தமிழ்க் கைதிகளை நோக்கிக் குண்டு பொழிவதற்குத் தயாராகக் குறிவைப்பார்கள். நித்திய கண்டம் பூரண ஆயுசாக பனுகொடையில் நாட்கள் நகர்ந்திருக்கின்றன.

புலிக் குட்டிகள் உறைகின்ற சிறைக் கூண்டுகளுக்கு வெளியே பூனைக் குட்டிகள் சில நடமாடுவதுண்டு. அர்த்த ராத்திரியில் அயர்ந்து தூங்கும் வீரர்களின் மீது பூனைக் குட்டிகளைக் கம்பிகளினூடாக விட்டெறிவதும் அவர்கள் தடுக்கிட்டு பாதித் தூக்கத்தில் பதைத்து எழுந்து குழம்பிப் போய் தடுமாறுவதைக் கண்டு 'குடி' ரென்று வேடிக்கையாகச் சிரிப்பதும் சிப்பாய்களின் வாடிக்கை.

தேவானந்த் என்ற பெயரில் ஓர் இளைஞன்-நெடியவன், வலியவன். வேறு முகாம்களில் 'துடுக்கு' அடக்கப்படாமல் வெலிக்கடை சிறைச்சாலையிலிருந்து நேரே பனுகொடை முகாமுக்கு வந்து விட்ட சேதியை அறிந்த சிப்பாய்கள் சும்மா இருப்பார்களா? புதிதாக வந்தவரை தமக்குக் கைவந்த இராணுவ பாணியில் 'ராசிங்' செய்தார்கள். சுமார் அரை மணி நேரம் சுற்றி வளைத்து நின்று செம்மையாக உதைத்தார்கள். நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு வந்த வீரன் துஞ்சித் துவண்டு வீழ்ந்ததுடன் இராணுவத்தினரின் ஆன்மா அமைதி கண்டது. மார்க்கெட் தத்துவங்களில் மையல் கொண்ட இந்த மறவன் பல்வேறு இடதுசாரி இலக்கியங்களை அனுப்புமாறு என் மூலம் தன் தந்தையாருக்குத் தகவல் அனுப்புவான். நான் விசுவாசமுள்ள தூதுவனாக தகவலையும் சொல்லி, விஷயமறிந்த வழக்கறிஞரை 'அனுப்பாதீர்கள்' என்றும் தந்தையாருக்கு ஆலோசனை கூறியிருக்கிறேன். மட்டக்களப்புச் சிறையிலிருந்து பின்னர் மீட்பிய கைதிகளில் இந்தக் காரையும் ஒருவன்.

இராணுவத்தினர் தங்கதுரை, குட்டிமணி முதலானோருடன் தமது குரங்குச் சேஷ்டைகளை அதிகம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. குட்டிமணியுடன் ஏறுமாறாகப் பேசும் வேளைகளில் கூட முன் ஜாக்கிரதையுடன் கூண்டுக்குச் சற்று எட்ட நின்றுதான் பேசுவார்களாம். தலைவரைச் சீண்டினால் தளபதி சினம் கொள்வான் என்பதைத் தெரிந்து தங்கதுரையுடன் சற்று நிதானமாக நடந்து கொண்டார்கள். இராணுவத்தினர் 'மெலியாரை' வருத்திய வேளைகளிலெல்லாம் கம்பிகளினூடாக எட்டி அந்தக் குழம்பர்கள் சிவரின் குரல்வளை அண்ப பற்றிக் கையாலே நெறித்துக் கொண்டு விட்டு அதன் விளைவுகளைச் சந்தோஷத்துடன் சந்திக்கலாமா என்ற

ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வருமாம். குட்டிமணி என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். பொறுமையை இழந்து விபரீதமாக ஏதாவும் செய்தால் வேண்டாமெனக் கூறி அவரை அவ்வப்போது சமாதானப் படுத்தியிருக்கிறேன்.

'ஊழலினை வந்து உறுத்தும்' என்பதும் சிங்களச் சிப்பாய்களுக்கு ஒரு சலனம் போலும். இதனால் வேடிக்கையாகவும், வினையமாகவும் குட்டிமணியிடம் அவர்கள் தொனித்த விசாரம் ஒன்று உண்டு: "உன் பிள்ளையிடம் எங்களைப் பற்றிய அடையாளங்களையும், பெயரையும் கூறி வைத்திருக்கிறாயா? உன் மகன் வளர்ந்து பெரியவனாவதற்கு முன் நாங்கள் சேவையினை செய்து ஒய்வுபெற்று விவகி விடுவோம்" எனக் குட்டிமணியிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். அப்பனுக்குத் தாம் செய்த கொடுமைகளுக்காகப் பிள்ளை பிறகு ஒரு நாளைக்குப் பழி தீர்ப்பானோ என்ற பயம் அவர்களைப் பீடித்திருந்தது. இவற்றையெல்லாம் கேட்டு சிப்பாய்களின் எதிரில் நகைச்சுவை நயத்துடன் குட்டிமணி குமின் சிரிப்பை முகிழ்த்தாராயினும், மனச்சுமையுடன் என் மூலம் அவர் விடுத்த செய்தி ஒன்றுண்டு. "எக்காரணம் கொண்டும் என் குழந்தைகளை இந்த நாட்டுக்கு அழைத்து வர வேண்டாம் என்று கூறி வைப்புகள். என் செல்வங்களின் உயிருக்கு ஆபத்து விளைக்கலாம்" என்று அஞ்சியிருக்கிறார். நான் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த வேளையில் குட்டிமணியின் குடும்பத்தாரிடம் இதனைக் கூறி வைத்திருக்கிறேன். குட்டிமணியின் இரு தம்பியரையும் போலீஸாரும் இராணுவத்தினரும் அடிக்கடி அடித்து நொறுக்கியதற்கும் அவர்கள் இன்று அஞ்சாதவாசம் புரிவதற்கும் அர்த்தம் உண்டு.

பரிவும், பச்சாதாப உணர்வுகளும் காய்ந்து கருகிவிட்ட பனுகொடைப் பாலைவனத்தினிடையே ஒரு சிறிய பசுஞ்சோலையும் அமைந்திருந்தது. நொந்து நொடிந்து வேதனையில் வெந்து மடிந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மைந்தர்களுக்குக் கொல்வாம் அது நறியதொரு நந்தவனம்-பெயர் நந்தசிறி. அசோகவனத்திலே அரக்கிகள்மூச்சு சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த தோபிராட்டியாருக்குத் தேறுதல் கூறுவதற்கு ஒரு திரிசடை இருந்தாளாம். பனுகொடையிலே ஈவு இரக்கமற்ற பட்டாளத்தாரின் சிறைக்கூடங்களில் சிக்கி அமலலந்த தமிழ் வீரர்களுக்கு ஆறுதல் தந்த ஓர் இராணுவ அதிகாரி இந்த நந்தசிறி. இவரின் பிறப்பிலே எதுவும் கலப்படம் கிடையாது. அசல் சிங்கள பெளத்தர்தான். பெளத்த தர்மங்களைச் சற்று சீரியலாக எடுத்துக் கொண்டார் என்பதில்தான் மற்றைய சிங்களவர்களிலிருந்து

இவர் மாறுபட்டவர். தன் கடமை யிலே கண்டிப்பாக இருந்த இந்த அதிகாரி தமிழ்க் கைதிகளுக்கு அப்படியொன்றும் விசேடச் சலுகை எதையும் செய்துவிடவில்லை. இந்த மானிடனிடம் ஒரு சராசரி மனிதனின் தேவைக்கு வேண்டிய அளவில் மனிதாபிமானம் இருந்தது. இந்த மனித நேயத்துக்காகத் தான் மாதக்கணக்கில் தமிழ் மறவர்கள் ஏங்கினார்கள். நந்தசிறி என்ற நல்ல ஆத்மாவுக்கு அருட்டுணர்வைத் தந்தது பொல்லாத ஆஸ்தமா. இந்த நோயினால் அவர் அவஸதைப்பட்ட வேளைகளில் தமிழ் வீரர்களின் வேதனைகளை உணர்ந்திருக்கிறார். மேலதிகாரிகளினால் துன்புறுத்தப்படும் வீரர்களுக்காக இரக்கப்பட்டு பின்னர் தேறுதல் கூறியிருக்கிறார். அடிபட்ட இடங்களுக்கு தேய்த்துக் கொள்வதற்குத் தமிழ்த் தம்பிகளுக்குத் தைலம் தந்திருக்கிறார்.

நான் ஏழுது வீரர்களைச் 'சந்தித்த வேளைகளில் நந்தசிறியைப் பற்றி இதயம் நிறைய வைத்திருந்த சேதிகளை வாய் நிறைய என்னிடம் கூறுவார்கள். பாபாத்தமாக்கள் நிறைந்த பனுகொடையின் பட்டாள வரிசையிலே இவரை ஒரு பரமாத்மாவாகப் போற்றுவார்கள். இவரின் இரக்க சபாவத்தை ஏற்காத இதர அதிகாரிகள் இவரைத் தூற்றுவார்கள். மேலிடத்துக்கு புகார் செய்வார்கள். புண்பட்டுப்போன கைதிகளின் நெஞ்சங்களுக்கு இவரின் புன்னைகை நிவாரணம் தந்திருக்கிறது. சில தடவைகளில் நான் வீரர்களைச் சந்திக்க பனுகொடைக்குச் சென்ற வேளைகளில் சிறைக்கூடத்திற்கு இவர் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்திருக்கிறார். அப்போது முகாமின் அந்நிய மான சூழ்நிலை அகன்று, அந்நியோன்ய மான காற்று வீசுவதை அனுபவித்திருக்கிறேன். வீரர்களின் உள்எங்களிலே தாம் பள்ளி கொண்டிருந்ததை அவரும் அறிவார்.

பனுகொடைக்கு வந்து சேர்ந்த இரண்டொரு மாதங்களில், நரகலோகத்தின் தீர்ப்பந்தங்களுக்குள் புழங்கிக் குமைந்து கொண்டிருந்த தங்கதுரையின் செவிக்கு எட்டிய சேதியொன்று சொர்க்க

பாலைவனத்தில்
சுருட்டி

போகத்தின் சுகத்தைத் தந்தது. கைதாவதற்கு சுமார் ஆறு மாதங்களின் முன்னர்தான் அவர் காதல் கடிமணம் செய்திருந்தார். மனைவி தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பட்டதாரி. தாம் ஒரு சிங்கக் குட்டிக்குத் தந்தையான சேதி கேட்டு தங்கதுரையின் உள்ளம் ஊஞ்சலாடியது. அந்நாட்களில் தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோர் வழக்கறிஞர்களுடன்- தொடர்பு கொள்வதற்கு நீதிமன்றத்தின் அனுமதி இன்னும் கிடைக்கவில்லை. பிறந்த குழந்தைக்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று தந்தையிடம் கேட்டுத் தகவல் தரமாறு தங்கதுரையின் குடும்பத்தினர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து எனக்குத் தகவல் அனுப்பினர். கொழும்பு அப்பீல் நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பிற தமிழ்க் கைதிகள் மூலம் தங்கதுரைக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். தங்கதுரை அனுப்பிய பதிலில் ஒருவித அன்பும், அபிமானமும் தொலித்தன. "உங்கள் பெயரையே குட்டும்படி தங்கண்ணு சொன்னார்" என்று என்னிடம் அந்தக் கைதிகள் கூறினர். அந்த மறவன் என் மீது கொண்டிருந்த அபிமானம் கண்டு சற்று இடையூற்தேன். அங்ஙனமே பெயர் குட்டப் பட்டது. தங்கதுரையின் மகன் பெயர்—கரிகாலன்.

புனுகொடையில் தவிப்புகளுக்கு மத்தியில் சில தமாஷ்களும் உண்டு. சில மாதங்களின் பின் நீதிமன்றத்தில் நாம் கோரி சைதிகளுக்குச் சில சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தோம். இராணுவச் சிறைகளில் அமைச்சரின் ஆணைக்கு உட்பட்ட தடுப்புக்காவல் கைதிகளாக வீரர்கள் கருதப்பட்டதால் இந்தச் சலுகைகளைக் கோர முடிந்தது. அவற்றுள் ஒன்றாக படிப்பதற்கு (பத்திரிகைகள் தவிர்த்த) நூல்களை வீட்டிலிருந்து வரவழைத்துக் கொள்ள அனுமதி கிடைத்தது. அனுப்பும் நூல்களைப் படித்து நுகர்ந்து பார்ப்ப

தற்கு தமிழ் தெரிந்தவர்கள் கிடைக்காத வேளைகளில், அவற்றில் புரட்சிப் புயலோ, அரசியல்வாதையோ வீசுகிறதா என 'முகர்ந்து' பார்த்துவிட்டே கைதிகளிடம் கையளிப்பார்கள். தமிழ் நாட்டில் அண்ணா அவர்கள் மறைந்த வேளையில் அண்ணாரைப் பற்றி நான் எழுதிய ஒரு நூலின் பெயர், 'அண்ணா-ஒரு நோக்கு.' ம.பொ.சி. அவர்களின் மதிப்புரையுடன் வெளிவந்தது. ஜெகன் கேட்டுக் கொண்டதனால் அதனை அனுப்பி வைத்தேன். அட்டைப்படத்தில் அண்ணாவின் உருவத்தைப் பார்த்த இராணுவ அதிகாரி, உள்ளே ஏதேனும் 'புரட்சி' இருக்கலாம் என்று மருட்சியுற்றவராக, அது யாரின் படம் என்று கேட்டிருக்கிறார். தன் தாத்தாவின் படம் என்று கூறி வைத்த ஜெகன், மறைந்த தாத்தாவின் சபிணைகரணத்தின்போது தம் குடும்பத்தினர் வெளியிட்டது என்றும் சொன்னார். கண்களை இமைக்காமல் கதையளப்பதில் ஜெகன் மகா சமர்த்து. சொன்னவர் சமர்த்து என்பதாலோ, கேட்டவர் மக்கு என்பதாலோ தெரியவில்லை, கதையை நம்பி விட்டார்கள்.

தம் வீட்டுக்கு மாதம் ஒரு தடவை கடிதம் எழுதும் சலுகையும் கைதிகளுக்குக் கிடைத்தது. முகாமுக்குப் பின்புறத்தில் இருந்த தோட்டத்தைத் துப்புரவாக்குவதற்கென காவலுடன் கொண்டு செல்லப்பட்ட 'சாதுவான்' கைதிகள் தாம் ஆசையோடும் ஆதங்கத்துடனும் தம் பெற்றோருக்கும் உற்றோருக்கும் எழுதி அதிகாரிகளிடம் ஒரு மாதத்திற்கு முன் கையளித்த கடிதங்கள் தோட்டத்திலே கிழித்து வீசப்பட்டிருந்த கொடுமையைக் கண்டு குமுறினார்கள். இது குறித்து பின்பு மேஜரிடம் முறையிட்டவர்கள் சிப்பாய் 'மைனர்களால்' பழிவாங்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

தங்கதுரையின் மெய்ப்பாதுகாவலரான தேவனுக்கு தி.மு.க. தலைவர்

கலைஞரின் பேச்சைக் கேட்பதென்றால் வெகு பிரியம். தமிழ்நாட்டில் இருந்த வேளைகளில் கலைஞரின் கூட்டங்களைத் தவற விடுவதில்லை. நான் தமிழ்நாடு வந்து திரும்பி அவர்களைச் சந்திக்கும் நேரத்தில் "சென்னையிலே என்ன புதினம்?" என்று யாழ்ப்பாணத் தமிழில் கேட்பார் தேவன். "கலைஞரின் கூட்டத்தில் ஒருவர் குறைவாம்" என்று இடைமறித்துக் குட்டுவார் தங்கதுரை. தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் மூவரும் வேதனைகளையும் விழுங்கிக் கொண்டு தேவனை வைத்துத் தமாஷ் பண்ணிய நிகழ்வுகள் இன்றும் செழுமையான நினைவுகள்.

1981-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் முற்பகுதியில் என நினைவு. நீதிமன்றத்தை நோக்கி வீரர்களின் நீண்ட பயணம் அப்போதுதான் துவங்கியது. குட்டிமணியும் ஜெகனும் ஒரு கொலை வழக்குத் தொடர்பில் முதன்முதலாகக் கொழும்பு ஹைகோர்ட்டில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். தங்கதுரை அந்த வழக்கில் சம்பந்தப் பட்டிருக்கவில்லை. பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் படு எக்கச்சக்கம். வீரர்களை மீட்பதற்கு எவரும் விமானத் தாக்குதலை மேற்கொள்ளலாம் என நினைத்தார்களோ என்னவோ! நீதிமன்ற வளவிலிருந்த நெடிய மரங்களின் மீதும், கட்டடங்களின் மீதும் சக்திவாய்ந்த யந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் இராணுவத்தினர் ஏறிக் கொண்டனர். சுற்றியிருந்த வீதிகளெங்கும் பற்றிப் படர்ந்த பட்டாள வரிசை. பத்திரிகை உலகு படை யெடுத்து வந்திருந்தது. வழக்கறிஞர்களாகிய நாங்கள் தடைகளைத் தாண்டி கோர்ட்டுக்குள் புகுந்ததே ஊசியுணைக் காதினவழியே ஒட்டகம் நுழைந்தது போல.

(தொடரும்)

பாரிஸில் வெளியாகும் 'லே மாண்ட்' பிரெஞ்சு இதழ் ஒரு ஜோக்கல் போட்டி நடத்தியது.

ஜோக்கில் முதல் பரிசு—லண்டனுக்கு ஒரு முறை பயணம்; இரண்டாம் பரிசு—லண்டனுக்கு இரண்டு முறை பயணம்! மாதிரிக்குச் சில ஜோக்கல்..

"கடவில் விழுந்து உயிருக்குப் போராடும் ஆங்கிலேயரைக் காப்பாற்ற உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது...!"

"சபாஷ்! பாராட்டத்தக்க செயல்!"

மற்றொன்று—

"விபத்துக்கும் ஆபத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம்...?"

"ஆங்கிலேயர்கள் நிரம்பிய படகு திடீரென்று கவிழ்ந்தால், அது விபத்து; அத்தனை பேருக்குமே நீந்தத் தெரியும் என்றால் அது ஆபத்து!"

இப்படி ஆங்கிலேயர்களைக் குறிப்பாக டபாய்க்கக் காரணம்?

சென்ற ஜனவரி 11-ந் தேதி பிரெஞ்சு விவசாயிகள், பிரிட்டிஷ் நாட்டைச் சேர்ந்த இரண்டு வாரிகளைக் கடத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பாரிஸில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் பிரிட்டனிலிருந்து வெளிவரும் 'தி சன்' என்னும் பத்திரிகைக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரக் பிரெஞ்சுக்காரர்களைத் தாக்கி ஜோக்குகளையும் கட்டுரையையும் வெளியிட்டது!

உடனே பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையான 'லே மாண்ட்' 'உன் பவுஷ்' எனக்குத் தெரியாதா...?' என்று பதிலுக்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வாசகர்களுக்கு ஜோக்கல் போட்டி நடத்திப் பரிசும் வழங்கியது!

—தி சண்டே டைம்ஸ்

ஜோம்லி மில்லா, சாப்பிடாதே!

* எழும்பூர்வில் நிலையத்திற்கு எதிரே உள்ள ஒரு ஜோட்டலில் 'வாடிக்கை யாளர்கள் வெளியிலிருந்து கொண்டு வரும் உணவை இங்கே வைத்து சாப்பிடக்கூடாது' என்ற தமிழ் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து 'Customers are not allowed to eat homely meals' என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இது எப்படியிருக்கு?

—ச.ம. சிதம்பரம்

சென்னை யிலே, நீதிதேவதை நியமித்த தூதர்களைப் போன்ற வழக்கறிஞர்களின் வர்க்கம் கறுப்பு இறக்கைகளுடன் அங்குமிங்கும் பறக்கின்ற காட்சியையும், கட்சிக்காரர்கள் எதிர்பார்ப்புகளுடனும், ஏமாற்றங்களுடனும் பரபரக்கின்ற காட்சியையும் நீதிமன்றங்கள் நிறைந்திருக்கும் பாரிமுனையில் பார்த்திருக்கிறேன். கொழும்பிலே இந்தக் காட்சிகளுக்குச் சொந்தமான இடம் 'ஹல்ஸ்டோப்' என்ற நீதிதேவனின் நிவாலம். ஹல்ஸ்டோப் பரபரப்புக்குள் பந்தோபஸ்துகள் பாதிப்படையலாம் என்பதால், கொழும்பு மாநகரின் நான்கு ஹைகோர்ட்டுகளில் இரண்டை புல்லர்ஸ் வீதி என்ற புதிய இடத்தில் நிறுவியிருக்கிறார்கள்.

இவற்றில் ஒரு கோர்ட்டுக்குத் தான் குட்டிமணியையும் ஜெகையும், கொலை வழக்குத் தொடர்பாகக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். வெளியிலு அகிராயர்வமான அனுமதியுடன் அன்றுதான் இந்த வீரர்களை முதன் முதலாகக் கண்டது. தியூட்டர் டி.அல்விஸ் என்ற நீதிபதியும், நீதிமன்ற அலுவலர்களும், அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர்களும், பார்வையாளர்களும், பத்திரிகையாளரும் இத்தனை பேரையும் கற்றி வளைத்துக் கொண்டு பார்க்கும் இடமெங்கும் நீக்கமற நின்றபட்டாளத்தினரும் சிங்களவர்களே. விடுதலை வீரர்கள் இருவரும், அவர்களின் வழக்கறிஞர்களான சிவசிதம்பரம் அவர்களும் நானும் மட்டுமே தமிழர்கள்.

'நீதிதேவன்' சந்நிதியில் இனரீதியாச எல்லைக்கோடுகளைக் கீறுவது இங்கிதமான சங்கதியல்ல என்றாலும், யதார்த்தமான நிலைமை யாருக்கும் ஓசைப்படாமல் எங்கள் நால்வரையும் அழுத்தமாக உறுத்தியது. திடீர் ஏற்பாடு என்பதால் வீரர்கள் அன்று நீதிமன்றத்துக்கு வரும் செய்தி தமிழ் வட்டாரத்திற்கு எட்டவில்லை.

நீதிமன்றத்திற்குப் பக்கத்திலே இருப்பது கொழும்புப் பல்கலைக்கழக 'காண்டன்.' அங்கிருந்து இராணுவத்தினரின் படாடோபமான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளினால் ஈர்க்கப்பட்ட சிங்கள மானவ சமுதாயம் பந்தோபஸ்து எல்லைக்குப் புறத்தே தூரத்தில் நின்று துருவித் துருவிப் பார்த்துக் கொண்டது.

தங்கதுரை...
குட்டிமணி...
ஜெகன்...

சு ந் து

பா ண்டி ப ஜா ர்

ந் து ச் ச்!

தரகாலன்

விசாரணை தொடங்கித் தொடர்ந்து பல நாட்கள் நடந்தபோது முதல் நாள் கெடுபிடிகள் தளர்ந்ததால் சிங்கள மாணவிகள் பலர், பார்வையாளர் பகுதியைப் பல நாட்களாக முற்றுகையிட்டிருந்தனர். குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகிய 'வினோதங்களை' விழி நிறைய விழுங்கிவிட்டுத் தம்மையும் மறந்து "அனே ஹறி லஸ்ஸன" ("ஐயோ, நல்ல அழகு") என்று விமரிசித்து நாணத்துடன் 'கனக்'கென்று தமக்குள் சிரிப்பதைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

கட்டியம் கூறுகிறவன் (Court crier) முச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு சிங்களத்தில் கர்ணகரோமாக நீண்டதொரு 'பராக்... பராக்...' முழங்கவும் நிசப்தம் நிலவியது. நீதிபதி வந்து

முறுவலித்தவாறே நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு வெகு நிதானமாகக் குற்றவாளிக் கூண்டுகுள் ஏறி நின்றன. என்னதான் நீதிபதி என்றாலும் சராசரி மனிதனுக்குள்ள சாதாரண ஆசாபாசங்கள் அவருக்கு இருக்காதா என்ன? பத்திரிகைகளில் பரபரப்பாக அடிபட்டதும், போலீஸ் — இராணுவப்பட்டாளத்தினரின் சிம்ம சொப்பனமானதும், பலரும் பலவாறு பூதா காரமாய் கற்பனையில் உருவகப்படுத்தி வைத்திருந்ததுமான குட்டிமணி என்ற 'அற்புதத்தை' நீதிபதி சில விநாடிகள் வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டார். அண்ணலும் நோக்க, கூண்டிலிருந்த அணவரும் நோக்கினர். அப்படி என்ன அதிசயத்தை எம் வீரர்களிடம் பார்க்கிறார்கள் என்றறிய திரும்பிக் கூண்டின் நோட்டம் விட்டேன். அத்தனை சிங்கள விழிகளுக்கும் விருந்தாகிவிட்ட தமிழ்த் தம்பிகளைக் காண எனக்குச் சற்றுப் பெருமையாகவும் இருந்தது. அணவரும் தம்மை வேடிக்கை பார்ப்பதைக் கண்ட வீரர்கள் தமது சங்கடத்தை ஒரு புன்னகையிலே புலப்படுத்தினார்கள். கைதிக் கூண்டுகளும் காக்கிச் சட்டைகளுமாகப் பல மாதங்கள் கண்டு சலித்துவிட்ட அவர்களுக்கு இன்று ஓர் அபூர்வமான தரிசனம். பனுகொடை முகாமிலிருந்து கொழும்பு நீதிமன்றத்திற்கு கமார் பதினாறு மைல்கள் வீரர்களின் கண்களைக் கறுப்புத் துணியால் கட்டித்தான் கொண்டு வருவார்கள் — பாதுகாப்பு ஏற்பாடாம்.

அன்று குற்றச்சாட்டுக்கள் (Charges) வாசிக்கப்பட்டு குற்றப்பத்திரம் (Indictment) வீரர்களிடம் கையளிக்கப்பட்டது. ஒரு போலீஸ் அதிகாரியைக் கொன்றதாகக் குற்றச்சாட்டு. விசாரணை வேறேர் தேதிக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டது. அதன்மேல், இரு வீரர்களையும் இராணுவத்தினர் வெளியே கொண்டு வந்த போது மின்னின் வெட்டுக்கள் போல 'பளிச்'சென்று கண் சிமிட்டி 'கினிக்'செய்த காடொராக்களுடன் பத்திரிகைப் பட்டப்பிடிப்பாளர் பாய்ந்தோடி வந்தனர்.

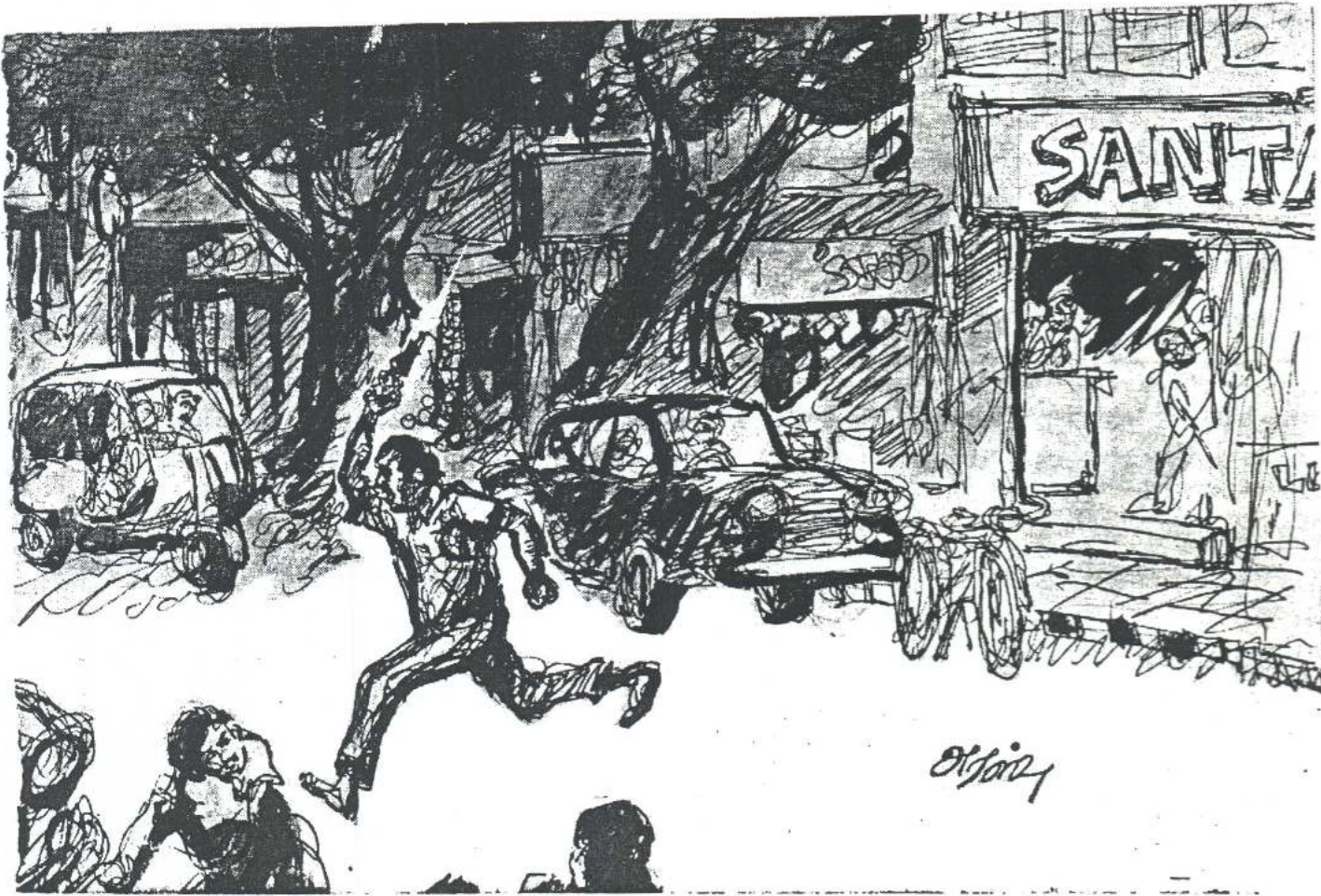
பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் ஷரத்துக்களைப் பார்த்த பிறகு, நீதி விசாரணையில் எமது வீரர்கள் நிரபராதி கள் என்பதை நிலைநாட்ட முடியுமா என்பதில் எமக்கு நியாயமான சந்தேகங்கள் எழுந்தன. குற்றப்பத்திரத்துடன் தரப்பட்ட 'ஒப்புதல்' வாக்குமூலங்களைப் படித்த பிறகு இந்த சந்தேகங்கள் சஞ்சலங்களாகப் பரிணமித்தன.

விடுதலை வீரர்களுக்கு எதிரான வழக்குகளில் அரசியல் அர்த்தங்கள் பூரணமாகத் தொனித்திருக்கின்றன. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் முன்னுரையிலும், அரசியல் அடிப்படையிலான குற்றங்களை முன்னிட்டே அச்சட்டம் ஆக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் காரணங்களை முன்வைத்து, விடுதலை வீரர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிணக்குகளை வழக்கு மன்றங்களில்ல, ஆட்சிமன்றங்களில் அரசியல் ரீதியாகத் தீர்த்துக் கொள்வதிலேயே நான் ஆர்வம்

இருக்கையில் அமர்ந்தவுடன், கோர்ட் பதிவாளர் முணுமுணுத்த இரு பெயர்களைக் கட்டியங்கூறுவோன் முழங்கினான்:

"செல்வராஜா யோகச்சந்திரன் Alias குட்டிமணி! — கணேசநாதன் ஜெகநாதன் Alias ஜெகன்!"

முழக்கத்தைத் தொடர்ந்து, வேங்கைகள் இரண்டும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து

காட்டினேன். திருவாளர்கள் சிவசிதம்பரம், அமிர்தவிங்கம் ஆகிய தலைவர்களுடனும் இந்தக் கருத்தைப் பரிமாறியிருக்கிறேன். ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதால், சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

எஞ் ஆர்வம் ஒன்றும் அக்கிரமமானது அல்ல. பிரச்சனைகளை அரசியல் ரீதியாகத் தீர்த்தால் பிரளயம் எதுவும் ஏற்பட்டு விடாது. சிங்கள இளைஞர்கள் விடயத்தில் இத்தகைய முன்மாதிரியான செயலொன்றை ஜயவர்த்தன அரசாங்கமே பதவிக்கு வந்த கையுடன் ஜாம் ஜாமென்று செய்திருக்கிறது. 1971-ம் ஆண்டு சிரிமா பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்கென சிங்கள இளைஞர்களின் 'சே குவேர' இயக்கமான ஜாதிக விழுக்கி பெரமுன (மக்கள் விடுதலை முன்னணி) நடத்திய கிளர்ச்சியில் பல போலீஸ் நிலையங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. நூற்றுக்கணக்கான போலீஸ் அதிகாரிகள் கொல்லப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். பதவிக்கு வந்த ஜயவர்த்தன அந்த இளைஞர்கள் அனைவருக்கும் பொது மன்னிப்பு வழங்கும் ஒரு மசோதாவை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றி அத்தனை இளைஞர்களையும் விடுதலை செய்தார். அத்துடன், அவர்களின் புனர்வாழ்வுக்கும் ஏராளமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். மறுவாழ்வு பெற்ற இயக்கத் தலைவர் ரோஹண விஜேவீர என்பவர் சர்வ வல்லமையுடன் சக்ராதிபத்தியம் - செலுத்தும் இலங்கையின் ஜனாதிபதி பதவியைக் கைப்பற்றுவதற்கு ஜயவர்த்தனவுக்கு எதிராகப் போட்டியிடும் அளவுக்குப் புது வாழ்வு பெற்றார். இந்தப் பின்னணியில் சுதந்திர சுவாலை கொழுந்து விட்டெரிய, விடுதலை வேட்கையுடன் புறப்பட்ட எமது வீர வேங்கைகள் போலிக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆளாகி, அசாதாரணமான ஓர் அக்கிரமச் சட்டத்தின் கீழ் சிறைக்கூடங்களிலும் சித்திரவதைக் கூடங்களிலும் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்த பின்னரும் கூட அவர்களை அரசியல் ரீதியாக அணுகுவதால் ஒன்றும் ஊழித்தி முன்னுவிடாது.

முதலாவது வழக்கில் குற்றப்பத்திரம் தாக்கலாகி ஒரு மாதத்திற்குள் இரண்டாவது குற்றப்பத்திரமும் தாக்கலாகியது. இந்த வழக்கில் முன்னாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரைக் கொன்றதாகக் குட்டிமணிமீது மட்டுமே குற்றம் சுமத்தியிருந்தனர்.

முதலாவது கொலை வழக்கு மீண்டும் விசாரணைக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிற வந்த பொது அப்பீல் நீதிமன்றத்தில் தடையுத்தரவு கோரும் மனு ஒன்றைத் தாக்கல் செய்தோம். அந்த உத்திரி சித்தி பெறவில்லை. தொடர்ந்து விசாரணை தொடங்குவதற்குத் தேதியும் குறிக்கப்பட்டது.

பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் சர்வ தேச சட்ட மரபுகளை மீறுகின்றது என்று நாகரிகச் சமுதாயம் குற்றஞ்சாட்டிய போது அந்தச் சங்கடத்தைச் சமாளிப்பதற்கு அரசு அங்கதச் கவையுடன் ஓர் அறிவிப்பைச் செய்தது. "இச்சட்டத்தின் கீழ் மரண தண்டனைக்கு இடமில்லை. ஆகக் கூடுதலாக ஆயுள் தண்டனையே விதிக்கப்படும்" என அமைச்சர் அத்துலத் முதலி நாடாளுமன்றத்தில் சட்டம் வாதிக்கப்பட்ட வேளையில் சத்தியச் சொருக்குடன் பிரகடனம் செய்தார். அந்தச் சத்தியம் நித்தியமானதல்ல என்பதை சட்டத்தின் 22-ம் பிரிவு சுத்தமாகச் சொன்னது. மறவர்களுக்கு மரண தண்டனையா என மனம் பதறிய நான், குறித்த சட்டத்தின் பிரதியையும் தூக்கிக் கொண்டு அமிர்தவிங்கம் அவர்களிடம் ஓடினேன். அவர் ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தனவை நாடினார். சட்டத்தைப் பொருத்தமான முறையில் திருத்தும்வரை விசாரணையைப் பின் போடும்படி கூறினார். இரு பிரஜைகளின் ஜீவ மரணப் பிரச்சனை குறித்துக் கவலைப்படாத ஜனாதிபதி சாவதானமாக "சட்டத்தில் கோளாறு இருப்பது உண்மைதான். விசாரணை நடக்கட்டும், அப்புறம் பார்க்கலாம்" என்றார்.

1982-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதி குட்டிமணி, ஜெகன் சிவவருக்கு எதிராகவும் கொலைக் குற்ற விசாரணை கோலாகலமாகத் துவங்கியது.

இந்தக் கொலை வழக்கு கொழும்பு நீதிமன்றத்திலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரத்திலேதான் 1982 ஜூன் மாதம் சென்னை பாண்டி பஜாரில் பிரபாகரனும் முகுந்தனும் சம்பந்தப்பட்ட துப்பாக்கிச்சூட்டுச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இச்செய்தியறிந்த ஈழத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். விடுதலை வீரர்கள் மத்தியில் எத்தனை அணிகள் இருந்தாலும்கூட, தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை எல்லா அணியினரும் அவர்களது அன்புக்கும் அபிமானத்திற்கும் உரிமையர்களே. இராணுவ அடக்குமுறைகளை அன்றாடம் அனுபவிப்பதால் அரசியலுணர்வு

பெற்ற தமிழ்ப் பெண்கள்கூட, இந்த வீரர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது உரிமையுடனும் பெருமையுடனும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமியத் தமிழில், "எங்கடை பொடியன்" என்றே கூறுவர். "ஏங்கடை பொடியன்" தங்களுக்குள்ளே சண்டை போட்டுக் கொள்வது ஈழத் தமிழ் மக்களின் இதயத்தைப் பிழிகின்ற செய்தி. எனவேதான், துர்ப்பாக்கியமான செய்தி கேட்டுத் துடித்துப் போனார்கள். இலங்கை அரசு இருவரையும் வேட்டையாடிக் காத்திருந்தது. தமிழ்நாட்டில் கைதான இருவரையும் தம்மிடம் கையளிக்குமாறு கோரிக்கை விடுத்தது.

இந்நிலையில் குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோர் தமிழ்நாடு சென்று கைதானவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்யுமாறு என்னிடம் நீதிமன்றத்தில் வேண்டினார். பனுகொடையில் தங்க துரையும் ஏன்ய தமிழ்க் கைதிகளும் கவலை கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். அவர்களின் வழக்கு பாதியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது நான் எப்படிச் செல்வது என்று தயங்கினேன். சீனியர் வழக்கறிஞர் சிவசிதம்பரம் அவர்கள் சமாளித்துக் கொள்வாராயினும் வழக்குப் பத்திரங்கள், நாளாந்தக் குறிப்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள் அனைத்திற்கும் 'நானே பொறுப்பாயிருந்தேன்.

"நாங்கள் பொறியில் அகப்பட்டவர்கள். எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை. வெளியில் இருப்பவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். எங்களுக்கு நேர்ந்த சித்திரவதை வேறு யாருக்கும் நடக்க வேண்டாம்" என்பது குட்டிமணியின் வாதம். சிவசிதம்பரம், தலைவர் அமிர்தவிங்கம் ஆகியோரும் நான் செல்ல வேண்டுமென விரும்பினர்.

நான் தமிழ்நாட்டுக்குப் புறப்பட்ட அடுத்த நான் குட்டிமணி வழக்கில் அரசு தரப்பிக்காக ஆஜரான டெபுடி சோஸிசிட்டர் ஜெனரல் மாறப்பன என்பவரும் இதே தொடர்பில் புதுடெல்லிக்குப் பறந்து வந்தார். முகுந்தன் - பிரபா இருவரையும் இலங்கையிடம் ஒப்படைக்குமாறு சர்வதேசச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் கோருவதாக இலங்கை அரசு கூறியது. இவ்விஷயத்தில் இந்திய அரசை இணங்க வைப்பதற்கே திரு. மாறப்பன இங்கு அனுப்பப்பட்டார். இதனால் குட்டிமணி வழக்கு சில தினங்களுக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டமை எனக்கும் திருப்தி தந்தது.

(தொடரும்)

"தும்முப்போதெல்லாம் தலையைப் பயங்கரமா அரிக்குது டாக்டர்!"

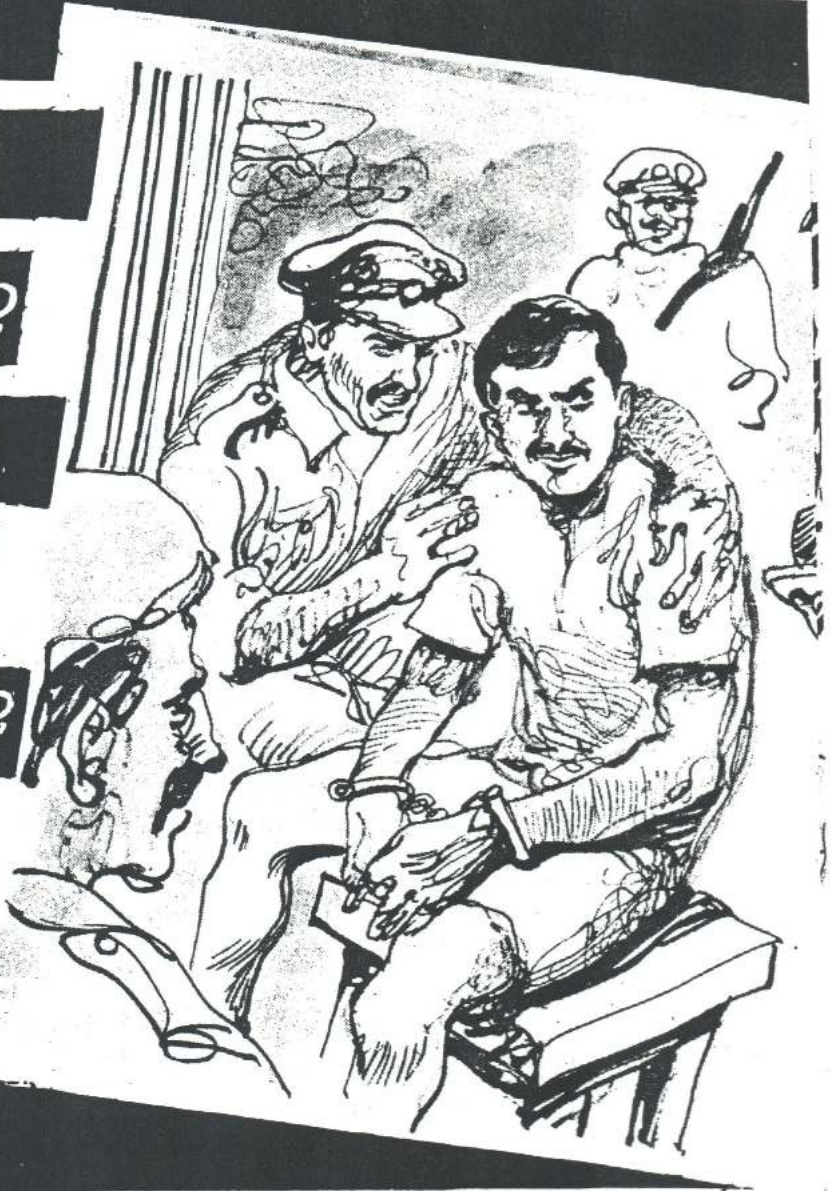
"ரெஸ்ட் எடுத்துண்டிருக்கிற பேண்களுக்குத் திடீர்னு தூக்கி வாரிப் போட்டிருக்கும்...!"

சோர

சாசனங்களா?

ஒப்புதல்

வாக்குமூலங்களா?

16

நான் சென்னை வந்து சேர்ந்த நேரத்தில் பாண்டி பஜார் நிகழ்ச்சியில் சம்பந்தப்பட்ட இரு போராளிகளையும் இலங்கையிடம் கையளிக்க வேண்டாம் என்று தமிழ்நாடு ஏற்கெனவே போர்க் குரல் எழுப்பி விட்டது.

அந்த சம்பவம் ஒரு துர்ப்பாக்கியம் என்றால், அந்த வேட்டின் அதிர்வுகள் அகில இந்தியாவிலும் ஏற்படுத்திய தாக்கம், -தமிழ் ஈழச் சமாசாரத்திற்குத் தாராளமான ஒரு பிரசாரம். விடுதலைக் கிளர்ச்சி குறித்தும், வீரர்களின் பின்னணி பற்றியும் அறிவதில் பாரத நாடு முழுவதும் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கியது. தமிழ்ச் செய்தியாளர்கள் மட்டுமல்லாது, இந்தியாவின் பல்வேறு மொழிப் பத்திரிகையாளரும் எமது பிரச்சனைகளைப் படிக்கவும், விமரிசிக்கவும் முற்பட்டனர்.

தங்களிடம் - ஒப்புடைக்குமாறு இலங்கை அரசின் கோரிக்கை ஒருபுறமும், தமிழ்நாட்டின் குமுறல் இன்னொரு புறமுமாகத் தர்மசங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்ட இந்திய அரசுக்கு சர்வதேசச் சட்டமும் சம்பிரதாயங்களும் ஓரளவு உதவியை எனலாம்.

இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் Extradition Treaty என்று சொல்லப்படும் உடன்படிக்கை இருக்கவில்லையாதலால், அவர்களை இலங்கையிடம் கையளிக்க வேண்டிய கடப்பாடு எழவில்லை. தமிழ் நாட்டின் தார்மிக ஆதரவு என்பது சத்துள்ள சரக்கு என்பதை ஈழத் தமிழர்கள் அப்போது புரிந்து கொண்டார்கள்.

இலங்கை திரும்பி மறு நாள் கோர்ட்டுக்கு நான் சென்றபோது மன்று தொடங்கிவிட்டது. நிசப்தத்தைக் குலைக்கக்கூடாது என்று நிதானமாக அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். டெல்லியி

லிருந்து ஏற்கெனவே திரும்பியிருந்த மாறப்பண அவர்களும் நீதிமன்றத்தில் இருந்தார். நாங்கள் இங்கு வந்த செய்தியைப் பத்திரிகை வாலிலாக அறிந்திருப்பார். "வெறுங் கையோடு இலங்கை புக்கார்" ஆதலால், என்னைத் திரும்பிப்பார்த்து அர்த்தமுள்ள அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை அளவோடு சிந்தினார். பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தேன். குற்றவாளிக் கூண்டிலிருந்த குட்டிமணியும் ஜெகஜும் தம் நெற்றியிலே கேள்விக்குறிகளைத் தேக்கியவாறு என்னை நோக்கினர். உண்மையில், தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் பதறித் துடித்துப் பணியாற்றும்போது பக்கத்திலே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனே தவிர, குறிப்பிடும் படியாக நான் ஏதும் பங்களிக்கவில்லை. எனினும், ஏதோ சாதித்துக் கொண்டு வந்தவன் போல என் கைமுஷ்டியை மடக்கிக் கட்டைவிரலை உயர்த்திக் காட்டினேன். இருவர் முகங்களிலும் புன்னகையொன்று மின்னலெனப் பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

தங்கதுரை...
குட்டிமணி...
ஜெகன்...

காக்காலன்

கொலை வழக்கு விசாரணை தொடங்கியபோது 'ஒப்புதல்' வாக்குமூலங்கள் உண்மையிலேயே கைதிகளின் சம்மதத்தின்பேரில் மனமொப்பிக் கொடுக்கப்பட்டனவா, அன்றி நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் கொடுக்கப்பட்டனவா என்ற பூர்வாங்க விசாரணையே (Voire Dire) பிரதான விசாரணையாக அமைந்தது. 'ஆணையிறவு புகழ்' போலீஸ் அதிகாரிகள் சாட்சிக் கூண்டிலேறிச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்துவிட்டு தாம் கைதிகளை எவ்வளவு கனிவாகவும், கண்ணியமாகவும் நடாத்தினோம் என்று கதையளந்தார்கள். ஜெகன் பற்றிக் கூறும்போது அவர் போலீஸ் அதிகாரிகளின் அன்புக் குரிய 'டார்லிங்'காக இருந்தார் என்றும் கூறினர். வழக்கறிஞர்களான நாங்கள்

வாய்விட்டுச் சிரித்தோம். "அந்த 'டார்லிங்'கின் மணிக்கட்டு எலும்பு உடைந்தது எப்படி?" என்று குறுக்கு விசாரணையில் கேட்டோம். வீரர்களை எப்படியாவது காப்பதற்கு நாம் நீதிமன்றத்தில் எதிர்நீச்சலடித்த போது, எமது விசாரண்களும், வீரத்திகளும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் வெடித்துச் சிதறியிருக்கின்றன.

'ஒப்புதல்' வாக்குமூலங்கள் நிர்ப்பந்தத்தின் மூலம் பெறப்பட்டவை என்பதை நிரூபிக்கும் பொறுப்பையும், சட்டம் வதைபட்ட வீரர்களின் மீது சுமத்தியது. 'மரத்தால் விழுந்தவனை மாடு ஏறி மிதித்தது போல' என யாழ்ப்பாணத்து

வழக்கில் ஒரு பழமொழி உண்டு. வெறும் நிர்ப்பந்தங்கள் மட்டுமா? கொடும் சித்திரவதைகள் மூலம் ஈனத்தனமாக ஜனத்த சோரச் சாசனங்களல்லவா அந்த 'ஒப்புதல்' வாக்குமூலங்கள்? சித்திரவதைகள் செய்யப்பட்டதற்குக் கண்கண்ட சாட்சிகளாக வீரர்களின் சார்பில் போலீஸ் ஐ.ஜி-யும், இராணுவ கமாண்டருமா வருவார்கள்? மனித சஞ்சாரமற்ற முகாம்களிலே நடந்த மிருக சமாசாரங்களைப் பார்த்தவர்கள் வதைத்தவர்களும், வதைபட்டவர்களும் மட்டுமே. வதைத்தவர்கள் தமது 'கனிவும்-கண்ணியமும்' பற்றிக் கூறிய சாட்சியத்தை மறுதலிக்க வதைபட்டவர்களைச் சாட்சிகளாக அழைத்தோம். குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோருடன், அவர்கள் மீதான வதைகளைக் கண்ட தங்கதுரை, தேவன், குலம், தாழ், கந்தையா, சிவச்செல்வம் முதலான பல கைதிகளின் பெயர்களைக் குறித்து சாட்சிகளின் பட்டியலைத் தாக்கல் செய்தோம். தாக்கல் செய்ததுடன், பனுகொடை இராணுவ முகாமில் சில சாட்சிகளின் மீது தாக்குதல் தொடங்கிற்று. இன்னும் சிலர் அச்சுறுத்தப்பட்டனர். வேறு சிலர் மீது பழிவாங்கும் நடவடிக்கையாக வேறு வழக்குகளில் அவர்களைச் சம்பந்தப்படுத்திக் குற்றப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்தனர். தம்மைப் போலீசாரும் இராணுவத்தினரும் கொடுமைப்படுத்திய விவரங்களைத் தமது சாட்சியத்தில் கூறி விட்டு, அன்று பனுகொடை இராணுவ முகாமுக்குத் திரும்பிய குட்டிமணியை இராணுவத்தினர் பலமாகத் தாக்கினார்கள். வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே குற்றஞ் சாட்டப்பட்ட ஞானவேல் என்ற இளைஞனும் இராணுவத்தினரால் தாக்குண்டான். மறு நாள் நீதிமன்றத்தில் முறையிட்டால் அதன் விளைவுகள் பயங்கரமாக இருக்கும் என்றும் இந்த வீரர்கள் எச்சரிக்கப்பட்டார்கள்.

எச்சரிக்கையையும் பொருட்படுத்தாமல், ஒவ்வொரு நாள் காலையும் நாம் நீதிமன்றத்திலுள் நுழைந்தவுடன் முதல் நாள் இரவு முகாமில் நடந்த தாக்குதல் குறித்து புகார்ப் பட்டியலுடன் தம்பிகள் தயாராக இருப்பார்கள்.

காலையில் தம்பிகள் எம்முடன் பேசுவதைத் தடுப்பதற்கு இராணுவத்தினர் தந்திரங்கள் பல செய்வதுண்டு. மென்மையான கைதிகளை சிப்பாய்கள் மேலும் மேலும் பழி வாங்குவர் என அஞ்சி, ஏனையோர் மீது நடந்த தாக்குதல்கள் குறித்து வழக்கறிஞர்களுக்குத் தகவல் கொடுத்தது தாமே என்று சகல பழிகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் சாண்மையை குட்டிமணி என்ற கமைதாங்கிக் குச் சொந்தமானது.

நீதிபதி ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தவுடன் நாம் எழுந்து புகார்களை அடுக்கக்காகப் புகல்வதும், நீதிபதி அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர் மாறப்பன அவர்களைப் பார்ப்பதும், மாறப்பன நீதிமன்றத்திற்கு நித்தம் வருகைதரும் மேஜர் அல்கமவுடன் சற்று 'கிசகிசத்து' விட்டு, "இந்தப் புகார்களுக்கு ஆதாரம்

ஏது?" என்று கேட்பதும் சட்டத்தோடு சம்பந்தமற்ற நாளாந்தச் சடங்குகளாகி விட்டன. நாளாக, நாளாக, புகார் சொல்லிச் சொல்லி எமக்கும் வாய் அலுத்து விட்டது. அவற்றைக் கேட்டுக் கேட்டு நீதிபதிக்கும் செவி புனித்து விட்டது. அடி வாங்கி வாங்கி வீரர்களுக்கும் உணர்ச்சி மரத்து விட்டது.

மேஜர் அல்கம தம்மைத் தாக்கிய சம்பவங்களைக் குட்டிமணி விவரமாக கோர்ட்டிலே கூறிய வேளையில் மேஜரும் அங்கு பார்வையாளர் பகுதியில் முன் வரிசையில் வீற்றிருந்தார். தம் காக்கிச் சட்டைமீது யாரோ காறி உமிழ்ந்து போன்ற ஒருவிதக் கூச்சமோ, அல்லது குட்டிமணியீது மிகுந்த கோபமோ தெரியவில்லை. மேஜர் இருப்புக் கொள்ளாமல் இருந்தது தெரிந்தது. குட்டிமணியின் சாட்சியம் முடிந்து மறு நாள் ஜெகனின் சாட்சியம் தொடங்க இருந்தது. அன்று முகாமுக்குத் திரும்பிய ஜெகன் ஓர் அதிசயத்தின் மீது இடறி வீழ்ந்தார். முகாமின் தலைமைச் செயலகத் திலிருந்து சிறைக்கூடப் பகுதிக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அழைத்த பிரமுகர் அதே மேஜர்தான். அழைக்கப்பட்ட 'பிரமுகர்' நம்முடைய ஜெகன். பொறுப்பதிகாரி சிறைக் கூண்டைத் திறந்து ஜெகனைக் கூட்டி வந்தார். கைதி ஒருவனுக்குத் தொலை பேசியில் செய்தி வருவது சிறைச்சாலை வரலாறு காணாத சிறப்பு. மேஜரின் குரல் தொலைபேசியில் வழக்கமான மிகுக்குட னும் முறுக்குடனும் இல்லை. மென்மை யாக இருந்தது. மேஜரின் கொஞ்சலும், கெஞ்சலும் இலஞ்சவாணயத்தின் வகையைச் சேர்ந்தவை. குட்டிமணியை மேஜர் கொடுமைப்படுத்தியதை ஜெகனும் பார்த்திருக்கிறார். கோர்ட்டில் அந்த உண்மையை உளறிவிட வேண்டாமென்றும், ஜெகனுக்குப் பிறகு பல நன்மைகள் விளையும் என்றும் கூறினாராம் மேஜர். நன்மைகள் உடனடியாக ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்தன. விசேட உணவுப் பதார்த்தங்கள் அன்றிரவு ஜெகனுக்குப் பரிமாறப்பட்டன. குடிப்பதற்கு ஒரு டம்ளர் நீர் தராத இராணுவ நிர்வாகத்தினர் ஜெகன் குளிப்பதற்கு நீர் தொட்டியை நிறைத்தனர். திடீரெனப் பெருக் கெடுத்த கருணைப் பிரவாகத்திலே சிக்கி ஜெகன் திக்குமுக்காடினார். தங்கதுரை, குட்டிமணி ஆகியோர் இந்தத் தமாஷை ஜெகன் மூலம் அறிந்து ரசித்தனர். மறுநாள் நீதிமன்றத்தில் மேஜருக்குப் பலத்த ஏமாற்றம். சலுகைகளைக் காட்டி வீரர்களை விலக்கு வாங்கலாம் என்று எதிர்பார்த்த மேஜரின் மடமை மகத்தானது. ஜெகனின் சாட்சியத்தில் எவ்விதச் சலனமும் கிடையாது. எனினும், ஜெகன் ஒருவிதத்தில் 'ஜென் டில்மன்.' மேஜர் தம்முடன் 'பேரம்' பேசிய செய்தியை மட்டும் கோர்ட்டிலே கூறவில்லை. அதுவரை மேஜருக்குச் சற்று ஆறுதல்.

இரத்தக் காட்டோடிகள் போல இராணுவ முகாம்களில் எழுது வீரர்களுக்கு 'ரணகளம்' அமைத்த போலீஸ் அதிகாரிகள், சாட்சிக் கூண்டிலேறி சுத்தமான, காத்தியவாதினைப் போல, 'சத்தியமும் சாத்வீகமும்' பேசினார்கள்.

இதனால் குறுக்கு விசாரணையின்போது அவ்வப்போது தடுக்கி வீழ்ந்திருக்கிறார்கள். சுமார் மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக மூச்சுத் திணறிய சாட்சி சி.ஐ.டி. அதிகாரி ஹென்றி பெரேரா. காலியி லிருந்து ஒரே நிலையாக நின்று சாட்சியம் கூறிய இவர், நண்பகல் இடைவேளையின் போது அசதியுடன் என் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து தமது கை, கால்களை 'மசாஜ்' செய்து கொண்டே 'வலிப்பதாகக் கூறிச் சலித்துக் கொண்டார். "ஆடி அசைந்து கொண்டே அரை நாள் நின்றதற்கே அவஸ்தைப்படுகிறீர்களே, தொடர்ச்சியாக எத்தனை நாட்கள் இந்தக் கைதிகளைக்குறிக்காயங்களுடன் ஆடி, அசைய முடியாது விலங்கிலே பிணைத்து நிற்க வைத்தீர்கள்? அவர்களுடைய அவஸ்தையை எண்ணிப் பார்த்தீர்களா?" என்று சாவதான மாகக் கேட்டேன். அசட்டுச் சிரிப்பொன்றைச் சிக்கனமாகச் சிந்திவிட்டு சங்கடத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக சம்பாஷணையைத் திசை திருப்பினார். வழக்கறிஞர் சிவசிதம்பரம் தண்ணீர் வரவழைத்துக் குடிப்பதைக் கண்டு, தமக்கும் நா வரண்டு விட்டதென்றும் கொஞ்சம் தண்ணீர் தரமுடியுமா என்றும் கேட்டார். நான் தயங்காமல் சிரத்தை யுடன் ஏற்பாடு செய்தேன். அவர் குடித்துவிட்டு 'தாங்கல்' கூறிய போது, என் மனத்திலே கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த வக்கிரம் குரலெடுத்துக் கூவியது; "தமது நாக்கை நனைப்பதற்கு ஒரு துளி தண்ணீருக்காக எழுது இளைஞர்கள் உங்களிடம் எவ்வளவு கெஞ்சியிருப்பார்கள்? நினைத்தால் நெஞ்சு பற்றி எரிகிறது" என்றேன். பேசாமல் எழுந்து போய் விட்டார். அரிக்கின்ற சிரங்கைச் சொறிந்து கொண்ட கண நேரச் சுகம் எனக்கு.

ஹென்றி பெரேரா ஒரு வகை என்றால், சட்டத்தின் செல்லப் பிள்ளையாகவும், குட்டிமணிக்கும் நல்ல பிள்ளையாகவும் நடத்துக் கொண்ட ஒரு போலீஸ் அதிகாரி இன்னொரு ரகம். குட்டிமணிக்கு விரோதமாகச் சாட்சியம் அளித்துவிட்டு குறுகுறுத்துக் கொண்டிருந்த இவர், விசாரணை முடிந்து குட்டிமணி விடுதலை பெற்றால் தம்மைப் பழிவாங்கி விடுவாரோ என்ற பயத்தினால் போலும், இடைவேளையின்போது என்னை தாஜா பண்ணுவார். "நான் குட்டிமணிக்கு

விரோதமாக எதுவும் கூறவில்லையே கவனித்தீர்களா?" என்று கேட்டார். "குட்டிமணியிடம் சொல்லி வையுங்கள்" என்றார். கோழிக்குஞ்சின் நெஞ்சம் படைத்த இந்த அதிகாரி பற்றிப் பின் குட்டிமணியிடம் கூறினேன். வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

வீரர்களின் வழக்கு காரணமாகப் பிற கட்சிக்காரர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வருவாயுள்ள வழக்குகளைப் பல மாதங்களுக்குக் கிடக்கையில் போட்டு விட்டோம். விடுமுறை வேளையில் வீரர்களின் வழக்குத் தொடர்பில் எனது கொழும்பு இல்லத்தின் தொழிற்கூடம் (Chambers) ஒரு தொழிற்சாலை போல, சத்தமும் சந்தடியுமாகச் செயற்படும். நண்பர்கள் என வழக்கறிஞர்கள் பலர் ஆண்களும், பெண்களும் கூடி ஆளுக்கொரு வேலையை ஆர்வத்துடன் செய்து கொண்டிருப்பார். எனது சீனியர் வழக்கறிஞர்க்காக நூற்றுக்கணக்கான சட்ட நூல்களிலிருந்து குறிப்புக்களைச் சேகரிப்பது முதல், மொழிபெயர்ப்புகள் தட்டச்சுப் பிரதிகளைச் சரிபார்ப்பது வரை, அனைத்து வேலையும் அமர்க்களமாக நடக்கும். தட்டச்சு யந்திரம் வேறு 'தட...' தட'வென்று கருதி சேர்க்கும். அக்கம்பக்கத்து வீட்டுத் தமிழ் மாமி களுக்கும், தமிழ்த் தம்பிகளின் வழக்கு விவகாரங்களில் அக்கறை அதிகம். இல்லாள் என்றொருத்தி இல்லாதவள் என்பதால், பணியாற்றும் நண்பர்களுக்கு பாணமும், பதார்த்தமுமாக அடிக்கடி பரிமாறிக் கொண்டிருப்பார்... போராளிகள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கின் பணிகளில் தாமும் பங்குபற்றியமை மாமிகளுக்குப் பெரிய மகத்துவமாகப் பட்டது. அவர்களின் ஆர்வத்தை அனுசரித்து, வீரர்களின் விசாரணையைக் காண நானும் மாமிகளுக்குச் சந்தர்ப்பம் தந்திருக்கிறேன். இராணுவத் தடைகளையும் தாண்டிக் கொண்டு சென்று குட்டிமணியையும், ஜெகனையும் நீதிமன்றத்தில் கண்டது மாமிகளுக்கு ஆருத்ரா தரிசனம் போல. வருவோர் போவோரிடம் வாய் நிறையச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். உதவி, ஒத்தாசை புரிந்த அனுதாபிகள், அபிமானிகள் உட்பட வட்சோப வட்சம் தமிழர்கள் தீர்ப்புத் தேதியை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கிடந்தனர். அந்த நாளும் வந்தது....

(தொடரும்)

1982-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதி தொடங்கிய கொலை வழக்கு விசாரணையில் ஆகஸ்ட் மாதம் 13-ம் தேதி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. இடையிலே பலவித போராட்டங்கள்—வீரர்களுக்கும் வழக்கறிஞர்களான எமக்கும். எரிச்சல்களும் ஏமாற்றங்களும் எத்தனையோ. சோதனைகளும் வேதனைகளும் சொல்லித் தொலையாது.

விசாரணையின்போது எமது மறவர்கள் வெகு கச்சிதமாகச் சாட்சியம் கூறினார்கள். அரசு தரப்பினரின் குறுக்குக் கேள்விகளை நறுக்கான பதில்களினால் நொறுக்கினார் தங்கதுரை. குட்டிமணி வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகப் பிளந்து வைத்தார்.

வீரர்களின் அறிவையும் ஆண்மையையும் நீதிபதி அவ்வப்போது மெச்சிப் பேசியபோது எமக்கும் மேலி சிலிர்த்திருக்கிறது. குட்டிமணியின் முறுக்கேறிய வலிய கரங்களின் அழகை அவர் நீதிமன்றத்தில் வாய்விட்டு மிமிரித்திருக்கிறார். "Won the battles and lost the war" என்பார்கள். சண்டைகளை ஜமாய்த்தோம் என்று நீதிபதி அவ்வப்போது சான்றிதழ் வழங்கியபோது இறுதியுத்தத்திலே ஜெயிக்க வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் எம்மை ஆக்கிரமித்திருக்கிறது.

'ஒப்புதல்' வாக்குமூலங்களைச் சாட்சியமாக ஏற்கலாமா என்ற பூர்வாங்க விசாரணையின் தீர்ப்பு எமக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. அந்த வாக்குமூலங்கள் எவ்வித நிர்ப்பந்தமுமின்றி வீரர்கள் மனமுவந்து கொடுத்தவை என்று தாம் நம்புவதாகவும், போலீஸ் - இராணுவ அதிகாரிகளின் சாட்சியங்களைத் தம்மால் நிராகரிக்க முடியாது எனவும் நீதிபதி கூறினார். வழக்கறிஞர்களாகிய எமக்கு முன்னே மேசைகளின்மீது நாம் 'படித்துக் கிழித்து, கட்டுக்கட்டாகக் குவித்து வைத்திருந்த சட்ட நூல்கள் எம்மைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்தன.

இறுதித் தீர்ப்புக்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பு திருகோணமலைக்குச் சென்றிருந்தேன். 'குரைகடல் ஓரம் நித்திலம் கொழிக்கும் கோணமாமலையான்' கோயில் கொண்டிருந்த தலம் இங்குண்டு - அமெரிக்க 'அங்கிள்' நிறுவ ஆசைப்படுகிற 'திருத்' தளமும் இங்குதான். இந்தத் தங்கத் தமிழ் மண்ணை மிதிக்கும்போது குருதி கொதிக்கும், மனம் பதைக்கும். காரணம், தங்க மேனியிலே படர்ந்த சிரங்கும் சொறியுமாக இந்தத் தமிழ்ப் பூமியிலே அடர்ந்திருக்கும் சிங்களக் குடியேற்றம் - பாதிக்கு மேல் தமிழ்மண் பறிபோய் விட்டது. இந்தக் கையறுத்த நிலையில் கோணமாமலையான், தமிழரின் காவல் தெய்வமானான். சைவர்களல்லாத தமிழரும் அங்கு சாமி கும்பிட

தங்கதுரை... வருவது தமிழ்ப்
குட்டிமணி... பக்தியினால்.
சிங்களவரும் சில
வேளைகளில்

கூறினர் ("I find them guilty of the charge of murder").

அடுத்து என்ன தண்டனை வழங்குவது என்று அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர் மாறப் பனவிடம் நீதிபதி கேட்டார். அது வழக்க மான கேள்வியல்ல. வாழ்வுக்கும் சாவுக்கு மிடையே தடுமாற வைக்கின்றதான வழக்கத்துக்கு மாறான ஒரு குழப்பம் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் 22-ம் பிரிவில் இருந்ததை நீதிபதியும் அறிந்திருக்கிறார். இதனால் என்ன செய்யலாம் என்று தலையைச் சொறிந்திருக்கிறார்.

மரண தண்டனை விதிக்கும் படி மாறப்பன கேட்டுக்கொண்டார். வீரர்களின் வழக்கறிஞர்களான நாங்கள் வெகுண்டெழுந்தோம். வழக்கமாக சிபியர் வழக்கறிஞரை அனுசரித்துப் பேசுவதுதான் ஜூனியரின் பண்பு. எனினும், எனது கொதிப்பையும் பதைப்பையும் புரிந்து கொண்ட திரு. சிவசிதம்பரம் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முயலவில்லை.

சம்பந்தப்பட்ட சட்டம் நாடாளுமன்றில் விவாதிக்கப்பட்ட வேளையில் 'இச்சட்டத்தில் மரண தண்டனைக்கு இடமில்லை' என்று மார்பு தட்டிய ஒத்திரி அத்துலத் முதலியின் உரையை விவாதக் குறிப்பேடிவிருந்து வாசித்துக் காட்டினேன். அந்த விவாதத்தில் "மரண தண்டனைக்குச் சட்டத்தில் இடமளிக்காத எங்களை எப்படி ஹிட்லரோடு ஒப்பிடுவீர்கள்?" என்று அமைச்சர் அப்போது எதிர்க் கட்சிகளைக் கேட்டிருந்தார். "ஹிட்லர் யூதர்களைக் கொலை செய்வதாக வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டுத் தான் கொன்றெழுதித்தான். நீங்களோ மரண தண்டனை விதிக்கமாட்டோம் என்று வாக்குறுதி தந்துவிட்டு இன்று இந்த வீரர்களைக் கொலைக்களத்துக்கு அனுப்பும்படி கோரிக்கை விடுகிறீர்களே. உங்களை விட ஹிட்லர் நேர்மையானவன் இல்லையா?" என்று என் நெஞ்சத்துக் குமுறலையெல்லாம் நீதிபதியின் முன் கொட்டினேன்.

அன்றிருந்த ஆவேசத்தில், நீதிமன்ற மரபுகளையெல்லாம் என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அரசு தரப்பினருக்கும் எமக்குமிடையே நடந்த ஆக்ரோஷமான விவாதத்தினால் அமளி துமளிப்பட்ட நீதிமன்றம் அன்று நாடாளுமன்றம் போல நடுத்தெருவுக்கு வந்துவிட்டது. செருப்புகள் பறக்க வில்லை என்றாலும் கூட நெருப்புப் பொறி பறந்தது. "இந்த விடுதலை வீரர்களைக் கொலைக்களம் அனுப்புவீர்களென்றால் அந்தப் பழியைத் துடைப்பதற்கு இந்த நாட்டின் இளந்தமிழ்த் தலைமுறையினர் நூருண்டுகளுக்குப் போரிடுவார்கள்" என்று கூறினேன். எந்த விளைவுகளையும் எதிர்கொள்வதற்கு வழக்கறிஞர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து நீதிபதி அவர்களும் சாதாரிய மாகவே பதிலளித்தார். "நான் என்ன பண்ணட்டும்" ("I can't help it") என்றார்.

இந்த வேளையில் குட்டிமணியும் ஜெகனும் என்னிடம் தாம் எந்தத்

தீர்ப்பு!

அங்கு வருவது தமிழ்ச் சாமியிடம் கொண்ட பயத்தினால்.

நான் சென்ற நேரத்தில் சில சிங்களக் கடற்படை வீரர்களையும் கோயில் சந்நிதானத்தில் கண்டேன். ஆரணங்குகளும் ஆலயத்திற்கு வந்திருந்தமையால் 'தேவி' தரிசனமோ என்பதும் தெரிய வில்லை. இரண்டு அர்ச்சனைச் சீட்டுகள் கேட்டு ஐயரிடம் சில்லறையைக் கொடுத்தேன். "ஆர் பெயருக்கு?" என்று கேட்டார். "ஒன்று குட்டிமணி, மற்றது ஜெகன்" என்றேன். அதிர்ந்து போய் நிமிர்ந்து பார்த்த ஐயர், தம் விரலாலே சைகை காட்டி என்னை அடைத்து விட்டு, ஓரிடத்தில் என்னை அமர வைத்து, மணிவாசகப் பெருமான் கூறியது போல 'மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்ந்து' வெளியேறினார். நான் திகைப்புடன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, ஓட்டமும் நடையுமாகக் கடற்படையினரின் கைங்கரியங்களைப் பவ்வியமாக முடித்து ஆட்களைக் கோயிலுக்கு வெளியே அனுப்பிவிட்டு, ஒரு நகைப்புடன் என்னை நோக்கி வந்தார். "இப்ப சொல்லுங்கோ தம்பி, ஆர் பேருக்கு அர்ச்சனை?" என்று காதைத் தீட்டிக் கொண்டே கேட்டார். நான் பெயர்களை மீண்டும் சற்று உரத்துக் கூறினேன். 'திருதிரு'வென்று அங்குமிங்கும் பார்த்த படியே மெதுவாகக் கூறும்படி கையமர்த்தினார். பாலம், பூசகர், தளர்ந்து போன வயது. பெயர்களை மீண்டும் மீண்டும் கேட்பதிலே ஒரு தனிப் பிரியம். நான் சத்தமிட்டுக் கூறியபோது வெகு சஞ்சலம். நான் யாரென்று கூற வில்லை. "சொந்தமா?" என்று கேட்டார். "இல்லை, சிநேகிதம்" என்று கூறினேன். "திருக்கோணமலை யெல்லாம் சிங்களவர் ராச்சிய மாப் போச்சு. எங்கடை பிள்ளையள் தான் இந்தப் பூமியைக் காக்க வேணும்" என்றவர், சற்று விசாரத்துடன், "பிள்ளையள் வழக்கிலை தப்புலாங்களை?" என்று கேட்டார். என் பதிலுக்குக் காத்திராமல், "பெருமான் அருளால் தப்பியிரு வாங்கள்" என்றும் சந்நிதானத்தை நோக்கியபடியே நம்பிக்கை தெரி வித்தார். பக்தர்கள் கூட்டம் கலைந்த பின்னர் அன்றைய அர்ச்சனை அந்தரங்கத்திலே அமர்க்களப்பட்டது. ஐயர் மிகவும் அனுபவித்து ஆராதித்தார்.

1982-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 13-ம் தேதி கொலை வழக்கில் இறுதித் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்து நீதிமன்றம் நிரம்பி வழிந்தது. தீர்ப்புத் தேதியென்றால் இராணுவத்தினருக்கு தேர்த் திருவிழா போலும். வழக்கத்தைவிட இரு மடங்கு வரிந்து கட்டிக்கொண்டு செறிந்து நின்றார்கள். பார்வையாளர்கள் மத்தியில்

பரிச்சயமான தமிழ் முகங்கள் பல தெரிந்தன— பிரசவ அறைக்கு வெளியே நின்று பேதலிக்கும் ஒரு கணவனின் களையுடன். ஜீவ மரணப் பிரச்சனை யொன்று மனத்தைப் பிசைந்து கொள்ள வெகுவாக நாம் குழம்பிப்போயிருந்தோம். எமது இதயத்திலே இனம் தெரிந்த ஒரு கனம் - இல்லை, கனம்! எமது ஏக்கத்தின் எதிரொலிகள் பின்புறத்தில் இருந்த குட்டிமணிக்கும் ஜெகனுக்கும் கேட்டிருக்கலாம். பட்டாளப் படலத்தை விலக்கிக் கொண்டு குட்டிமணி என்னைக் கூப்பிட்டார். "ஏன் யோசிக்கிறீயன்? கொஞ்சம் சிரித்துக் கொண்டிருங்கள். நாங்கள் எதற்கும் தயார்" எனக் கூறினார்கள். என்னை உற்சாகப்படுத்துவதற்காகக் குட்டிமணி என் காதுக்குள் ஒரு 'ஜோக்'கைக் கிசு கிசுத்தார். "பக்கத்திலே நிக்கிற மைச்சான் கையிலை வைச்சிருக்கிற சாமானை ஒரு ஐஞ்சு நிமிஷத்துக்கு இரவல் கேட்டுப் பாருங்கோ, எல்லாற்றை கவலையையும் தீர்த்து வைக்கிறேன்" என்று யாழ்ப்பாணக் கொச்சைமொழியில் கூறினார். அவர் 'மைச்சான்' என்றது அருகில் ஆயுதபாணியாக நின்ற சிப்பாயை. "சாமான்" என்றது அவன் கையிலிருந்த யந்திரத் துப்பாக்கியை.

அமர்க்களப்பட்ட நீதிமன்றத்தில் திடீரென அமைதி நிலவியமை நீதிபதி வருகிறார் என்பதற்கு அறிகுறி. ஆசனத்தில் அமர்ந்தவர், ஒரு கணப்புடன் நிசப்தத்தைக் குலைத்துவிட்டு நீண்ட தீர்ப்பினை நிறுத்தி நிறுத்தி வாசித்தார். தீர்ப்பின் சாரம் மிகக் காரமானது. கொலைக் குற்றச் சாட்டின் மீது குட்டிமணி, ஜெகன் இருவரையும் தாம் குற்றவாளிகளாகக் காண்பதாகக்

தண்டனையையும் ஏற்கத் தயாரென்றும் தம் உயிருக்காக யாரையும் யாசிக்க வேண்டாமெனவும் வேண்டிக் கொண்டனர். அதனைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாது எமது கடமையில் கருத்தாயிருந்தோம். ஆயினும் என்ன...? காலதேவன் கட்டியிட்டான். நீதிதேவன் நிறைவேற்றினான்.

மரபு தவறாமல் மரணதண்டனை விதிப்பதற்கான அமங்கலமான குழ்நிலை சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. மின்விசிறிகள் நிறுத்தப்பட்டன. விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. நீதிமன்றச் சுவரிலே 'டிக் டிக்'கென்று நகர்ந்து கொண்டிருந்த கீழ்காரத்தின் முட்கள் 'படக்' என்று ஸ்தம்பித்தன. நீதிபதி கறுப்பு நிற அங்கியைப் புனைந்து கொண்டபோதே சிவப்பு நிறச் செய்தி யொன்று எம் நெஞ்சைத் தீய்த்தது. இரு வீரர்களும் "ஜனாதிபதியால் நிர்ணயிக்கப்படும் ஒரு தேதியில் கண்டி—போகம்பரைச் சிறைச்சாலையின் நான்கு சுவர்களுக்குள் மரணமடையும் வரையில் தூக்கிலிடப்படுவார்கள்" என்று நீதிபதி தண்டனை விதித்தார்.

'தர்மத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்' என்றுதான் பாரதி கூறினான், பாஞ்சாலி சபதத்தில்—'நீதி கவ்வும்' என்று கூறவில்லை. பார்வையாளர் பகுதியிலிருந்த தமிழ்த் தம்பிகள் பேயறைந்த வர்களைப் போல ஆனார்கள். எம்மில் சிலருக்கு இரத்தமே உறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு. பாதை போல எப்போதும் இறுக்கமாக இருக்கும் சில இராணுவ அதிகாரிகளின் முகத்தில் சந்தோஷச் சலனங்கள் தெரிந்தன. வேறு சிலர் நாக்குக்காக நடுநிலைமை வகித்தார்கள். குற்றவாளிக் கூண்டைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். 'மெய்த் திருப்பதம் மேவென்ற போதிலும்,

இத்திருத்தறந்(து) ஏகென்ற போதிலும், சித்திரத்தில் அவர்ந்த செந்தாமரை' ஒத்திருந்த இராகவனை மட்டுமல்ல, இலக்குவனையும் கண்டேன். என் உள்ளம் ஓசைப்படாமலே ஓயமிட்டு அழுதது.

தண்டனை குறித்துக் குட்டிமணி ஏதும் கூற விரும்புகிறாரா என்று மரபு நெறி தவறாமல் நீதிபதி கேட்ட நேரத்திலேதான், தமிழ் சமுதாயப் போராடிகளின் வீர வரலாற்றிலே இன்று சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்றுவிட்ட சேதியொன்றைக் குட்டிமணி கூறினார்.

'நான் தூக்கிலிடப்பட்டபின் என் விழிகளைக் கண்ணிழந்த ஒரு தமிழினைக்கு வழுங்குங்கள். இந்தக் கண்களின் மூலமாக மலரப் போகும் தங்கத் தமிழ் சமுதாயத் தரிசிக்க ஆசைப்படுகிறேன்'

என்றார். வச்சிரத்திலே வார்த்தெடுத்த இந்த வார்த்தைகள் சமுத்து மண்ணிலே விடுதலை வெறியுடன் களமாடப் புறப்பட்ட இனிய தமிழ்த் தலைமுறையினரின் இரத்த நாள்வாசலிலே புகுந்து, குருதியுடன் கலந்து குடேற்றியிருக்கின்றன. "சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை, அதனை நான் அனுபவிக்கத் துடித்தேன். அதற்காக என்னைத் தூக்கிலே போடுகிறீர்கள். மலரப் போகும் என் தாயகத்தை—தமிழ் சமுதாயத் நீங்கள் தூக்கிலே போட முடியாது" என்று குமுறினார் ஜெகன்.

மறவர்கள் இருவரினதும் தமிழ் உரைகளை நீதிமன்றத்தில் ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்துக் கூறிக் கொண்டிருந்த நான், ஒரு கட்டத்தில் உணர்ச்சி மேலிட்டால் மேலும் பேச முடியாமல் அழுது விட்டேன். தொடர்ந்து திரு. சிவசிதம்பரம் மொழிபெயர்த்தார்.

அன்று நீதிமன்றத்திலிருந்து வீரர்கள் இருவரும் எம்மிடம் விடைபெற்ற போது அன்பு சகோதரர்கள் இருவரையும் ஆரத் தழுவி முத்தமிட்டேன். வழக்கறிஞர்கள் குற்றவாளிகளை முத்தமிடும் காட்சி நீதிமன்ற வரலாறு காணாத புதுமை. பார்வையாளர்களுக்கு இது அபூர்வமான அனுபவம். எமது நெருக்கமான உணர்வுகளையும், உறவுகளையும் ஏற்கெனவே நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த சி.ஐ.டி. அதிகாரிகளுக்கும், சிப்பாய்களுக்கும் அவை சீரணிக்க முடியாத நெருடல்கள்—

நீதிமன்றத்திலிருந்து அனைவரும் கலைந்த பின்னர் தன்னந்தனியே ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்த எனது சீனியரிடம், "புறப்படுவோமா?" என்று கேட்டேன். எதுவும் பேசாமல் எழுந்து பின்தொடர்ந்த சிவசிதம்பரம் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். கண்கள் குளமாகிக் கிடந்தன. மரணத்தின் வாயிலிருந்து தமிழ் மறவர்களை மீட்டுவீடலாமென்று நாலரை மாதங்களாக இரவு பகலாக ஓயாது உழைத்தோம். சிவசிதம்பரம் பெரிதும் கலங்கிப் போனார். முயற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல் இரண்டு வாரங்களுக்குள் தீர்ப்புக்கு எதிராக அப்பீல் நீதிமன்றத்

தில் மேன்முறையீட்டு மனுவைத் தாக்கல் செய்தோம்.

விடுதலை வீரர்கள் தமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் குறித்து கோர்ட்டில் கூறிய சாட்சியம் ஏற்கெனவே பல நாட்களாகப் பத்திரிகைகளில் பரபரப்புடன் வெளிவந்திருக்கின்றது. அதிர்ச்சி தரும் தகவல்களாக தினமும் வெளிவந்த விவரங்களைப் படித்துவிட்டு புண்பட்டுப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ் உள்ளங்கள் தீர்ப்பினை அறிந்து திகைத்தன—தேம்பின. அரசுக்கு விரோதமான ஆத்திர அலையொன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே பொங்கி எழுந்து பிரவகித்தது. தமிழ் மறவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கியமை சிங்கள மக்களின் சிந்தையைக் குளிர் வைக்கும் சேதி என்பதால் சிங்கள—ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் "Kuttimani and Jegan to hang" போன்ற கவர்ச்சியான தலைப்புகளுடன் செய்திகளைச் சித்திரித்தன.

ஹைகோர்ட்டில் அடுத்து விசாரணைக்கு வந்தது நீர்வேலி வங்கிக் கொள்கை—இரட்டைக் கொலை வழக்கு. இதில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தங்கதுரை, குட்டிமணி, தேவன், நடேசதாசன், சிவபாதம், ஸ்ரீ சபாரத்தினம் ஆகியோர். முதல் கொலை வழக்கு விசாரணையில் மரண தண்டனை வழங்கிய கையுடன் நீதிபதி தியூடர் டி. அல்லில் அப்பீல் கோர்ட் நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றுப் போய்விட்டார். எனவே, இந்த வழக்கை மூன்றாமே என்ற நீதிபதி விசாரணை செய்தார்.

இந்த வழக்கு விசாரணையும் தொடர்ந்து பல மாதங்களாக நடைபெற்றது. 'ஒப்புதல்' வாக்குமூலத்தினை மட்டுமே சாட்சியமாகக் கொண்டு நீதிபதி அனைவருக்கும் ஆயுள் தண்டனை விதித்தார். தண்டனை வழங்கிய கையுடன் நீதிபதி மூன்றாமே அப்பீல் கோர்ட் நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றார்.

தமிழ்த் தம்பிகளுக்குத் தண்டனை தந்த நீதிபதிகள் இருவரும் தீர்ப்பு எழுதிய மை உலர்வதற்குள் திடீரென 'பர்மோஷன்' பெற்றது நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தை நெருடியது. குற்றவாளிக் கூண்டிலே நின்று இயக்கத் தலைவர் தங்கதுரை நீதிமன்ற விசாரணைகளில் நம்பிக்கை இழந்து விட்டோம் எனப் பிரகடனம் செய்தபோது தர்மம் ஆமென்று தலையசைத்தது. தங்கதுரை ஆழமான ஒரு சிந்தனையாளன். அவரின் உரை பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தபோது பலரையும் ஈர்த்தது. "நாம் வன்முறை மீது காதல் கொண்டு மனநோயாளிகள் தங்கள் அல்ல" என்ற தங்கதுரையின் கூற்று புதிய தமிழ்த் தலைமுறைக்கு ஒரு புரட்சித் தத்துவமாகி விட்டது.

1983 ஜூலை மாதம் 11-ம் தேதி லண்டன் 'டெய்லி டெலிகிராப்' (Daily Telegraph) பத்திரிகைக்கு, சிறைப்பட்ட விடுதலை வீரர்களைக் குறித்து, ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தன அளித்த பேட்டியைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன்.

(தொடரும்)

நான் கும்பகோணம் கல்லூரியில் படிக்கும் போது நடந்த நிகழ்ச்சி இது. சற்று குண்டான தமிழ் பேராசிரியர் காலை வகுப்புக்கு மிகவும் அவசரமாக கையில் ஒரு சிறிய டிபன் டப்பாவுடன் வகுப்பில் நுழைந்தார். நாங்கள் வணக்கம் சொல்லி அமர்ந்த பிறகு, துடிப்பான டாணவன் "சார், உங்களுக்கு டிபன் டப்பாவில் உள்ள உணவு போதுமா?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் தயங்காது "இது உணவுகூய்தான் பின்னடி அண்டாவிலே தயிர் சாதம் வறுகிறது என்றார். கேலி செய்ய நினைத்த மாணவன் 'கப்பிப் ஆகி விட்டான்'.

—ஜி. நடராஜன்

வீரர்களின் சாட்சியங்களை நிராகரித்தும், போலீஸாரின் சாட்சியத்தை ஏற்றும் நீதிபதிகள் வீரர்களுக்குத் தண்டனை விதித்தார்கள். இந்தப் பின்னணியிலேதான், மாதங்கள் பல கழிந்து ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தன திவ்வியமான செய்தியொன்றை 'டெய்வி டெலிகிராப்' நிருபரிடம் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

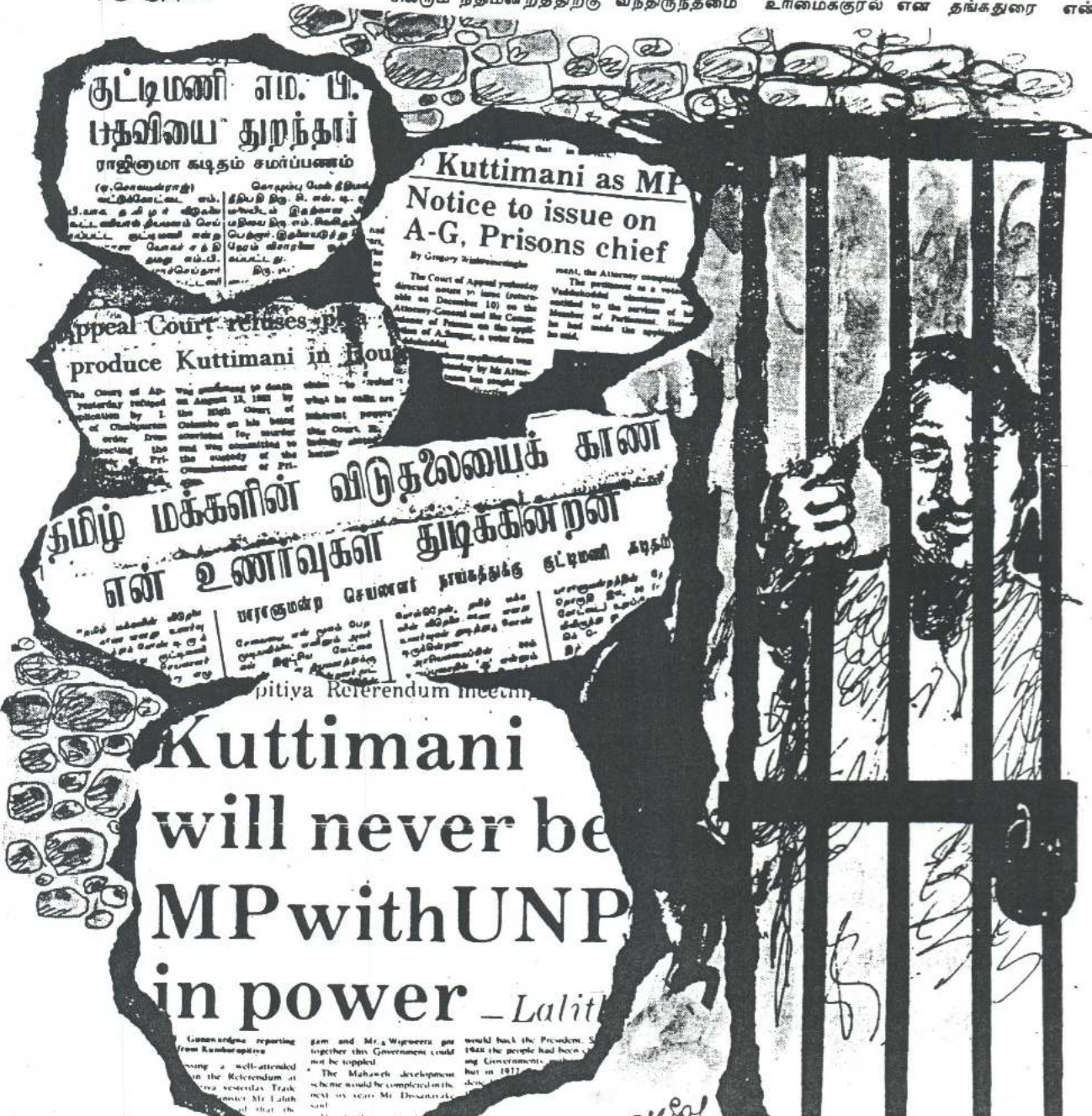
"தமிழ் இளைஞர்கள் சிறிது துன்புறுத்தப்பட்டதை நான் அறிவேன்" (I know that there was some ill-treatment) என்று லண்டன் செய்தியாளரிடம் ஒப்புக்கொண்டார். சர்வதேச மட்டத்தில் தமது நேர்மை நிலைநாட்டப்பட்டதாக ஜயவர்த்தனின் நினைப்பு. அது நேர்மையல்ல - பச்சை நெஞ்சுருத்தம்!

அங்ஙனம் துன்புறுத்தல் மூலம் பெற்ற வாக்குமூலங்களை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதிகள் சிறைக்கூடங்களிலே உழல்வதை அறிந்தவுடன் நாட்டின் ஜனாதிபதி என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 34-ம் பிரிவின் கீழ் தமக்குள்ளே அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, சட்ட விரோதமான சாட்சியம் மூலம் அநியாயமாக விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை ரத்து செய்து நீதியை நிலைநாட்டியிருக்க வேண்டாமா?

நீதிமன்றத்தைப் பிரச்சனைகளைப் பிட்டு வைக்கும் ஒரு பிரசார மேடையாக்கி விட்டார்கள் தமிழ் இளைஞர்கள். கொடுமைகள் குறித்து அவர்கள் கூறிய சாட்சியங்களை சிங்கள ஆதிக்கத்திலுள்ள ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் திட்டமிட்டு இருட்டடிப்புச் செய்தனவாயினும், வெளிநாட்டு நிருபர்கள் சிலரும் நீதிமன்றத்திற்கு வந்திருந்தமை

யால் அரசுதர்ப்பு வழக்கறிஞர்களில் கூடுதலாக ஆத்திரப்பட்டார். குற்றவாளிக் கூண்டிலே நின்று தங்கதுரை பேசியபோது (Dock statement) அவர் நீதிமன்றத்தை ஓர் அரசியல் மேடையாக்கி விட்டதாகக் கூடுதலாக குற்றஞ்சாட்டினார்.

தங்கதுரையும் "எமக்கு எதற்குப் பிரசார மேடை?" என்று அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டே உன்மையில் பிரசாரப் பிரங்கியானார். அந்த பிரங்கி நீதிமன்றத்தில் சுமார் மூன்று மணி நேரம் முழங்கியது. அரசியல் அநாதைகளான ஈழத் தமிழரின் பிரச்சனைகளையும், இளந்தமிழர்கள் காந்தியத்தை நிராகரித்துவிட்டு வன்முறைச் சித்தாந்தங்களைக் கருத்தரித்த வரலாற்றையும் அலசினார். தமிழ் ஈழ விடுதலை வீரர்களின் போர்க்குரல் உலகெங்கும் வாழ்கின்ற ஒடுக்கப்பட்ட இனங்களின் உரிமைக்குரல் என தங்கதுரை என்ற

குட்டிமணி எம். பி. பதவியை துறந்தார்
ராஜினாமா கடிதம் சமர்ப்பணம்

Kuttimani as MP
Notice to issue on A-G, Prisons chief
By Gregory S...
The Court of Appeal yesterday directed orders to issue (returnable on December 10) on the Attorney-General and the Commissioner of Prisons on the application of A.Singara, a writ for habeas corpus.

Appeal Court refuses to produce Kuttimani in House
The Court of Appeal yesterday refused an application by I. Kuttimani on his being committed to the custody of the Commissioner of Prisons.

தமிழ் மக்களின் விடுதலையைக் காண என் உணர்வுகள் துடிக்கின்றன
பாரகமேர செயலாளர் நாயக்கத்துக்கு குட்டிமணி கடிதம்

Kuttimani will never be MP with UNP in power - Lalith

Government reporting from Kandy...
The Mahaweli development scheme would be completed in the next few years. Mr. Dissanayake said...

சிங்கம் கர்ஜித்தபோது தமிழ்த் தம்பி களின் புரட்சித் தத்துவங்கள் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றன.

குட்டிமணியும், ஜெகனும் கோர்ட்டில் கூறியவை இதயத்தைத் தொட்டன வென்றால், தங்கதுரை கூறியவை சிந்தனையிலேபட்டன — சிங்கள மனச் சாட்சியைச் சுட்டன. சிங்கள இடதுசாரித் தலைவர்கள் சிலர், தங்கதுரையின் நீதிமன்ற உரை குறித்துச் சிலாகித்து எழுதியதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

(தங்கதுரையின் இயக்கத்தினர் அவரின் நீதிமன்ற உரையை நூல் வடிவில் வெளியிட்டுள்ளனர். விடுதலை வீரர்களின் வேதநூல் போன்ற இந்நூல் பல்லாயிரக் கணக்கில் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.)

நீதிமன்றத்தைப் பிரசார மேடையாக்கியது வீரர்களின் சாமர்த்தியம் என்றால், குட்டிமணியை எம். பி. ஆக்கியதன் மூலம் வீரர்களின் பிரச்சனைகளுக்கு நாடாளுமன்றத்தையும் ஒரு பிரசார முனையாக்கியது ஓர் அரிய சாதனை. எத்தனையோ சோதனைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு இந்தச் சாதனையைப் பிரசவித்தவன் என்ற முறையில் என் பொது வாழ்க்கையில் இது ஒரு மகத்துவமான பேறு. என்ன இருந்தாலும், இச்சாதனையை நிகழ்த்த எனக்குச் சந்தர்ப்பம் தந்த தமிழ்த் தலைவர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

குட்டிமணி, ஜெகன் மீது மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட சில நாட்களுக்குள் (தங்கதுரை மீதான வழக்கு தொடங்குவதற்கு முன்பு) தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு அகால மரணமடைந்தார். புதிய தேர்தல் சட்டத்தின்படி, பொதுத் தேர்தலின் பின், ஒரு கட்சியின் எம்.பி. பிரதிநிதியாக இருந்த தொகுதி காவியானால், அதே கட்சியே இன்னொரு வரை அந்த இடத்திற்கு நியமிக்கலாம். இந்தச் சூழ்நிலையில், காவியான வட்டுக்கோட்டை எம். பி. பதவியை என்னை

ஏற்கும்படி கட்சித் தலைவர்கள் திரு. அமிர்தவிங்கம், திரு. சிவசிதம்பரம் உட்பட அனைவரும் ஏகமனதாக வற்புறுத்திய வேளையில்தான், இந்த நல்லெண்ணப் பூங்காவிலே நறியதொரு மலர் பூக்க வேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். மரண தண்டனைக்கு ஆளாகியிருக்கும் மறவர்களில் ஒருவரான குட்டிமணிக்கு அந்தப் பதவியை வழங்குமாறு கோரினேன்.

'கிரிமினல்கள்' என்று கீழ்த்தரமாகப் பேசப்படும் எமது விடுதலை வீரர்களுக்கு ஓர் அரசியல் அந்தஸ்து வேண்டுமென நான் அவாவுற்றேன். எமது விடுதலைப் போராளிகளின் பால் உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்க்கவும், இந்நியமனம் ஒரு கருவியாக உதவும் என நம்பினேன். மிதவாத அரசியல் பிரமைகளுடன் புராதனச் சிந்தனைகளில் புதைந்து போயிருந்த தமிழர்களில் சிலர் என் கருத்தைக் கேட்டுச் சிரித்தனர் — சிலர் 'புரட்சி' என்று புருவத்தை நெறித்தனர். இன்னும் சிலர் சாத்தியமா என சவால் விட்டனர்.

கோப்பாய் எம்.பி., ஆலாலசுந்தரம் உட்பட, நண்பர்கள் சிலரைச் சேர்த்துக் கொண்டு தலைமைச் செயற்குழு, நாடாளுமன்றக் குழு, தேர்தல் நியமனக் குழு எனப் பல மட்டங்களில் ஆதரவு திரட்டினேன். திரு. சிவசிதம்பரம் வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் இந்த இளைஞர்களின் இதயத்தைப் புரிந்து கொண்டவர். எனது முயற்சிக்கு முழு ஒத்துழைப்பும் தந்தார். யாழ்ப்பாண எம். பி. யோகேஸ்வரனும் ஆதரவு தந்தார்.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் குட்டிமணியைச் சந்தித்து என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோது என் வேண்டுகோளை மறுத்துரைக்கத் தைரியமின்றி தயங்கினார். தமது பாதையே வேறு எனக் கூறி என் கையைப் பற்றிக் கொண்டு 'வேண்டாம்' என்று கெஞ்சினார். கூடவே இருந்த ஜெகனுக்கு என் திட்டம் பிடித்து விட்டது. அண்ணாச்சி (குட்டிமணி) எம்.பி.-யாக வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காட்டினார். வெலிக்கடை வீரர்களை இயக்கும் 'கவிட்ச்' பனுகொடையிலிருக்

கிறது என்பதை அறிவேனாலால், இயக்கத் தலைவர் தங்கதுரையை நாடினேன். என் முயற்சிக்கான காரணங்களை எடுத்துக் கூறினேன். பனுகொடைக்கும், வெலிக்கடைக்கும் மிடையே பல தடவை பறந்து திரிந்தேன். பலன் கிடைத்தது. குட்டிமணி என்ற களிறு தங்கதுரை என்ற அங்குசத் திருக்குக் கட்டுப்படும் அழகை வியந்திருக்கிறேன் — நயந்துமிருக்கிறேன்.

'தீவிரவாதிகள்' என்ற திருட்டுப் பட்டயத்துடன் விடுதலை வீரர்களின் புதைகுழியிலே தமது அரசியல் அஸ்திவாரங்களை நிர்மாணிப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய சிலர், விடுதலை வீரர்களின் பெயரால் ஏறுமாறான செய்திகளை வீரர்களின் அனுமதியின்றிப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு எனது முயற்சிகளை முறியடிக்க முனைந்தபோது நான் தடுமாறினேன். எனது முயற்சிகளை ஆரம்பம் முதல் அனுதாபத்துடன் நோக்கிய திரு. அமிர்தவிங்கம்கூட போலிச் செய்திகளைப் படித்துவிட்டுச் சற்று குழம்பிப் போனார்.

இறுதியாக அமிர்தவிங்கம் அவர்களை அவரின் இல்லத்தில் சந்தித்து என் கோரிக்கையை வற்புறுத்தியபோது என் மனம் களைத்திருந்தது. நான் விரைவில் உணர்ச்சிவசப்படுகிறேன். கண்கள் கலங்கி விட்டன. "கவலைப்பட வேண்டாம். இதனை என்ன விடை கொடுத்தும் ஆக்குவோம்" (Don't worry, we will make it at any cost) என திரு. அமிர்தவிங்கம் கூறியபோது அங்கே உறுதி தொனித்தது. அரசியல் பாதையிலே அமிர்தவிங்கம் அவர்களின் வழிமுறைகள் சில எனக்கு உடன் பாடற்றவை. எனினும், அன்று குட்டிமணி நியமன விஷயத்தில் அவர் காட்டிய உறுதிப்பாடு மிகச் சக்தி வாய்ந்தது.

1982 அக்டோபர் 15-ம் தேதி குட்டிமணி என்கிற செல்வராஜா யோகச்சந்திரனை வட்டுக்கோட்டை நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக நியமிக்கும்படி கோரும் கடிதத்தை அமிர்தவிங்கம் தேர்தல் கமிஷனுக்கு அனுப்பினார். 26-ம் தேதி அரசாங்க 'கசெட்' பத்திரிகையில் குட்டிமணியை எம்.பி.-யாகப் பிரகடனம் செய்து

குட்டிமணி எம்.பி.

தேர்தல் கமிஷனர் அறிவித்தல் வெளியிட்டார். பத்திரிகைகளில் செய்திகள் பரபரப்புடன் வெளியாயின. பிரளயம் ஏற்பட்டாற் போன்ற பிரதிபலிப்புகள் எங்கும் தோன்றின. குட்டிமணியின் நியமனத்தை விஷமத்தனமான செயல் என்று அமைச்சர், பிரதானியர் விமரிசித்தனர். நவம்பர் 5-ம் தேதி நாடாளுமன்றத்தில் அமைச்சர் ஆனந்த திஸ்ஸ டி அல்விஸ் ஓர் உரிமைப் பிரச்சனையை எழுப்பினார். நாடாளுமன்றம் அமளிதுமளிப்பட்டது. சட்டக் கல்லூரியில் எனது ஆசானாக இருந்தவரும், இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டற்ற இராணுவ அராஜகத்திற்குப் பொறுப்பாக உள்ளவருமான அமைச்சர் அத்துலத் முதலி, குட்டிமணி நாடாளுமன்றத்தில் நுழைய அனுமதிக்க மாட்டோம் என நாடெங்கும் ஆர்ப்பரித்தார். ஆங்கில-சிங்களப் பத்திரிகைகளில் மரண தண்டனைக்குள்ளான குட்டிமணி எம்.பி-யாக முடியுமா என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. சட்டப் பிரச்சனைகள் அலசப்பட்டன. வெளி நாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் குட்டிமணி நியமனத்துக்கு நிறைய விளம்பரம் கிடைத்தது. இந்த விவகாரம் அரசுக்குப் பெரிய தலைவலியாகிவிட்டது. 'irritant' என்பது இன்னும் பொருந்தும். தொடர்ந்து மூன்று மாத காலமாகக் குட்டிமணியின் எம்.பி. பதவி தொடர்பாக செய்தி வெளிவராத நாளே இல்லை எனலாம்.

இந்தப் பின்னணியில் நாடாளுமன்றச் சபை கூடவிருந்தது.

குட்டிமணியின் பதவி குறித்து நாடாளுமன்றத்தில் ஏதேனும் பாதகமான தீர்மானம் போட்டு வீரர்களை அவமானப்படுத்தி விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால், சத்தியப்பிரமாணம் செய்வதற்குக் குட்டிமணியை நாடாளுமன்றத்திற்குக் கூட்டிச் செல்ல சிறைச் சாலை கமிஷனருக்கு ஆணையிடமாறு கோரி அப்பீல் நீதிமன்றத்தில் ஒரு மனுவைத் தாக்கல் செய்தேன். நீதிமன்றத்தின் முன் பிரச்சனை இருக்கும் போது, Sub Judice என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நாடாளுமன்றம் இந்த விஷயத்தில் தலையிடாது... என்பது என்

கருத்து. நாளே ஆஜராகி சிறைச்சாலை கமிஷனர் மீது நோட்டீஸ் விடுக்கப்பட்டது அதிர்ஷ்டவசமானதே. குட்டிமணி தொடர்ந்து மூன்று மாதங்கள் எம்.பி-யாக இருக்கவும் எமது பிரசாரத்தைப் பெருக்கவும் முடிந்தது. இறுதியில் மனு நிராகரிக்கப்பட்டது நாம் எதிர் பார்த்ததுதான். மூன்று மாதங்களுக்குள் சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்காவிட்டால் பதவி காலாவதியாகிவிடும் என்பதால், தொய்ந்து துவண்டு போன ஒரு முடிவாக இல்லாமல், கனகச்சிதமாகவும், வீரர்களுக்குக் கௌரவம் தரக்கூடிய வகையிலும், 1983 ஜனவரி 24-ம் தேதி குட்டிமணி பதவியை ராஜினாமா செய்தார். அந்நேரத்திலும் வழக்கம்போல் பிரசார ரீதியாக ஒரு முழக்கம் செய்தோம்.

விடுதலை வேட்கையும், இலட்சிய வெறியும் கொண்டு களமாடப் புறப்பட்ட தமிழ்க் காணியர்களை சாதாரண கொலைகாரர்களாகவும், கொள்ளைக் காரர்களாகவும் வெளியுலகுக்குக் காட்ட இலங்கை அரசு முயன்றது. இந்த முயற்சி குட்டிமணியை எம்.பி. ஆக்கியதன் மூலம் முறியடிக்கப்பட்டிருக்கிறது— தமிழ் வீரர்களுக்கு ஓர் அரசியல் பரிமாணத்தைத் தந்திருக்கிறது என்ற வகையில் எனக்குப் பரம திருப்தி. எனது உழைப்புக்கு நல்ல அறுவடை.

குட்டிமணி பதவியில் நீடிக்க முடியாது என்பது ஏற்கெனவே புலனாயிற்று. எனினும், பதவிக்காலத்தை இயன்ற வரையில் நீடிப்பதில் நான் கருத்தாயிருந்தேன். அத்துடன் இந்த நியமனத்தாலும், பிரசாரங்களினாலும் அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளைப் பயன்படுத்தி சிறைப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக விமோசனம் காணத் துடித்தேன். எனது நோக்கத்தினை நிறைவேற்றுவதற்கு தமிழ்ப் போராளிகளின் ஒத்துழைப்பு தேவைப்பட்டது.

1982 டிசம்பர் பிற்பகுதியில் நான் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தது இந்தப் போராளிகளைச் சந்திக்கவே, சென்னையிலே முகுந்தன் என்ற உமா மகேஸ்வரனைச் சந்தித்தேன். முகுந்தன் எனக்குப் புதியவரல்ல, எமது கட்சியின் கொழும்புக்

கிளையில் எம்முடன் கூடவே பணியாற்றியவர். தங்கதுரையின் இயக்கத் தம்பிகளும் வந்து சந்தித்தனர். மதுரையிலே பிரபாகரனைச் சந்தித்தேன். ஏற்கெனவே சென்னை நீதிமன்றங்களில் அவரைக் கண்டிருந்தாலும் நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேசுவது இதுவே முதல் தடவை. எனினும், அரை நிமிட நேரத்தில் அந்நியோன்யமான உறவை ஏற்படுத்தும் மனப்பக்குவம் வல்வெட்டித்துறை மண்ணின் வலிமை. காலை பத்து மணிக்கு என் அறைக்கு வந்தவர் பிற்பகல் என்னை பஸ் வண்டியில் ஏற்றி வழியனுப்புப் வரையில் கூடவே இருந்தார்.

நீர்வேலி வழக்கில் தண்டனை விதித்ததுடன் தங்கதுரை, தேவன், நடேசதாசன், சிவபாதம் ஆகியோரையும் பளுகொடையிலிருந்து வெலிக்கடைச் சிறைக்குக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். அசகாய குரர்கள் அனைவரும் வெலிக்கடைக்குப் போய் விட்டார்கள் என பளுகொடைப் பட்டாளத்தினர் சற்றுக் கண்ணயர்ந்ததாகளோ என்னவோ. கைதிகளில் ஒருவர் மகேஸ்வரன். லண்டனில் பயின்று கொண்டிருந்தவர். 'லண்டன்' மகேஸ்வரன் என்பது அடைமொழி. புல்மோட்டை வங்கிக் கொள்ளையில் போலீஸார் சம்பந்தப்படுத்திய நால்வரில் ஒருவர். (ஏனையோர் சர்வேஸ்வரன், நீதிராஜா, சிவசுப்பிரமணியம். பின்னையவர் இருவருக்காகவும், சிவசிதம்பரத்துடன் வழக்குமன்றத்தில் ஆஜராகியிருந்தேன். சர்வேஸ்வரனும், நீதிராஜாவும் பின் வெலிக்கடையில் கொல்லப்பட்டவர்கள்.)

ஒரு நாள் பகல் 2-30 மணி இருக்கலாம். சிவசிதம்பரம் அவர்களும் நானும் பளுகொடை சிறைக்கூடத்திற்கு வெளியே வேறு கைதிகளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். திடீரென ராணுவத்தினரின் பரபரப்பு, அங்குமிங்கும் ஆயுதங்களுடன் சிதறி ஓடுகின்றனர். என்னவோ ஏதோ என்று குழம்பினோம்.

(தொடரும்)

ஆஸ்திரேலிய கலாசாரம்—4

ரீனீதிரநாத் தாக்கீன் நினைவைப் போற்றுவதற்காக மத்திய அரசு 1960-ல் ஒரு இடத்தை உருவாக்கியது. இதன்மீது மத்திய அரசு தரும் மான்யத்தில் தங்கள் பங்கைச் சேர்த்து மாநில அரசுகள் தங்கள் தலைநகர்களில் தாகூர் பெயரால் ஒரு கலையரங்கம் கட்டவேண்டும். இதன்மீது உதவி பெற்று பெங்களூரில் ரனீதிர கலாட்சேத்ரா என்ற அரங்கையும், ஹைதராபாத்தில் ரனீதிரபாரதி என்ற அரங்கையும் அந்நகர மாநில அரசுகள் கட்டியிருக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டில் சென்னையில் தாகூர் பெயருடன் பாரதி பெயரையும் சேர்த்து அரங்கு கட்டக் கீர்மில் சரணையில் அடிக்கல் நாட்டியதோடு சரி. இப்போது அந்த இடத்தில் பி.டபிள்யூ.டி ஆபீஸாக்காக ஒரு பல மாடி தீப்பெட்டிக் கட்டடம் வந்துவிட்டதாம்! மத்திய அரசு மான்யம் என்ன ஆயிற்று? அதைக் கலைவாணர் அரங்கில் போட்டுவிட்டார்கள்! தாகூர் பெயரால் போடப்பட்ட இடத்தில் இன்று நடக்கும் அரங்கம் அவருக்கோ, கலைவாணருக்கோ கௌரவம் சேர்ப்பதாக இல்லை. தரமான சினிமாவை ஊக்குவிக்க வேண்டிய அரசாங்கம் அதற்கெதிரான சினிமாக்களை 'சென்சைட் - ரன்'வில் ஒட்டி அந்த இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது.

—எட்டியங்காரன்

மகேஸ்வரன் சிறைக்கூடத்திலிருந்து தப்பிவிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது. மதிய உணவுக்குப் பின் சிறைக்கூடத்திற்குப் பின்புறம் காவலுக்கு நின்ற சிப்பாய்கள் அசதியோடு ஒரு கோழித் தூக்கம்போட்ட வேளையில், ஏற்கெனவே 'பக்குவப் படுத்தி' வைத்திருந்த ஜன்னல் வழியாக மகேஸ்வரன் தப்பியிருக்கிறார். உயர்ந்த மேட்டு நிலத்திலிருந்த சிறைக்கூடத்திற்குப் பின்புறம் ஓர் இரும்புக்கம்பி வேலி. அதற்குப் புறத்தே அகழியோன்ற கிடுகிடு பள்ளம். இந்த அரண்மனைக் கடந்து தமிழ் இளைஞன் ஒருவன் தப்பிவிட்டான் என்றபோது எமது மனம் சட்டத்தின் செவிகளுக்கு எட்டாமல் கரகோஷம் செய்தது.

'நமக்கேன் வம்பு' என்று நைலாக அங்கிருந்து நழுவத் தயாரானோம்.

இந்த நேரத்தில் இராணுவ அதிகாரி ஒருவன் ஓடி வந்து அவசர அவசரமாக எமக்கு முன்னே மேசையிலிருந்த பதிவேட்டைப் புரட்டிப் பார்த்தான். அந்தப் பதிவேட்டில் வழக்கறிஞர்கள் தாம் சந்திக்க வரும் கைதிகளின் பெயர்களை எழுதுவது வழக்கம். மகேஸ்வரனின் பெயர் அங்கு இருக்கவில்லை என்று கண்டவுடன் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். நாம் புறப்பட்டு வந்தபோது வாசலில் எமது வண்டியை மறித்துத் துருவித் துருவிச் சோதனையிட்டனர். அவர்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது— பரிசாசமாகவும் இருந்தது. ஒரு மாதத்திற்குள் மீண்டும் மகேஸ்வரன் கைதானபோது தமிழ் இளைஞர்களுக்குச் சிறிது

ஜூன் மாதம் 5-ம் தேதி தங்கதுரையைச் சந்திக்க வந்தவர் அவரது அருமைத் துணைவியார். கணவரின் தரிசனத்துக்காகவே குழந்தையுடன் சென்னை விலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து தவமிருந்தார்....

தலைகுனிவு போல. இவர் மட்டக் களப்புச் சிறையடைத்துத் தப்பியபோது குனிந்த தலை மீண்டும் நிமிர்ந்துவிட்டது. பல்வேறு அணிகளைச் சேர்ந்த போராளிகளுக்காக நான் வழக்கு

சிறை

கடைச் சந்திப்பு!

மன்றத்தில் ஆஜராகியிருக்கிறேன். சிறைப்பட்ட தம்பிகள் எனக்கு எழுதும் அரசியல் விமரிசனைக் கடிதங்களில் விஷயமும் இருக்கும், விரக்தியும் தொனிக்கும். சிறைக்கூடக் கொட்டிகளிலே வாடி வதங்கும் அந்த வண்ணமலர்களின் மென்மையான எண்ணங்களை நான் நுண்ணிதாகப் புரிந்து கொள்வேன். கொழும்பு நீட்டி மகளீன் சிறைச்சாலையிலிருந்து எனக்கு வரும் கடிதங்களில் நிறைய அரசியல் இருக்கும்.

மகளீன் சிறைச்சாலை வெலிக்கடைக்குப் பக்கத்தில் வெள்ளாவெளரென்ற சுவர் சுளுடன் விளங்கும். அந்த வெள்ளை நிறப் பூச்சுகளுக்கு உப்புறத்தேயிருந்து பெருமூச்சு விடும் இளைஞர்களின் விசாரம் மிக்க பேச்சுகளைக் கேட்பதற்கு நான் அங்கு போவதுண்டு. வன்மையான கடிதங்களை எழுதும் வாமதேவன் என்ற அட்சயபாத்திரம் இருந்தது இந்தச் சிறைக் கூடச் சேத்திரத்திலேதான். கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத குற்றச்சாட்டுக்கள் இவரீய்து. திரு. சிவசிதம்பரமும், நானும் அத்தனை வழக்குகளிலும் ஆஜராணும். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியிலிருந்து கட்சி மாறி ஜயவர்த்தனாவுடன் சேர்ந்த கணகரத்தினம் என்ற எம். பி-ஐ கொடையெய்ய முயன்றார் என்ற குற்றச்சாட்டிலிருந்து விடுதலை பெற்றார்.

செங்கலடி வங்கிக் கொள்ளை வழக்கில் இவருக்கு மூன்றரை ஆண்டுகள் சிறை வாழ்வு முடிந்து விட்டது (இவ் வழக்கில் வாமதேவனுடன் தண்டனை பெற்றவர்கள் பரமதேவா, விஜயசுந்தரம், ரஞ்சன் ஆகியோர். இவர்களுள் ரஞ்சன் என்பவர் கொலை முயற்சிக்கு இலக்கான கணகரத்தினம் எம். பி-யின் கடைசி மகன். தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் 'வர்த்தக' அரசியல் நடாத்திய முதிய தலைமுறைக்கும் புரட்சி வேகம் கொண்ட புதிய தலைமுறைக்குமிடையே நடைபெறுகின்ற கருத்து மோதல்களின் வெளிப்பாடே தந்தைக்கும், மகனுக்கு மிடையிலான இந்த முரண்பாடு). சிங்கள போலீஸ் அதிகாரி பண்டார என்பவரைக் கொலை செய்ய முயன்றார் என்ற குற்றச்சாட்டு உட்பட, பல வழக்குகள் பல்வேறு நீதிமன்றங்களில் தாக்கலாகியுள்ளன. சிவநேசன் கொலை வழக்கிலிருந்து தப்பிய ஞானவேல் என்கிற இளைஞனும் இங்குதான் அடுத்த வழக்கை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

தெட்சினுமர்த்தி, பவானந்தன், மகேந்திரன் ஆகிய இளைஞர்கள் சிங்கள

சைமன் சிங்கோவைக் கொலை செய்தார்கள் என்ற போலீக் குற்றச்சாட்டின் மீது கைதாடி, அவர்களின் இனிய இளமையெல்லாம் இந்தச் சிறைக்கூடத்திலே செலவாகிக் கொண்டிருந்தது. இந்த இளைஞர்கள் உள்ளேயிருந்து என் உதவியை நாடி அன்பொழுது அடிக்கடி எழுதும் கடிதங்கள் என் உழைப்புக்கு நான் பெற்ற இதமான ஊதியம், வெலிக்கடைப் படுகொலையைத் தொடர்ந்து மட்டக்களப்பு சிறைக்கு மாற்றப்பட்ட மகளீன் சிறைச்சாலை வீரர்கள் அனைவரும் சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டார்கள் என்ற சேதி செவிக்கு இனிமையானது.

சிறைப்பட்ட தமிழ்த் தம்பிகள் அனைவரும் என் நெஞ்சுக்கு இனிய நம்பிகளே. எனினும், தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் போன்ற சிலருடன் நான் கொண்ட நெருக்கமான உறவு ஒருவித இறுக்கமான சகோதர வாஞ்சை. ஓய்வு கிடைக்கும் வேளைகளில் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி எழுதுவேன். பாசத்தைக் கொண்ட நான் எழுதும் கடிதங்களைப் பாதகாத்து வைத்து மனம் சலிக்கும் வேளைகளில் மீண்டும், மீண்டும் படிப்பார்களாம். இளவல் ஜெகனுக்கு எழுதும் கடிதங்களை "என் கண்மணி ஜெகனுக்கு" என்று விளித்து எழுதுவேன். மிகவும் அனுபவித்துப் படிப்பதாக அம்பி கூறினார். விடுதலை வெறியுடன் களமாடிய தமிழ்ச் கண்மணிகளை நான் உணமார்க் காதலித்தேன்.

எனக்கே இயல்பான மென்மையான மொழியில் நான் காட்டிய பரிவையும், பாசத்தையும் வீரர்கள் தமக்கு இயல்பான வன்மையான வழிகளில் பரல் பரம் தெரிவிக்க முற்பட்டதுண்டு.

ஒருநாள் தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் மூவரையும் நான் வெலிக்கடை சிறைச்சாலையில் சந்தித்த போது மூத்தோர் இருவரும் வாளாவிருக்க, இளவல் மட்டும் பேசினான். மூத்தவர்களின் அனுமதியுடன்தான் பேசினான் என்பதை அறிவேன். நான் தமிழ்நாடு சென்றிருந்த வேளையில் இயக்கத்து இளைஞன் ஒருவன் என்னோடு சற்று ஏறுமாறாக நடந்து கொண்டதாகத் தவறான ஒரு தகவல் தங்கதுரைக்கு வந்திருந்தது. எப்படி வந்தது என்பது புரியாத புதிர். மூவரும் கொதிப்புடன் இருந்தார்கள். "நாங்கள் உள்ளே இருக்கிறோமே என்று கைரியமா?" என்று ஜெகன் கேட்டார். "இங்கிருந்தாலும் இருப்பது நாங்கு மணி நேரத்தில் எங்களால் நடவடிக்கை

எடுக்க முடியும்" என்று குமுறினார். நான் இடைமறித்து, 'தகவலே தவறு' என்று கூறினேன். 'உண்மையாக இருந்தாலும் கூட எனது சொந்தக் கோபதாபங்களைத் தீர்ப்பதற்கு உங்களையா பயன்படுத்துவேன்' என்று கேட்டேன். "நீங்களைல்லாம் ஓர் உயர்ந்த இலக்கின்மீது பாய வேண்டிய படைக்கலன்கள். ரஜபுத்திரனுடைய உடைவாளை உருவி வெங்காயம் நறுக்கலாமா?" என்று சற்றுக் கிண்டலாகக் கேட்டேன். அப்படி எவ்வித சம்பவமும் நடக்கவில்லை என்று சத்திய வாக்காகக் கூறினேன். பிறகுதான் குடு தணிந்தது.

இன்றும் இந்தச் சம்பவத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஆளணி வலிமையைக் கூறவில்லை—என் ஆன்ம வலிமையைப் பற்றிக் கூறுகிறேன். என் சகோதரர்கள் உயிருடன் இருந்த வேளையில் சத்தியமாக எனக்குச் சக்தி அதிகம்.

டிசம்பர் மாதம் நான் தமிழ்நாட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன் அமிர்தலிங்கம் அவர்களை அவரது கொழும்பு இல்லத்தில் பார்த்தேன். கூடவே கட்சித்தலைவர் திரு. சிவசிதம்பரம் உட்பட வேறு எம்.பி.க்களும் அங்கு இருந்தனர். குட்டிமணியின் பதவிக்காலம் விளையில் முடிவுறும். ஆதலால், மீண்டும் பிடு பண்ணாமல் அப்பதவியை என்னையே ஏற்றுக் கொள்ளுமாறும், அது கட்சியின் கட்டளையென்றும் கூறினார்.

குட்டிமணியின் ராஜினாமாவைத் தொடர்ந்து எனது பெயர் சற்று முன்பாக நான் தவறாமல் பத்திரிகைகளில் அடிபட்டது. செய்திகள் எப்படியோ சிறைக்கூடங்களில் இருக்கும் தமிழ்த் தம்பிகளுக்கு எட்டிவிடும். தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன், தேவன் போன்ற பல சகோதரர்களின் ஆவல் சொல்லில் அடங்காது. என்னைக் காணும்போதெல்லாம், தங்களின் பிரச்சனைகளையும் மறந்து விட்டு இப்பதவி குறித்து நச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

ஏதோ காரணங்களினால் குட்டிமணியை அடுத்து நீலன் திருச்செல்வம் அவர்கள் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதிக்கு எம்-பி-யாக நியமிக்கப்பட்டார். செய்தி வெளிவந்த மறுநாள் பத்மநாதன் கொலை வழக்குத் தொடர்பாகக் குட்டிமணியும் ஜெகனும் ஹைகோர்ட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். செய்தியை அறிந்து கசந்த மனதுடன் காத் திருந்தார்கள் போலும். நானும் திரு. சிவசிதம்பரமும் நீதிமன்றத்திற்குள்

நுழைந்தபோதே "...என்னண்ண இது? என்ன நடந்தது?" என்று ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டதுபோலக் குமுறினார் ஜெகன். சிவசிதம்பரம் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். நான் அவர்களுக்கு அருகில் சென்றேன். குட்டிமணி ஒரே மூச்சில் பொரிந்து தள்ளினார். அவர்களைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. எனிலும், "என்னை அவமானப் படுத்தவா இன்று இங்கு வந்தீர்கள்? ஏதோ பெரிய விஷயம் போல..." என கடுமையாக அதட்டிவிட்டுச் சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். பின்னர் கட்சித் தலைவரான என் சீனியரை அருகில் அழைத்து ஏதேதோ காரசாரமாகப் பேசினார்கள். என்ன பேசினார்கள் என சிவசிதம்பரத்திடம் நான் கேட்டதில்லை. தூக்குக் கயிற்றுக்காகக் காத்திருக்கும் என் அன்புக்குரிய இனிய இளவல்கள் இருவரும் தம் அவல வாழ்வையும் மறந்து விட்டு, என் பொருட்டு அற்ப விஷயத்துக்காக ஆத்திரப்பட்டதை நினைத்தேன். அந்த அன்பையும் அபிமானத்தையும் அணுஅணு வாசக் கவைத்தேன்.

(ஆங்காங்கே வாசகர் மனத்தில் 'சில கேள்விக் குறிகளைத் தூக்கி நிறுத்தி விட்டு நான் விடை கூறும் தொடர் வதற்குக் காரணம், அவை இக்கட்டுரை யோடு நேரடியாகச் சம்பந்தமற்றவை என்பதால், எப்போதாவது - எங்காவது ஈழத்து அரசியல் பிரச்சனைகளை அலச நேரிட்டால் இவற்றுக்கான விடைகளை அப்போது தருவேன்.)

பனுகொடையிலும், பின் வெலிக் கடையிலும் நடந்த பல சந்திப்புகளில் வழக்கு விவகாரங்களை விட அதிகமாகச் சொந்த விஷயங்களையே பரஸ்பரம் மனம் விட்டுப் பேசியிருக்கிறோம். கட்டுரையின் கதாநாயகர்கள் மூவரும் நானும் அமர்ந்து அந்நியோன்யமாகப் பேசிக்கொள்வது ஒரே குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் கூடிப் பேசுவதுபோல. நம்பிக்கையான இந்த நான்கு சுவர்களுக்கு மத்தியிலும் எத்தனையோ அந்தரங்க சமாச்சாரங்கள் அலசப்பட்டிருக்கின்றன. கட்சிக்காரரின் தேவைகளை வழக்கறிஞன் கேட்பதுதான் முறை. வழக்கறிஞனின் விசாரங்களை எனது 'கட்சிக்காரர்கள்' கேட்டும் உண்டு. தமிழ் இளைஞர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பதினேழு வழக்குகள் முடிவுறாது அப்போது கைவசம் இருந்தன. நேர நேருக் கடிக்களால் என் சொந்தத் தொழிலும் வருவாயும் அடியோடு பாதிக்கப்பட்டிருந்ததை வீரர்கள் அறிவர். "பேசாமல் வெளிநாட்டுக்குப் போய் பிழைக்கும் வழியைப் பாருங்கள்" என்று தங்கதூரை சலித்திருக்கிறார். "இவர் களை இந்த நிலையில் விட்டு விட்டா?" என்று நான் தவித்திருக்கிறேன்.

ஏதோ வழக்கு விவகாரங்களைப் பேசுகிறோம் என்று நினைத்த இராணுவ அதிகாரிகள் ஒரு தடவை நாம் எம்மையும் மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தபோது சினத்துடன் முணுமுணுத்தனர். ஒரு நாள் வீரர்கள் களத்திலே நின்ற போது, தங்கதூரையின்மீது குண்டு

பாய்ந்து விட்டது. வீரர்கள் ஏறி வந்த வண்டியோ 'உற்றபோரில் கற்றது மறந்து' நகர மறுத்து விட்டது. போலீஸ் படையூரத்தவும், குட்டிமணி, தங்க தூரையைத் தன் தோளின்மேல் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு அரை மைல் தூரம் ஓடித் தப்பிய சம்பவத்தைக் கூறிச் சிரித்தார்கள்.

"உங்கள் பையன்கள் மிகவும் கண்ணியமானவர்கள்" (Your boys are decent boys) என்று சிறைச்சாலை எஸ்.பி. என்னிடம் மனம் விட்டுக் கூறியிருக்கிறார். அந்தக் கண்ணியவான்களை இந்தப் புண்ணியவான்கள் கடைசியில் என்ன செய்தார்கள் என்பது வேறு கதை. எமது காளைகள் கண்ணியவான்கள் மட்டுமல்ல, மனிதாபிமானிகளும் கூட. சிறைச்சாலையிலே வலிய வார்டர்கள் எனிய சிங்களக் கைதிகளை வரம்பு மீறித் தாக்கிய வேளைகளில் தட்டிக் கேட்டவர்கள் தங்கதூரையும், குட்டி மணியும். இலட்சியவாதிகள் எத்தகைய அநீதியையும் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதற்கு இவர்கள் உதாரண புருஷர்கள். எமது வீரர்கள் என்னிடம் வேண்டியவாறு பரம ஏழ்மையில் வாடிக்கொண்டிருக்கும் இரண்டொரு சிங்களக் கைதிகளின் குடும்பங்களுக்கு யாருமறியாமல் பண உதவி செய்திருக்கிறேன். வார்வின் என்ற சிங்களக் கைதிக்கு நூறு ரூபாய் அனுப்பி வைக்கும்படி கடைசியாக நான் சந்தித்த போது ஜெகன் களவாக என் கைக்குள் திணித்த முகவரியை இளவலின் நினைவாக இன்றும் வைத்திருக்கிறேன்.

எமது போராளிகள் மனித நேயம் மிக்கவர்கள். இனவெறிக்கு இவர்கள் எதிரிகள். சிங்கள போலீஸாரும், இராணுவத்தினரும் தமிழ் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தியதும், தமிழ்ப் பெண்களைக் கற்பழித்ததும் உண்டு. ஆனால், எமது போராளிகள் சிங்கள சிவியன்கள் எவரையும் கொன்றதாகவோ, கொடுமைப்படுத்தியதாகவோ, சிங்களப் பெண்களை மாண்பங்கம் செய்ததாகவோ வரலாறு இல்லை. தமிழ் மறவர்களின் தார்மீக வலிமை இதுவே.

நான் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வேளைகளில் பனுகொடையிலும் வெலிக்கடையிலும் சிறைப்பட்டிருக்கும் இளைஞர்கள் பலரின் இல்லங்களுக்கும் சென்று தம்பிகள் தந்த தகவல்களைப் பெற்றோருக்குக் கூறுவதுண்டு. பலதரப்பட்ட இல்லங்களிலிருந்தும் சுதந்திரப் பசியுடன் பாய்ந்தோடி வந்த இளஞ்சிங்கங்கள் தமிழ் ஈழப் பாசறைகளில் சங்கமித்திருக்கின்றன. சில வீடுகளில் அன்றாடம் அடுப்பு எரியாவிட்டாலும், வீட்டுப் பிள்ளைகளின் உள்ளத்திலே விடுதலை வேட்கை பற்றி எரிந்திருக்கிறது.

முன்று வாரங்களுக்கு முன் நான் சந்தித்த இளைஞர் பெயர் நிக்கலஸ். கங்கைக் கரையிலே இராமபிரானுக்குக் குகன் செய்த அதே பணியைத் தங்க தூரை இயக்கத்தினருக்குச் செய்தவர். இதனால் பல்வேறு முகாம் களில் போலீஸ்—இராணுவ வதை

களுக்கு இலக்கானவர். தாக்குதலில் இடுப்பு எலும்பு பாதிக்கப்பட்டதால் தாண்டித் தாண்டி நடந்து வந்தார். பனுகொடையில் இவர் சிறைப்பட்டிருந்த போது பல மாதங்களாக வழமையில் வாடி வதங்கிக் கொண்டிருந்த இவரின் குடும்பத்தினரையும் சென்று பார்க்கிறார்களே.

தமிழ்க் காளைகள் தொடர்பாகக் காலத்துக்குக் காலம் அதிர்வேட்டுக்களை வெடிப்பவர் அமைச்சர் அத்துலத் முதலி. "தமிழ்த் தீவிரவாதிகளைச் சந்தித்துப் பேசத் தயார்" என்று யுத்தப் பிரகடனம் போலச் சத்தம் போட்டுச் சொன்னார்—கடந்த ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம். சமாதான யோசனைகளையும் சண்டித்தனத்துடன் வெளியிடும் சண்டப்பிரசண்டம் அத்துலத் முதலியின் சொத்து. 'அரசியல் தீர்வு' என்ற எனது அபிலாஷைக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதுபோல, மே மாதத்தில் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் நெடிய இரும்புக் கதவைத் தட்டியவர் பெரிய பிரமுகர்—பெயர் சுபசிங்க—'அதி உத்தம' ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தனின் சொந்த மைத்துனர். இவர் சந்திக்க வந்த 'பிரமுகரின்' பெயர் தங்கதூரை—தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர்.

திரு. சுபசிங்க உயர்நீதிமன்றங்களில் தொழில் பார்க்கும் ஒரு மூத்த வழக்கறிஞர். சுமார் ஒரு மணி நேரம் தங்க தூரையுடன் தனிமையில் உரையாடினார். ஈழத் தமிழரின் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இளந்தமிழர்கள் கூறும் பரிசாரம் என்னவென்று கேட்டார். பரிசாரத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு முன்பாக இரண்டு விவகாரங்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என தங்கதூரை பல்வியமாகக் குறிப்பிட்டார். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் நீக்கப்பட வேண்டியதும், தமிழ் மாநிலத்தை ஆக்கிரமித்து இருக்கும் ஆயுதப்படை உடனடியாக அகற்றப்பட வேண்டியதும் முக்கியமான முன் நிபந்தனைகள் என்று கூறி வைத்தார். மீண்டும் சந்திப்பதாகக் கூறிச் சென்ற ஜனாதிபதியின் விசேட தூதுவர் பின்பு மீளவே இல்லை.

தங்கதூரை, குட்டிமணி, ஜெகன் மூவரையும் அடுத்துச் சந்தித்த பிரமுகர் எமக்கு அறிமுகமானவர்தான். திரு. அமிர்தலிங்கம் வீரர்களைச் சந்தித்தமை குறித்து விஷமத்தனமான விளக்கத்தை 'சன்' (Sun) என்ற ஆங்கிலப்பத்திரிகை வெளியிட்டது.

ஜூன் மாதம் 5-ம் தேதி, தங்க தூரையைச் சந்திக்க வந்தவர் அவரது அருமைத் துணைவியார். கணவனின் தரிசனத்துக்காகவே கையில் குழந்தையுடன் சென்னையிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து தவமியுந்தார். தம் வாழ்க்கையிலே அதுவே இறுதிச் சந்திப்பு என்பதைக் கணவனும் அறியார். மனைவியும் அறியார். பெரியவர்களுக்கே தெரியவில்லையென்றால், பாவம், பிஞ்சுக் குழந்தைக்கு எப்படித் தெரியும்?

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

பிங்கலையில் இப்பேரகாலம் தேவதாசி சிதா முத்தியார் குடும்பக் கொடுங்கோல்கள் காரணம் அருகிய பேசனை கவசம் இருந்தால் முத்தியையால் காட்டம் வேறு தேவதாசி வசதியில் கொண்டுவரம்.

சிறைகளில் தூண்டிற் புழுக்களாகத் துடித்துக் கிடந்தார்கள்.

அந்தக் கட்டடங்களில் ஒன்று சிறை அதிகாரிகளின் அலுவலகம். என்னை அந்த அறையின் ஓரத்திலே ஒரு நாற்காலியில் அமர வைத்தனர். ஆறு ஜோடி அதிகாரக் கண்கள் என்னை நோக்க, நான் என் இனிய இளவல்களை எதிர்நோக்கியிருந்தேன். சில நிமிட நேரத்தில் ஜெகன், குட்டிமணி, தங்கதுரை என்ற ஒழுங்கில் மூவரும் வந்து என் முன்னேயிருந்த மேசைக்கு அந்தப் புறத்தில் அமர்ந்தனர். அமரும்போதே வழக்கம் போல மற்றவர்களை முந்திக் கொண்டு "வணக்கம் அண்ணா" என்று ஓர் அரசியல்வாதியின் அபிநயத்துடன் கைகப்பினை ஜெகன். தொடர்ந்து தங்கதுரையும் வணக்கம் கூறினார். "பலகோடி... பலகோடி... பலகோடி வணக்கங்கள்" என கோடி கோடியாகக் கொட்டினார் குட்டிமணி.

பதிவுக்கு வணக்கம் கூறிய நான், "எப்படியப்பா இருக்கிறியன்?" என்று யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுமொழியில் வாஞ்சையுடன் வினாவினேன். கைதிகளின் உடையிலும் தமிழ்க் காணியர்கள் கட்டமுகு மொட்டவிற்க்கக் கம்பீரமாக முறுவலித்தார்கள். "எங்களுக்கு என்ன குறை?" என்பது தங்கதுரையின் கிண்டல். தொடர்ந்து பலதையும் பத்தையும் பேசினோம்.

உரிமையுடன் அவர்கள் கேட்கும் உதவிகளையெல்லாம் நான் பெருமை உடன் செல்வேன். தமது அருமை மைந்தனுக்கு ஒரு கைக்கடிகாரம் வாங்கிக் கொடுக்குமாறு என்னிடம் குட்டிமணி ஏற்கனவே கூறியிருந்தார். வாங்கி வைத்திருப்பதாகவும், அடுத்துச் சில வாரங்களுக்குள் தமிழ்நாட்டுக்குப் போகும்போது அதனைக் கட்டியுப்பயலிடம் சேர்ப்பதாகவும் சொன்னேன். கைதான நாளிலிருந்து இரண்டாண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டன. தம் மனைவியையும், குழந்தைகளையும் பார்க்கத் துடித்தார். மன்னரிடம் எமது கட்சியின் மாநாடு நடைபெறவிருந்ததால் மன்னரிவிருந்து திரும்பி மறுவாரம் அவர்களை மீண்டும் சந்திப்பதாகக் கூறினேன்.

வழக்கமாக சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பேன். அன்றைய தினத்தில் எனக்கோர் அவசரக்காலம். அரை மணி நேரத்தில் புறப்படத் தயாரானேன். "இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருக்கே அண்ணா" என்று ஜெகன் எல்லோர் சார்பிலும் கெஞ்சினான். பத்து நிமிட நேரத்தில் அவர்களாகவே பல்வியத்துடன் விடை கொடுத்தனர். தங்கதுரையும், ஜெகனும் என்னைப் போல சற்று 'செண்டி மெண்டல்' வகையினர். காதலன் காதலியைப் பிரிவது போல கனிவுடன் என் கைகளை வருடி அனுப்புவார்கள். என் கையை அவர்கள் முத்தமிட்ட வேளைகளுண்டு. குட்டிமணிக்கோ கூச்சம். இதனால் என் கையைத் தொட்டுத் தம் கண்களில் ஒற்றுவுது அவர் பாணி. அன்றும் அப்படியே.

பரஸ்பரம் புன்னகைகளை வாட்சல்யத்துடன் பரிமாறிக் கொண்டே அறையை

விட்டு வெளியே வந்த நான், அங்கு அறிமுகமான சிறையதிகாரி ஒருவர் எதிர்ப்படவும் சூசலம் விசாரித்துக் கொண்டேன். பின்புறம் கோத்துக் கொண்டிருந்த என் கைகளை இதமாகப் பற்றி, "வாறம் அண்ணா" என்று கூறியவன் ஜெகன். அடுத்து தங்கதுரையும், குட்டிமணியும் கைகளைப் பரிவுடன் வருடிவிட்டு நடந்தனர்.

மறவர்களின் மிடுக்கான நடையழகைக் கண்டு மேனி சிலிர்த்திட இரும்பு 'கேட்'டை நோக்கி நகர்ந்தேன். குறித்த ஒரு முனையிலே அவர்கள் திரும்பி விட்டால் பிறகு உருவம் மறைந்து விடும். அந்த முனைக்கு வந்ததும் தம்பிகளின் ஆறு கண்களும் ஐம்பது கஜ தூரத்தில் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தன. அந்தச் சுந்தர வதனங்களிலே மந்தகாச மலர்ச்சி. எனது இளவல்களை நான் சந்திப்பது அதுவே கடைசிச் சந்தர்ப்பம் என்பது அப்போது தெரியாமல் போயிற்றே.

ஐதலை மாதம் 24-ம் தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமை. கொழும்பிலிருந்து சுமார் இருநூறு மைல் தூரத்திலுள்ள மன்னார் நகரத்தின் விருந்தினர் விடுதியில் திரு. அமீர் தலிங்கம், திரு. சிவசிதம்பரம் உட்பட எம். பி-க்கள் சிலருடன் தங்கியிருந்தேன். முதல் நாள் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தன. அன்றைய தினம் அரசியல் மாநாடு. அதிகாலை தொலைபேசி மணி சுதறியது. அங்கிருந்து சுமார் எழுபது மைல் தொலைவிட உள்ள யாழ்ப்பாண மாநகரத்தில் பயங்கர வேட்டுக்களின் சத்தம் தொடர்ந்து கேட்பதாகத் தகவல் வந்தது.

அந்த வேட்டொலிகளைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண மாவட்டம் சிங்கள இராணுவ வெறியரின் வேட்டைக் காடாயிற்று. வீதிகளிலும், வீடுகளிலும் பொதுமக்கள் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். ஜனசஞ்சாரம் மிக்க சந்துகளிலும் பொந்துகளிலும் சரமாரியாகத் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்தன. நாற்பது... ஐம்பது என நாள்தோறும் தமிழ்ச் சடலங்கள் சரிந்து கொண்டிருந்தன.

அன்றிரவு சிங்கள வெறியரின் கோரப் பசி கொழும்புவாழ் தமிழர்கள்ையும் இரை கேட்டது. அடுத்து சிங்களப் பிரதேசம் முழுவதும் தமிழர் சம்ஹாரம் தீவிரமாகத் தொடங்கியது. கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, தீவைப்பு என்றிவ்வாறு இரத்தக் காட்டோடிகளின் நர்த்தனம். ஆயிரக் கணக்கான தமிழர்களின் அவலக்ரூரல் எங்கும் எதிரொலித்தது. தலைவர் சிவசிதம்பரம் அவர்களின் வீடு சாம்பர் மோடாயிற்று.

(திங்கட்கிழமை காலை கொழும்பில் எனது வீடு முற்றாகச் சூறையிடப்பட்டு நொறுக்கப்பட்டது. அடுத்திருந்த சிங்களவர்களின் வீடுகளுக்கும் தீ பரவி விடும் என்பதால் என் வீட்டுக்குத் தீயிடவில்லை. அயலவர்களான சிங்களவர்கள் அன்றாடம் இலவசமாகப் பயன்படுத்திய என் தொலைபேசியைக்கூட ஆவேசத்துடன் அடித்து நொறுக்கினார்களாம். தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன்

வீர
சொர்க்கம்

20

1983-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 16-ம் தேதி, சனிக்கிழமை காலை 10 மணி இருக்கலாம். வெலிக்கடை சிறைச்சாலைக்குத் தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் மூவரையும் சந்திக்கப் புறப்பட்டேன். கால் மணி நேரத்தில் காராக்கிரகக் கட்டடத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நிற்கும் இராணுவ கட்டுக்காவலையும் கடந்து கொடுஞ்சிறைக் கோட்டத்தின் நெடுங்கதவிலே தட்டினேன். கதவின் சிறிய துவாரத்தின் வழியே என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு சிறைக் காவலர்கள் கதவைத் திறந்து உள்ளே ஓர் அறையிலே என்னை உட்கார வைத்தனர்.

பூட்டுக்கு மேல் பூட்டு என்பார்கள். இங்கு 'கேட்'டுக்கு மேல் 'கேட்'டு. உள்ளேயிருந்த இரும்பு 'கேட்'டுக்கும் எனக்குமிடையில் எத்தனையோ சிவப்பு நாடாக்கள். ஒட்டக்கத்தன் பாட்டுக்கு மட்டுமா இரட்டைத் தாழ்ப்பாண?— குட்டிமணியைப் பார்ப்பதற்கும்தான். சுமார் முக்கால் மணி நேரம் முயன்று சிவப்பு நாடாக்களின் படுமுடிச்ச்களை அவிழ்த்துக் கொண்டு இரும்பு 'கேட்' வழியே நுழைந்தால், உள்ளே பழுப்பு நிறத்தில் பல ரகக் கட்டடங்கள். சமூக விரோதிகளின் சம்மேளனம் போல நெடிய மரங்களின் நிழலிலே ஆங்காங்கே சிங்களக் கைதிகளின் கூட்டம். கூண்டுப் புவிகளான தமிழ்த் தம்பிகள் தனிச்

கார்காலன்

குடும்பத்தினர் வீரர்களை 'வி சி ட்' பார்க்க வரும் வேளைகளில் அங்கு தங்கிப் போவதுண்டு. இதனையே, பிரபாகரனும், முகுந்தனும் அடிக்கடி அங்கு வந்து தங்கிப் போவதாகக் கூறிக் கொள்ளையர்கள் கொடுத்தார்களாம்.)

தமிழ் மக்கள் குய்யோ முறையோ என்று கூக்குரலிடும் சேதிகள் தொலை பேசியில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்க, ஊரடங்குச் சட்டம் அமலானதால் யாழ்ப்பாணம் திரும்ப முடியாது மன்னரிலே தேங்கிக் கிடந்தோம்.

26-ம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை காலை மன்னர் எம்.பி. குசைதாசன் வீட்டுக்கு தொலைபேசியில் செய் தியொன்று வருகிறது. பேசியவர் வழக்கறிஞர் மனோகரி—கம்யூனிஸ்ட் எம். பி. சரத் முத்தெட்டுவேகம் அவர்களின் மனைவி. வெலிக்கடை சிறைச்சாலையிலே சில கைதிகள் முதல் நாள் கலவரத்தில் கொல்லப்பட்டதாகத் தகவல். அவர்கள் யார்? எவர்? எதுவுமே தெரியவில்லை. அதிர்ந்துபோய் இருந்தோம். திரு. சிவ சிதம்பரம் சிறைச்சாலை டெபுடி கமிஷனருடன் தொடர்பு கொள்கிறார். "Yes, there is a bad news" (ஆமாம், கெட்ட செய்தியொன்று உண்டு) என்கிறார் அந்தச் சிங்கள அதிகாரி. அவர்கள் யார்? எவர்? என் மனம் பதறுகிறது. கொலை ளர்களாக, கொள்ளைக்காரர்களாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. எம் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்ட மறவர்

களாக இருக்க வேண்டாமே. "I have no authority to disclose details" (விவரங்களைக் கூறுவதற்கு எனக்கு அதிகாரம் இல்லை) என்கிறார் அதிகாரி.

அடுத்து அங்கு வந்து சேர்ந்த அமிர்த விங்கம் அவர்கள் ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தனவுடன் தொடர்பு கொள்கிறார். "I am not going to hush it up. The names will be announced over the Radio" (நான் மூடி மறைக்கப் போவதில்லை.. பெயர்கள் வாடுவையில் ஒலிபரப்பப்படும்) என்கிறார் ஜயவர்த்தன. உத்தமருக்கு மெத்தப் பெரிய மனசு!

இரானுவத்தினரின் அச்சுறுத்தல் அதிகரித்ததால், மன்னர் நகரத்திலிருந்து இலுப்பைக்கடவை என்ற கிராமத்திற்குச் சென்று ஓர் அன்பரின் வீட்டில் தங்கினோம். பொழுது கவிந்து விட்டது. 7 மணிக்கு வாடுவையில் நிகழ்ச்சியை இடைநிறுத்தித் தகவல் தருகிறார்கள்—கொலையுண்டோர் விவரம் இரவு 9 மணிக்கு ஒலிபரப்பாகும் என்று.

வீட்டு முற்றத்தில் திரு. அமிர்த விங்கம், அவரின் மனைவி, மகன், திரு. சிவசிதம்பரம், எம்.பி-க்கள் யோகேஸ்வரன், நவரத்தினம் ஆகியோரும் அமர்ந்திருந்தனர். நேரம் ஒன்பதை நெருங்கவும் நெஞ்சம் பெரிதும் சஞ்சலப்பட்டது. கைக்கடிகாரத்தின் நுண்ணிய ஒலி கர்ணகரோமாக என் காதில் விழுந்தது. உடல் தன்னாலே வெடவெடத்தது. கடிகார முடிகள் கடுகி நகர்ந்தன. நேரம் ஒன்பது மணி. வாடுவெச்ச செய்தி வயிற்றிலே நெருப்பை வாரிக் கொட்டியது.

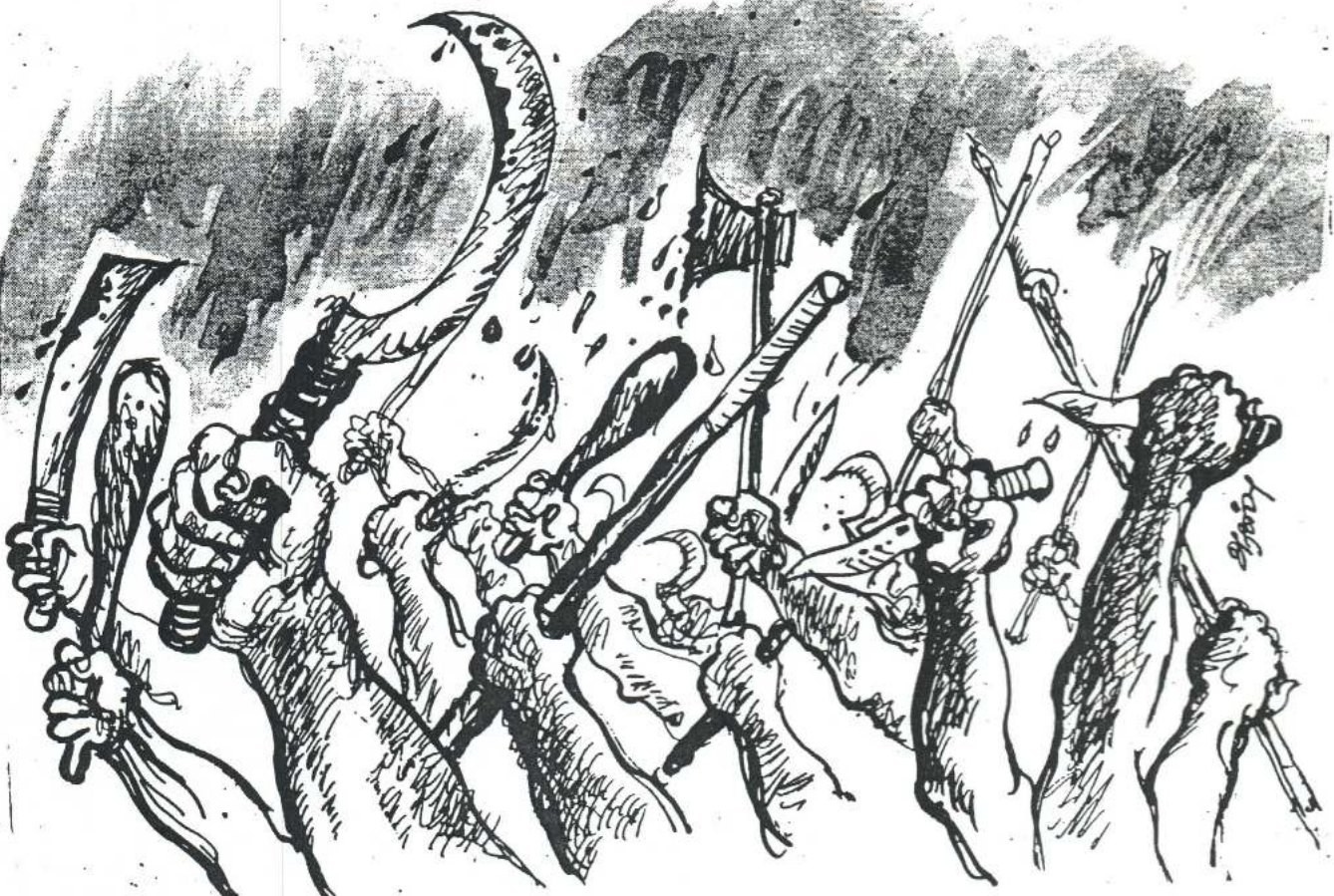
குட்டிமணி என்ற செல்வராஜா யோகச்சந்திரன்... ஜெகன் என்ற கணேசநாதன் ஜெகநாதன்... செனட்டர் என்ற வைத்திவிங்கம் நடேசதாசன்... தேவன் என்ற சிவகப்பிரமணியம்... என்று படுகொலைக்கு ஆளான போராளிகளின் பட்டியல் நீண்டது. நடராஜா தங்கதுரை என்ற பெயர் தாமதித்தே வெளிவந்தது. அதற்குள்ளாகவே, அது ஒன்றாவது தப்பியிருக்காதா என்ற நப்பாசை எமக்கு.

பெயர்களைக் கேட்டுப் பிரமை பிடித்தவன் போலானேன். மறவர்களின் முறுவலித்த முகமும், முறுக்கேறிய உடலும் என் விழிகளுக்குள் நிறைந்திருந்தன. மொத்தமாக முப்பத்தைந்து மலர்கள் - தமிழ் ஈழத் தளிர்கள். பாவி களை! அடிமை மண்ணிலே அபூர்வமாகப் பூத்த வண்ண மலர்களை இப்படிப் பிய்த்து எறிந்து விட்டீர்களே. இடும்பை கூர் இதயம் வெதும்ப, என் கண்கள் பனித்தன. மறுநாள் மேலும் பதினெட்டு வீரர்கள் வெலிக்கடையில் படுகொலை செய்யப்பட்ட சேதி வந்தது.

எப்படி நடந்தது இந்தப் பயங்கரப் படுகொலைகள்? கோரக் கூத்தின் சூத்திரதாரிகள் யார்?

இந்தக் காட்சிகளுக்கு சாட்சிகளாக இருந்தவர்களுள் ஒருவர் ஜெயக்கொடி என்ற தமிழ் இளைஞர். வெலிக்கடைப் படுகொலையில் அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் தப்பிய அரசியல் கைதி. இத் தகவல்களைத் தத்ருபமாகத் தருகிறார்.

இந்த சூழ்ச்சியின் சூத்திரதாரிகள் உயர்மட்ட அதிகாரிகள். ஆஸிஸ்டண்ட்

சீலப் ஜெயிலர் நெஜஸ், ஜெயிலர் சமிதரன், சிறை அதிகாரி பாலித இவர்கள் முக்கிய பங்காளர். அமைச்சர் மட்டத்திலும் அனுசரணை இருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள 'கிரிமினல்' கைதிகள் இந்தப் படுகொலையில் பங்கு பற்றினர். அவர்களுக்கு உந்து சக்தியாக மதுபானம் தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டது.

சிறைச்சாலையின் ஒரு பிரிவில் தங்க துரை, குட்டிமணி, ஜெகன், தேவன், நடேசதாசன், சிவபாதம் ஆகியோர் தனித்தனி சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். இன்னொரு பிரிவில் இருபத்தொன்பது வீரர்கள். மூன்றாவது பிரிவில் இருபத்தெட்டு வீரர்கள்.

ஜூலை 25-ம் தேதி திங்கட்கிழமை பிற்பகல் சுமார் 2-3 மணி. வெலிக்கடை சிறைக்கூடத்திற்கு வெளியே ஊரடங்குச் சட்டம். உள்ளே, நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள வெறியர்கள் தமிழ் போராளிகள் இருந்த சிறைக்கூடங்களை நோக்கிப் பயங்கர ஆயுதங்களால் ஆர்ப்பாதித்துக் கொண்டு வந்தனர். கோடிகள், குத்தாசிகள், வாள்கள், இரும்புக் கம்பிகள், கழிகள், கம்புகள் ஆகியன இவர்களின் கையிலிருந்த படைக்கலன்கள். இவர்களின் வரவை எதிர்பார்த்து சிறைக் கூடங்கள் சில அப்போதுதான் திறக்கப்பட்டன. சிலவற்றுக்குத் திறப்புகள் இவர்களிடம் இருந்தன. வேறு சிலவற்றை பூட்டுக்களை உடைத்துத் திறந்தார்கள். சிறைச்சாலையின் முதல் இரண்டு பிரிவுகளிலும் தமது கைங்கரியத்தை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செய்தனர். —

விடுதலை வீரர்களின் தலைகளைக் கொத்திப் பிளந்தார்கள். குடல்களை உறுவினார்கள். குரல்வளைகளை அறுத்தார்கள். இருதயத்தைக் கிழித்தார்கள். கை, கால்கள் வெட்டித் துண்டிக்கப்பட்டன. தலை வேறு முண்டம் வேறாகச் சில வீரர்கள். அக்குவேறு ஆணியேறாக உடலின் உறுப்புகள் பெயர்க்கப்பட்டன.

தமக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் பார்வையற்ற தமிழனுக்குத் தம் கண்களை வழங்கும்படியும், தமிழ்மூத்த தாயகம் மலர்வதை அந்தக் கண்களின் மூலம் தரிசிக்க ஆசைப்படுவ தாகவும் மறவன் குட்டி மணி கோர்ட்டிலே கூறிய கூற்று சிங்கள வெறியருக்குச் சேற்றத்தைத் தந்தது. குட்டிமணியைக் குற்றியிருடன் சிறைக்கு வெளியே இழுத்து வந்து போட்டார்கள். சிங்கள வெறியரின் ஆரவாரக் கூச்சல். "ஜெயவேலா" (வெல்க) எனக் கோஷ மிட்டுக் கொண்டே குட்டிமணியின் கண்கள் இரண்டையும் கூரிய ஆயுதத்தால் தோண்டி எடுத்தனர். இவ்வாறே ஜெகனின் விழிகளும் வேறு வெறியரால் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. கண்கள் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டபோது சிங்கள வெறியர் கரகோஷம் செய்தும், விசில் அடித்தும், மகிழ்ச்சி வெறியுடன் ஆரவாரித்தனர். குட்டி மணியின் கண்களைக் கல்லியெடுத்த வெறியனை வெற்றி வீரனாகத் தமது தோள்களில் தூக்கிச் சுமந்து விருது குட்டினர். இதே வேளையில் ஏனைய கைதிகள் குட்டிமணியின் உடலைக் குத்திக் கிழித்து அந்த

அன்பாங்க வாய்க்கணை...

வணக்கம். உடந்த இருபது வரங்களாக உங்களுக்குள் எனது அனுபவங்களை — ஆங்கிலத்தை ஜூனியர் மூலம் பரிமாறிக் கொண்டேன். உங்கள் உணர்வுகளை தேரடியாக அறிவதில் எனக்கு ஒரு நிமிஷம் விருப்பினால் ஏழு துங்கள். —கரிசலன்

வீரனின் மர்ம உறுப்புகளையும் அறுத்து எடுத்தனர். இவ்வாறே ஜெகனின் மர்ம உறுப்புகளும் வெட்டப்பட்டன. குட்டிமணியின் குருதியைப் பத்துப் பதினாந்து பாவிசர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு உறிஞ்சிக் குடித்தார்கள்.

தங்கதுரையின் தங்க மேனியும், தேவன், நடேசதாசன் முதலான பலரின் தேக்குப் போன்ற தேகமும் கண்டதுண்டமாகக் கொத்தப்பட்டு கொலைகளத்தில் வீழ்ந்தன. காவல் கையாண சிறுவன் மயில்வாகனம் உணவுக்கூடத்தில். வெற்றிகரமாக ஒளிந்துகொண்டதாக நினைத்த சமயத்தில் ஜெயிலர் சமிதரன் பார்த்து விட்டான். அந்தச் சிறுவனின் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்து கத்தியால் அவன் குரல்வளையை அறுத்தான். குருதி பிரீட்டுப் பாய சிறுவன் தலை சாய்ந்தான்.

கொத்திக் குதறப்பட்ட விடுதலை வீரர்களின் கதறலுக்கு மேலாக வெறியரின் காட்டுக்கூச்சல் ஒங்கி ஒலித்தது. செந்தமிழ்ச் சிங்களங்களின் உடலிலிருந்து ஊற்றெடுத்த உதிர்ப்புணல் செந்நீர்த் தடாகமாக சிறைக்கூடத் தளங்களிலே தேங்கி நின்றது.

இந்தக் கொலைகளத்துக் கோர தாண்டலம் அனைத்தும் சிங்களச் சிறைக் காவலர்கள் முன்னிலையேயே அரங்கேறு கின்றன. அந்த அதிகாரிகள் கூற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர். வெளியே காவலுக்கு நின்ற இராணுவத்தினர் ஆரவாரம் கேட்டு அணிதிரண்டு வந்தாராயினும் ஆயுதங்கள் தோளில் தொங்க, தோழமை உணர்வுடன் கையசைத்துக் கொலைஞர்களுக்கு ஆதரவைத் தெரிவித்தனர்.

இரத்த வெறியரின் பக்தியைப் பேணுவதற்கென்றே சிறைச்சாலையில் ஒரு புத்த கோயில். முதல் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை பெளர்ணமி தினம் என்பதால் அந்தச் சிங்கள வெறியர் உண்ணா நோன்பினராய் "புத்தம் சரணம் கச்சாமி" என்று பயபக்தியுடன் புத்தர் சிலைக்கு முன்பு கூடி 'சில்' அனுட்டித் தார்கள். மறுநாள் திங்கட்கிழமை ரணகளம் அமைத்தார்கள்.

குட்டிமணியின் கண்களையும், நிர்மூலமான நிர்வாண உடலையும் புத்தர் சிலைக்கு முன் காணிக்கையாகப் படைத் தார்கள். பின், ஜெகன் உடலையும் தங்கதுரையின் உடலையும் அர்ப்பணித்

தார்கள். இவ்வாறே மொத்தம் முப்பத்தைந்து வீரர்களின் உடல்களும் புத்தர் பெருமான் காலடியில் வீசப்பட்டன. கடைசிக் காணிக்கையாக சமிதரன் வீசிய சிறுவனின் சடலம்.

இளந்தமிழர்களின் சின்னாபின்னமான உடல்களைச் சிறைச்சாலை வாகனத்துள் தூக்கிப்போட்ட வேளையில் மரணத் தறுவாயின் ஈனல்வரம் இங்குமங்குமாகக் கேட்டது. கொலை வெறியர் அவர்களைத் தலையில் அடித்து ஐயந்திரிபறப் பிணமாக்கினார்கள். இரண்டு பிரிவுகளில் இருந்த கைதிகளின் கதையைக் கச்சிதமாக முடித்த வெறியர் மூன்றாவது பிரிவுக்கும் செல்ல முனைந்தபோது "இன்று இவ்வளவு போதும்" என்று சிறையதிகாரிகள் சினேகப்பூர்வமாகக் கூறினாரும். கனமாயிக் களைத்த வெறியருக்கு அன்றிரவு போலீசும், போசனமும் விசேஷ ஏற்பாடாம். சிறையில் மடிந்த போராளிகளின் பெயர்களை செவ்வாய்க்கிழமை இரவு வாடுகோவி அறிவித்த வேளையில் அதனைக் கேட்டு அந்தக் கொலைவெறியர் ஆரவாரித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

27-ம் தேதி புதன்கிழமை மாலை நான்கு மணியளவில் குருதி வெறி பிடித்த அதே கொலைவெறியர் மேலும் பதினெட்டுப் போராளிகளை அதே ஆயுதங்களினால் பலி கொண்டனர். காந்திய இயக்கத் தலைவர் டாக்டர் இராஜசுந்தரம் அந்தச் சண்டாளர்களை "சகோதரர்களே!" எனச் சிங்களத்தில் அழைத்து "இது தர்மமா?" என்று கேட்டார். அதர்மம் ஆவேசம் கொண்டது. அந்தத் தர்மதுதனின் மண்டையைப் பிளந்து தரையில் சாய்ந்தனர்.

தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் இன்னொரு ஐம்பத்திமூன்று மறவர்கள் — போலீஸ், இராணுவ முகாம்களில் சித்திரவதைகளையும், சிறைக் கொடுமைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு உயிர் வாழ்ந்ததே இந்த சம்ஹாரத்தைச் சந்திக்கத்தானா? ..

அமர காவியங்களே! நீங்கள் அரங்கேறும் முன்பே அக்னிவாய்ப்பட்ட தென்னன்? கக்கிலபட்சத்துச் சோதியம் புலிகளே! நீங்கள் பூரண சந்திரனாகப் பரிணமிப்பதற்கு முன்பே கிரகணிக்கப்பட்டதென்ன?

உலர்ந்து போன மலர்களே! நீங்கள் பூஜைக்கு வந்த புனிதமான புஷ்பங்கள். நாளை எமக்குப் பொழுது புலர்ந்துவிடும். நீங்கள் மீண்டும் மலர்ந்து பரிமளிப்பீர்கள். தங்கத் தமிழ்மூத்த தாயின் அங்கங்களிலே உங்களைச் சூட்டி ஆராதனை செய்வோம்.

சக்தியமாகச் சொல்கிறேன் என் சகோதரர்களே! கத்திரித் தமிழ் மூல வரலாற்றுச் சுவடிகளிலே உங்கள் இரத்தச் சுவடுகளைக் காண்பேன். அந்தக் கொடிய நிகழ்வுகள் எனக்குப் பயங்கரக் கனவுகள். என் இதயம் கவர்ந்த இளவல்களே! உங்களைப் பற்றிய இனிய நினைவுகள் என் இன்பக் கனவுகள்.

முற்றும்

